

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 4 DIN BROJ 129

McAllister u opasnosti

Matt Chisholm

McALLISTER U OPASNOSTI

»Laso« Nova serija 1976.

Matt Chisholm: MCALLISTER U OPASNOSTI

Naslov originala: MCALLISTER GAMBLES

(Copyright: P. C. Watts)

Recenzija: Lidija Krleža, profesor

Prijevod: Marjan Krmpotić

»Laso« — Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdanja NIŠP »Vjesnik«, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković — Tisak: OOUR novinsko revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik« Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1976.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA, Zagreb

Cijena 4 d. Za inozemstvo DM 1.60, ASCH 8, SFRS 1.60, HF1 1.30

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2938/2 — 1973. od 26. XI 1973.

I

Čovjek je trčao.

Bježao je od opasnosti, ali se u njegovim kretnjama nije odražavao strah. Naprosto, bježao je. Njegove su čizme podizale oblačiće prašine dok su mu noge snažno tabanale o tlo noseći ga hitro niz plitak dol.

Čovjek je trčao.

Trčao je brzo, ali činilo se uzalud. Čak kad je naglo skrenuo udesno među gromadno stijenje, začas se za njim začuo topot konjskih kopita i dva se jahača uskoro pomoliše iza stijena udarajući žustro konje bičevima i podbadajući ih nesmiljeno ostrugama.

Za koji tren, pa će ga zgaziti kopitima, ustrijeliti, učiniti s njim što ih bude volja, jer čovjek je bio nenaoružan, a njihove puške bijahu u njega uperene. Satrli bi ga, samo da su ga uhvatili. Ali, nisu ga uhvatili. Kad se prvi jahač sagnuo preko zavijorene grive svoga konja, nekih dvadesetak metara iza čovjeka koji je trčao, odjeknuo je hitac.

Zrno, ispaljeno sa stijene, prozujalo je točno ispred prvog jahača. Usporio je konja i ogledao se, ali strijelac sa stijene očito time nije bio zadovoljan. Odjeknuo je još jedan hitac, hitac stroge opomene.

Jahač snažno pritegne uzde i konj se propne u stranu. Prišao mu je i nje-

gov pratilac i obojica svrnuše poglede uzbrdo gdje se uzdizao plavičasti dim.

No, strijelcu sa stijene ni to nije bilo dosta. Odjeknuo je još jedan hitac i uskovitlao onoj dvojici progonitelja prašinu pod nogama. Napokon, shvatili su poruku.

Jedan od njih reče:

— Bježimo odavde!

Okrenuli su hitro konje i odjezdili natrag, a četvrti hitac ubrza njihov bijeg. Nisu se više osvrnuli, jer bi to bilo odveć pogibeljno. Znali su dobro da ih je strijelac sa stijene mogao ubiti, samo da je htio.

Progonjenik uspori korak, prestade trčati i stane. Okrenuo se u čudu i zabuljio za dvojicom jahača koji su odmicali. Nacerio se, zapuhan, te sjeo na kamen da se odmori i obriše rupcem znoj s lica.

Bio je zdepast, malo niži od prosječna muškarca, ne baš mlad, ali ne i star, u onoj dobi kad se izgubi mladenačka gipkost, a stekne puna snaga zrela muškarca. I doimao se snažan. Na sebi je imao kratak kaput od debela sukna i hlače od rebraste pamučne tkanine. Obukao se protiv gorske studeni, ali to nije moglo skriti njegove snažne mišice. A lice mu je pristajalo uz tijelo; lice čovjeka vična da sprovodi svoju volju. U svakoj se crti lica izražavala snaga volje i odlučnosti, ali i smisao za šalu. Čak i u tom trenutku oči su mu vragolasto svjetlucale, a usne se izduljile u osmijeh. Da, mi-

slili su da ga imaju u svojim šakama, ali su se grdno prevarili. Baš je bilo zabavno.

Polako je smotao cigaretu i zapalio, čekajući da se pojavi čovjek koji mu je spasio život. Prsti mu bijahu debeli, ali vješti; prsti ruke koja se ne kloni naporna rada.

Kad je čuo topot kopita po kamenju sa suprotne strane dola, podigao je pogled i ugledao svog spasioca. Ostao je sjediti sve dok mu se stranac sasvim približio, da bi ga mogao dobro pogledati.

Došljak bijaše krupna rasta. Sjedio je uspravno u sedlu i jahao nehaјnom lakoćom koja se stječe dugotrajnim jahanjem. Tamnoputa i ozbiljna lica, bio je nalik na Indijanca. Držao se vrlo prirodno, ali njegove tamne oči, pod širokim obodom istrčanog crnog klobuka, bijahu sumorne i na oprezu. Bio je odjeven kao teksaški rendžer u plavu izbljedadjelu košulju, već gotovo bijelu, u zamašćen kožnat prsluk, kožnate hlačnjake preko dugih nogu koje bijahu obute u čizme izgaženih peta sa srebrnim ostrugama. Revolver, stari dugocjevni remington, visio mu je visoko o boku, a puška, spremljena u navlaku na sedlu, premda se doimala kao da je proizvedena u nekoj kućnoj radionici, bila je prava henrijevka ope-tuša. Došljak, premda još mlad, ostavljao je dojam iskusna jahača koji je projahao mnogim stazama.

Iako je došljak ostavio na čovjeka dubok dojam, konj je ostavio još dublji, jer taj je čovjek živio s konjima i za konje, pa je znao što je dobar konj čim bi ga spazio. Nije ta životinja bila nešto osobito, posebno. Nije to bio krupan konj, ali je bio pravi čistokrvni kalifornijski canelo, baš prave boje i skladnih oblika. Konj koji je mogao galopirati cijeli bogovetni dan i ne umoriti se. Oprema na njemu bijaše, zamijetio je, teksaška.

Ne ustavši, čovjek upita došljaka:

— Tko si ti?

Visoki ga je jahač promatrao neko vrijeme bez riječi.

— Ja sam onaj koji ti je spasio život — reče napokon.

— Zašto?

— Učinio bih to i za psa.

Zdepasti čovjek ustade.

— I sada očekuješ da ti budem do groba zahvalan?

— Briga me za tvoju zahvalnost kao za lanjski snijeg.

Čovjek se nenadano nasmiješi i pride mu ispružene ruke. Došljak side s konja bez žurbe. Rukovali su se.

— Hvala — reče zdepasti i nastavi: — Premda mi možda i nisi spasio život. Dvojim da bi me te hulje ubile, ali bi me zacijelo dobro unakazile. Ipak, hvala!

— Nema na čemu.

— Zovem se Prescott, Joe Prescott — predstavi se zdepasti čovjek.

Došljak klimnu i reče:

— Ja sam McAllister, Remington McAllister. A gdje ti je konj?

— Izgubio sam konja i revolver dok sam bježao. Čuju li moji ljudi što mi se dogodilo, puknut će od smijeha.

McAllister se nasmija.

— Onda će to ostati naša tajna. Idem da ti dovedem konja — reče McAllister.

Okrenuo je canela i odjahao prema sjeveru dola. Vratio se za nekih dvadesetak minuta vodeći Prescottova konja. Pošto je sjahao, izvukao je iza pasa revolver i pružio ga Prescottu koji se iznenadi.

— Gdje si ga našao? — upita McAllistera.

— Pokupio sam ga još dok sam te slijedio.

Prescott ostade zapanjen. Spremio je revolver u korice i uzjahao svog ridana. Okrenuvši se u sedlu, upita:

— A kamo si ti pošao?

— Nikamo — odvrati McAllister.

— Dodi, vrata mog doma su ti otvorena.

Pa, istini za volju moram priznati, rado bih pojeo dobar odrezak — odvrati McAllister.

— Ne valja kad se čovjek hvasta, ali nigdje se ne jede tako dobro kao kod mene. Dodi i uvjeri se — reče Prescott.

— Ako zboriš istinu, teško ćeš me se otarastiti — upozori ga McAllister.

Prescott se nasmija i obojica potjeraše konje. Pošli su prema sjeveru, a McAllister je cijelo vrijeme uživao u prekrasnom krajoliku. Može biti da su zime oštre na tim visinama, ali proljetna zelena tratina što ih je okruživala

sa svih strana bijaše melem za njegove umorne oči. Već je čuo da se na tamošnjoj travi uzgajaju čvrsti konji i sada se u to i uvjerio. I drugi su za to čuli, pa su neki ovamo doznali i svoju stoku, dugoroga goveda čak iz Teksasa. McAllister je pomalo dvojiu u uspješan uzgoj južnjačkih grla na tom sjevernjačkom podneblju, ali bilo je stočara koji se nisu dali obeshrabriti. Pogledao je svog suputnika i učini mu se da je stopostotni stočar.

— Zacielo uzgajate krave? — zapita McAllister.

— Krave? — gromoglasno će Prescott. — A ne, ne uzgajam ja krave. Ja uzgajam konje, čovječe. Najvrsnije konje s ove strane Missourija. Eto, opet se hvastam, a sama hvala ništa ne valja.

McAllister postade znatiželjan. Osobno, u duši, obožavao je konje i u svojoj je srži bio vrstan konjar, pa je njegova ambicija bila da jednog dana ima vlastitu ergelu.

A Prescottu se razvezao jezik:

— Imam desetak izvrsnih grla križanaca s morgansima i jednoga s arapskim konjem. A sam bog zna koliko ih imam vani na zimovanju u brdima. Sad ih upravo hvatamo. I dok sam to radio, zaskočili su me ti dosadni Jeffordovi.

I potom je nastavio pričati o konjima i kako ih kroti. Sve je to tek početak, reče. Križao je čak najbolje mustange, koje je mogao uhvatiti, s prvorazrednim pitomim grlima. Otpornija je grla namjeravao prodati vojsci i pošti za vuču poštanskih kočija. Neće željeznica još tako brzo u ove krajeve, primijetio je. I tako je pričao, sve dok mu se usta nisu osušila. Prescott je volio pričati, a McAllister je bio zahvalan slušatelj. Tako je saznao mnogo toga o Prescottu, iako Prescott nije doznao ništa o njemu. Ili Prescottu do toga nije ni stalo, ili je bio predobro odgojen da bi se usudio zapitkivati. Na kraju krajeva, možda je bio samo uviđavan; dolutali stranac mogao je biti i bjegurac od zakona.

Jahali su nekoliko sati prije nego što je McAllister u daljini opazio stup dima kako se diže prema nebu. Cijelo vrijeme dok su jahali nailazili su na krda konja koji su izgledali podosta

divlji i podmukli poslije slobodna zimovanja u brdima. No, sve su to bila vrsna grla stoke.

Kuća prema kojoj se zaputiše bijaše čvrsta građevina, što je iznenadilo McAllistera. Uz kuću je stajala još jedna, duga i niska, što je, pretpostavljao je, bila spavaonica za služinčad i konjušare. Oko kuće bijahu dvatri koral. Nabito tlo oko njih bijaše izgaženo od kopita i čizama sve do smeđe zemlje.

Prescott mu rukom pokaza na kuću u dvorištu.

— Stigosmo. Sve sam to podigao goлим rukama — reče.

— Prekrasno mjesto — prizna McAllister.

— Dođi da ti ga pokažem — ponudi mu Prescott s oduševljenjem.

Ujahali su u dvorište. Pred spavaonicom za konjušare stajao je neki čovjek. Podigao je ruku na pozdrav. Sjahali su i čovjek prihvati uzde Prescottova konja.

— Abe Little. Abe, ovo je McAllister. Spasio mi je život — reče Prescott.

Abe bijaše mršav, potišten čovjek od tridesetak godina, spuštene brka, blijedih, ispranih očiju i žuljavih ruku. Rukovao se s McAllisterom i nešto promrmljao. Pogledao je s divljenjem u McAllisterova canela, a potom oba konja odveo u najbliži koral.

— Marljiv radnik... Abe — primijeti Prescott.

Uto se otvoriše vrata na kući. McAllister se okrene. Zinuo je od iznenađenja. Prescott, koji je zamijetio McAllisterovu zbunjenost, lupi ga veselo po leđima.

— Gospođa Prescott — predstavi McAllisteru svoju ženu.

Gospođa Prescott nije bila mnogo starija od McAllistera, a bila je prelijepa. Visoka otprilike kao i njezin muž, njezino je tijelo bilo skladnih oblika. Pogled njezinih očiju bijaše topao i otvoren, kao i osmijeh, što je općaravalo srce svakog muškarca. Kosa joj bijaše svijetlosmeđa, uredno počesljana, oči svijetloplave, natkrите tamnim obrvama. Koža na njezinu licu bijaše nježno meka i napeta.

Ukusna i jednostavna odjeća — tamna suknja i kao sunce čista bijela blu-

za — još je više isticala njezinu ljepotu.

— Prescott se nasmija od zadovoljstva.

— Hrana je ukusna, a domaćica prelijepa. Što više može čovjek poželjeti? — upita glasno Prescott.

McAllister podigne izlizani crni klobuk i nakloni se duboko.

— Gospodo — reče jednostavno.

— To je McAllister, draga. Spasio mi je život, pa ćemo ga pristojno ugostiti, zar ne?

Nasmiješena, žena je pogledavala sad jednog sad drugog muškarca. Prescott je zagrlj i pođe s njom u kuću.

— Sve ću ti ispričati — obeća joj. — Uđi, McAllister. Osjećaj se kao kod svoje kuće. Što sam ti rekao, a? Nije li to najljepši i najtopliji dom na svijetu? Zar sam ti lagao? No, reci, što čekаш? — navaljivao je Prescott.

— Prestani gnjaviti, Joe! — prekori ga žena, ali se on na nju nije baš previše osvrtao.

McAllister se osjećao kao da je pojeo najveći i najslasniji obrok na svijetu. Slušao je Prescottta i njegovu ženu kako pričaju i mjerio prisnost njihova odnosa. Učinilo mu se da je to skladan brak i stekao je dojam da se izvorsno slažu, ta bućna muškarcina i ta dražesna žena tiha glasa. Isprva, ona ga je malčice zbunjivala. Očito, bila je iz bolje obitelji s Istoka. Vladala se kao prava dama, govorila je probranim riječnikom i pravilno gramatički. No, s vremenom je zamijetio da se ispod te blage i ljupke vanjštine krije žensko čeljade postojana duha i žilava tijela, neustrašivo, dovoljno otporno da preživi i još k tome da se brine za svog muža u toj divljini. Dok se njezin muž bavio konjogojstvom, ona je vodila kućanstvo: obrađivala vrt, uzgajala kokoši i svinje, imala kravu, tako da je u kući uvijek bilo svježeg voća i povrća, mlijeka, sira i jaja, što je bila rijetkost u tim zabačenim predjelima. Prescottova odjeća od grube tkanine, najpogodnija za življenje i rad u prirodi, bila je brižno zakrpana i prepravljavana. Vidjelo se: to dvoje ljudi započelo je nov život na toj djevičanskoj zemlji, a žena je revno i temeljito obavljala svoj dio posla.

Poslije večere pokušala je iz McAllistera izvući što je više mogla. Iz čiste

ženske znatiželje postavljala je bojažljivo pitanja, a kako je bila uporna, rekao joj je riječ-dvije o sebi, o tome kako ga je najprije posvojila neka siromašna obitelj u Teksasu, a potom Indijanci iz plemena Čejena. Rekao im je nešto malo i o svojim putovanjima, o tome kako se snašao općenito u životu. K njima bi rijetko kad navratio koji stranac, pa su ga pozorno slušali, željni društva i razgovora. Pričali su do kasno u noć, sve dok se McAllister nije među njima počeo osjećati kao među prijateljima. Dopao mu se Prescott, čovjek toliko različite naravi od njegove, premda je dobro znao da s njim ne smije biti potpuno iskren.

Napokon je ustao, no oni ga nisu htjeli pustiti da ode. Ponudili su mu da kod njih prenoći. U spavaonici za konjušare ima još mnogo mjesta. Ne, nisu htjeli ni čuti da ode. A on pak, budući da već dugo nije spavao na udobnu krevetnu i jeo dobro pripremljenu i tečnu hranu, pristade. Prescott se nasmije od zadovoljstva i pljesnu ga po leđima. McAllister se zahvali domaćici na gostoprimstvu, jelu i društvu, a ona se nasmiješila i rekla da joj je drago što je došao i prihvatio njihovo gostoprimstvo, te da će ga Prescott otpratiti do spavaonice.

Večer bijaše svježja, vedro nebo posuto zvijezdama.

— Udahni duboko ovaj divni, čisti zrak. To je zdravije. Opaja kao čaša dobra vina — reče Prescott.

Ušli su u spavaonicu. Abe Little sjedio je na svom ležaju i tužna lica krpao rasparanu košulju. Podigao je pogled kad su ušli, a onda ga ponovo spustio i nastavio krpati.

— Upoznaj Curlyja Frencha, najboljeg konjara kojega sam ikad upoznao — zagrmj Prescott.

Onizak čovjek krivih nogu u kožnatim kaubojskim hlačama ispruži ruku.

— Momci, ovo je McAllister. Spasio mi je danas život — objasni im Prescott.

Curly nije brijao bradu, ali je zato bio bez jedne dlake na glavi. Ruka mu bijaše tvrda, stisak čvrst.

— Onaj tamo zove se Jake. Dodi, Jake, i pozdravi se s McAllisterom. Jake je još mlad, ali će uskoro sazrije-

ti. Ovdje ili se brzo sazrije, ili se brzo usahne — reče Prescott.

Jake je ostavljao dojam plaha mladića od nekih šesnaest godina. Pružio je ruku bez riječi, pa se opet povukao u svoj mračan kut.

— Dajte mu gunjeve i pazite da se osjeća kao kod svoje kuće. Laku noć! — pozdravi ih Prescott i izađe iz spavaonice.

Curly mu palcem pokaže na ležaj na kojem je bila hrpa gunjeva. Onda ga upita:

— Ogledao si se s Jeffordovima, a?

— Nisam se baš ogledao. Ispalio sam im nekoliko hitaca pod noge, pa su dali petama vjetra. Zapravo, ne znam jesu li to uopće bili Jeffordovi.

— Bili su, bili. Nema ovdje mnogo žitelja. Svi se znamo, zar ne, momci? — upita Curly, no kako mu nitko nije odgovorio, nastavi: — Čim dođe do gadarija, tu su Jeffordovi. Čim dođe do krađe, tu su opet Jeffordovi. Te su golje obični kradljivci, ništarije. Ali neće dugo. Visjet će oni uskoro na visoku stablu. I još nešto, mi ćemo ih tamo povješati.

— Curly — izusti Abe prijekornim glasom uopće ne podigavši pogleda sa svoje krparije.

— Što?

— Previše pričaš.

McAllister, pošto je prostro gunjeve, počeo izuvati čizme.

— I znaš što još? — nastavi Curly.

— Što? — upita McAllister dok je svlačio hlače.

— Prošle su nam jeseni ukrali šest konja. Šest! Digli su nam i jednu krmaču. Ukradoše sve što im dođe pod ruku. I vlastitoj bi materi ukrali čavle s lijesa.

— Zar ovdje vlada bezakonje? — upita McAllister.

— Mi smo ovdje zakon. Stoga i kažem da ćemo ih mi sve povješati — reče Curly, pa poslije kraće šutnje dodade: — A jesi li ti u rodu s Chadom McAllisterom?

— Ja sam njegov sin.

— Ozbiljno? Jesi li čuo, Abe?

— Jesam. Prepoznao sam te čim sam te vidio. Ja sam nekoć jahao s tvojim ocem.

— Kada? — upita radoznalo McAllister.

— Još prije rata između Sjevera i Juga. Spasio mi je jednom život kad su me ukliještale Kjove. Vražji čovjek bijaše Chad.

— Kakva slučajnost, zar ne? — javi se Jake iz svoga kuta.

McAllister se svukao i legao.

— Je li te Prescott uzeo u službu? — upita Abe tiho.

— Ne — odvrati McAllister.

II

Probudili su se u cik zore, promrzli i mutnih očiju. Umili su se na crpki ledenom vodom i potom se svi zajedno zaputili u kuću na doručak. Prescott je bio bućan kao i prethodna dana, a gospođa Prescott dvorila ih je bez riječi, nasmiješena. McAllisteru, premda je zorom uvijek bio mrzovoljan, doručak je izvršno prijavio. Jelo je kao svi Teksašani, brzo i u tišini. Kad su ostali otišli za poslom, Prescott ga zamoli da ostane s njime da malo porazgovaraju.

Ostao je sjediti. Žena je prala suđe. Joe Prescott smota cigaretu, a McAllister upita ženu smije li zapaliti lulu.

— Samo ti zapali — poviče veselo Joe Prescott.

No, McAllister pričekao dok mu žena nije rekla neka slobodno zapali; ona voli miris lule.

McAllister se vrlo ugodno osjećao dok je pušio i slušao kako žena zvekeće perući suđe. Činilo mu se da ju je već negdje sreo, ali se nikako nije mogao sjetiti gdje.

— McAllister — počeo Prescott — bit ću otvoren. Ja rijetko zavolim čovjeka tako reći na prvi pogled, ali ti mi se dopadaš. Hoćeš li raditi za mene?

— Ako sam ti i simpatičan, to još ne znači da sam i dobar radnik — odvrati McAllister.

— Čim pogledam čovjeka, odmah mogu procijeniti koliko vrijedi.

— Ali ja sam nemiran duh, teško se zadržim dulje na jednom mjestu.

— Sve dok ne nađeš pravo mjesto — dometne uz osmijeh Prescott.

— I valjanu i lijepu ženu — nadoveže brzo McAllister.

— No, no, čovjek se najprije navikne na jedno mjesto, a potom pođe tražiti ženu. I ja sam nekad osjećao kao i ti danas. No, pošto sam našao ovo mjesto, a svoju ženu upoznao nešto prije toga, odlučio sam da je dovedem ovamo.

Žena se okrenula i nasmiješila svome mužu. Prescott se zavalio u stolicu i pljesnu ženu po stražnjici. Ona se trgla i kao naljutila što to radi pred strancem.

— Slušaj — zainatio se Prescott — budi nam gost nekoliko dana. Projaši malo naokolo, pa onda odluči hoćeš li ostati ili ne. Ni ja ne volim ljude koji donose nagle odluke.

McAllister klimnu.

— Dobro, razmislit ću — reče.

— Ovdje će biti posla i za desetoro ljudi. Ta tek sam počeo raditi. A sad hajde da izjašemo. Pokazat ću ti okoliš.

McAllister ustade, zahvali ženi na doručku i pođe za svojim domaćinom.

Pošli su po konje u koraš. Prescott je izabrao tamnosmeđu krupnu kobilu, a McAllister pozvao zviždukom svog canela koji je dotrčao poslušno kao pas.

— Prekrasan konj — reče Prescott da bi se dodvorio McAllisteru.

McAllisteru se to laskanje učini sumnjivim, pa počeo dvojiti u Prescottovu iskrenost. Ali unatoč toj iznenadnoj sumnji, taj mu je čovjek bio simpatičan. Opčarao ga je njegov sirov šarm.

Drugi su jahači, zamjetio je, odjahali naprijed. Prescott reče da će poći za njima. Hvatali su konje koji su cijelu zimu proveli na slobodi u tom gorskom kraju. Namjeravali su ih prodati za mjesec-dva dok ih ukrote i pripitome. Neki bijahu kao stvoreni za vojsku, a neki suviše dobri za vuču vojničkih kola. Za njih će dobiti dobru svotu od privatnih kupaca.

— Razumiješ li se što u konje? — upita ga Prescott nenadano.

— Pomalo.

— Kako ukrotiš konja? — upita opet Prescott promatrajući ga pozorno kao da mu je postavio najvažnije pitanje na svijetu.

— Na svoj način. Nešto sam naučio od nekog Indijanca, a nešto od Meksi-

kanaca. Želim da konj radi ono što ja hoću i kad hoću, kao ovaj moj, ali da mu pri tome ne slomim osobnost.

Prescottove oči zaiskriše.

— Hej, to volim čuti! Da mi je samo vidjeti kako ti to radiš. A traje li dugo? Vrijeme je novac, znaš, u ovom poslu.

— Ne traje dugo i manje je opasno — reče McAllister.

— Eh, to moram vidjeti — reče Prescott.

Uzjahali su i pošli. Prescott se okrene na izlasku iz dvorišta i mahne rukom na pozdrav. McAllister opazi Prescottovu kako mu maše pregačom.

Prekrasna žena, pomisli McAllister. Čudno, tako obrazovana i fina žena, a vezala se za grubonju kakav je Prescott. Ali tko bi poznavao žensku čud? Ponovo ga počeo mučiti misao gdje li je tu ženu već vidio. No, zar žene nisu nalik jedna na drugu?

Projahali su preko visokoga hrpta planine i McAllister pod sobom ugleda lijepu kotlinu opasanu šumom. Dolje, u nizini, ljeskala se voda. Oko nje trava bijaše zelena, sočna. U daljini doimala se gotovo modrom. Jamačno odličan kraj za uzgoj konja.

— Prekrasna je ova kotlina. Znaš, skoro svakoga dana dođem ovamo i svaki put mi se čini kao da je vidim prvi put. Za nju se vrijedi boriti, zar ne?

— Da.

— A to baš nije lako — dodao je tišim glasom.

— Zašto?

— Konjokradice, a zakona nema. Da bi stigao do prvog šerifa, valja ti tje dan dana jahati. Puška ovdje kroji pravdu. Čovjek grabi sve što može i nastoji to bilo kako zadržati.

McAllister je veoma dobro poznavao takve prilike. Čovjek je mogao izgubiti život, iznenada i naprasno, a onaj što samovoljno kroji pravdu začas postaje bezobzirni nasilnik. Prescott je, uz to, doveo i ženu u takav kraj.

— Ti želiš da ostanem kraj tebe jer misliš da sam revolveraš, zar ne?

Prescott ga pogleda.

— O ne, nije samo zbog toga. Istina, dobro bi mi došao odvažan čovjek, ali to nije sve.

Dolje, niz padinu, pod njima, paslo je krdo konja. Neki su pogledavali uzbrdo u njih, sa znatiželjom svojstvenom konjima. Svađio tko je znao iskoristiti tu znatiželju nepripitomljene životinje lako je mogao uhvatiti i najdivljijeg konja.

— Natrče se slobodno u toj divljini cijelu zimu. Ponekad smršave, postanu kost i koža, ali prežive. Erste mahovinu, to im je sve. Eno, dolaze i ostali — reče Prescott.

Tri jahača spuštala su se hitro niz padinu na drugoj strani kotline. Gonili su pred sobom pet ili šest konja. Konji su bježali preko kotline kao da su znali da je došao kraj njihovu zimskom plandovanju.

— Idemo! — poviče Prescott i odjaha nizbrdo.

Jahali su u zavojima skupljajući uz put konje na koje su nailazili. Zemlja je podrhtavala pod udarcima kopita. Dotjerali su ih natrag na ranč, proveli ostatak poslijepodneva u pregledavanju konja, sve dok se nisu i ostali vratili.

Odjednom Prescott ustanovi da mu je nestalo nekoliko konja; ridan s bijelom mrljom na čelu, kojega je namjeravao prodati vojsci, pa siva kobila i dva vranca. Sigurno su ih ukrali oni prokleti Jeffordovi. Konjokradice su u tim krajevima otimala konje čovjeku ispred nosa.

— Čim se momci vrate, poći ćemo ih potražiti. Znaš li čitati tragove? — upita Prescott McAllistera.

— Znam.

— Dobro?

McAllister je znao da su lopovi mogli ukrasti konje još u rano proljeće. Tragovi će biti stari barem tjedan dana, ali nije rekao ni riječi. Pitao se koliko Prescott uopće poznaje taj kraj.

U taj čas Prescottova žena pozove ih da dođu ručati.

Ušli su zajedno u kuću, nasmiješeni, u prijateljskom raspoloženju. Prescott je pravio smiješne desjetke i neprekidno pljeskao McAllistera po leđima. McAllister nije podnosio da ga netko plješe po leđima, ali nije izustio ni riječi.

— Da li bi htio ukrotiti jednoga konja? — upita ga Prescott poslije ručka.

— Uzet ću onog krupnog dorata — odgovori McAllister.

— Izvrsno. A kako bi bilo da ti i ja navratimo večeras u grad da popijemo koju? Ti nemaš ništa protiv toga da dva momka skoknu u grad na čašicu, zar ne, draga? — obratio se Prescott svojoj ženi.

Žena se samo nasmiješila.

— Ne, nemam — reče.

I počeo podizati sude sa stola, a McAllisteru se učini da u njoj kipti srdžba. Ali, nije ju ničim pokazivao.

— Grad? Nisam znao da ovdje postoji ikakav grad — začuđeno će McAllister.

— Pa, i nije to baš pravi grad. Krčma, dućan, kovačnica, podignuti u srcu divljine. Dogodine možda izraste u pravi grad, ali zasad samo nekoliko daščara i natkritih kola s arnjevima. Tamo se sastajemo i popijemo koju, to je sve.

Momci su tog poslijepodneva dognali još desetak konja koji su još djelovali divlje od zimovanja u brdima, ali svi bijahu vrsne životinje. Prescott je očito dobro poznao svoj posao. I dok su momci otišli da se pobrinu za konje, Prescott i McAllister izjahali su ponovo u brda.

Kad su stigli do kotline, naišli su, kako je McAllister i pretpostavljao, na sijaset tragova. Očito, Prescott nije odrastao u divljini zapadnih prostranstava, pa nije ni mogao znati kako je to težak posao. Upitao je McAllistera može li pronaći tragove konjokradica.

— Mogli bismo izgubiti dane i dane da ih nađemo. Nego, reci mi gdje prebivaju Jeffordovi? — upita McAllister zbog snalaženja u tom predjelu.

— Istočno odavde, onkraj one uzvisine. Tamo su se ugnjezdili, odrpani i izgladnjeli, tri brata, sestra i majka. Gadovi su to podmukli, svi ber razlike.

McAllister pođe prema istoku, popne se uz kosinu kotline i pretraži okoliš. Prescott se vukao za njim nestrpljiv i nervozan.

McAllister je cijeli dan slijedio tragove što potkovanih što nepotkovanih konja, ali znao je dobro da to nisu bili konji s jahačima kojima se žuri. Bili su to tragovi konja koji su tražili napajalište ili ispašu.

Potom je krenuo prema jugu i obišao rub kotline očiju uperenih u zemlju, a glavu bi podigao samo da se upozna s okolišem kojim prolazi.

Odjednom zastade.

— Što si našao? — upita Prescott dojavivši do njega.

McAllister mu pokaza tragove u travi.

— Ove su konje jahali ili gonili — objasni mu McAllister.

Pošto je slijedio trag nekih stotinjak metara, reče:

— Tri su konja tjerala dvojica jahača. Mogli su ugrabiti i više, ali čini se da su se zadovoljili samo najboljima.

— Uvijek krađu najbolje, to im se mora priznati.

— Želiš li da pođemo za njima?

— A zašto smo došli ovamo?

McAllister pođe dalje. Prescott ga je slijedio u stopu. McAllister pomisli da je već dosta učinio za tog čovjeka kojemu ništa nije dugovao. Nije baš želio da se uvali u neugodnosti.

No, nešto jače od njega gonilo ga je sve dalje i dalje.

Pošto su projahali nekih pet-šest milja, stigoše do dva oniža brda s prijevojem među njima. Trag ih je vodio uzbrdo. Onkraj prijevoja pružala se zelena uzvisina. Kako je bio naviknut na pustopoljicu južnih krajeva, taj mu se predio učini prekrasnim.

Ah, pomisli, ako ikad odlučim da se negdje nastanim, bit će to kraj kao što je ovaj.

Onkraj uzvisine uzdizala se gorska vrlet s vrhuncima obavitim sumaglicom.

— Predivan kraj za uzgoj ovaca — reče McAllister.

Prescottovo se lice zgrči u preziran osmijeh.

— Nemoj mi ih više nikada spominjati. Mrzim ovce. Prostrijelit ću svakoga tko ih ovamo dogna.

Sporo su se uspinjali uz prijevoj. Brda postajahu sve viša i strmija.

Jahači koje su slijedili išli su čas stazom, čas pokraj staze. Onda odjednom tragovi skrenuše udesno. McAllister stade i pokaza rukom prema jugoistoku.

— Pošli su tim putem.

— Slijedi ih.

— Zašto? — upita McAllister pomalo izazovno.

— Hoću svoje konje. Jeffordovi će mi to skupo platiti.

— Kako?

— A kako se obračunava s konjokradicama?

McAllister poče razmišljati.

— Ali njih je više nego nas.

— Dvojica protiv trojice, pa što onda? — upita izazovno Prescott i naceri se.

— O ne, varaš se. Jedan protiv trojice — odvrati mu mirno McAllister.

— Prestrašio si se, a? — upita posprdan Prescott.

Uvreda je bila preteška i McAllister nije mogao preko nje samo tako prijeći.

— Pazi ti što govoriš — uvrijeđeno će on.

Za tren Prescottovo lice postade kao u čovjeka koji se našao u škripcu prvi put u životu.

— Oprosti, šalio sam se, neukusno. Htio sam te samo iskušati. Zaboravi, molim te. Jasno, to se sve tebe uopće ništa ne tiče. Sutra ujutro vratit ću se s mojim momcima. Sada kad sam siguran da su ih ukrali Jeffordovi, vratimo se kući.

Okrenuli su konje i pošli natrag niz prijevoj.

Dok su se spuštali niz brdo, tri se jahača pojavile pred njima na obzoru. Zaustavili su konje.

— Jeffordovi — prošapta Prescott.

— Znam — odvrati suho McAllister.

Prescott se poče osvrćati oko sebe. Bio je zatekut i McAllisteru se učini kao da traži način kako da se izvuče iz te neugodne situacije.

— Poznam ja dobro te nitkove. Napast će nas — upozori ga Prescott.

— Vjerojatno — odvrati McAllister koji se nije baš ugodno osjećao.

Premda zatečen, nije htio pokazati da je neodlučan. Neprijatelj ne smije nikad steći dojam da te je zatekao nespremnoga. Doduše, još nisu bili neprijatelji, ali mogli su začas to postati. U takvim prilikama valja se lukavo izvući ili odlučno nasrnuti na neprijatelja.

Potjerao je konj niza brdo.

— Hej, stani! — poviče Prescott za njim.

Glas mu je podrhtavao od straha. McAlliser se nije na njega osvrtao. Prescott je bio naviknut da radi po svojoj glavi, McAllister također. Zastao je na najudaljenijem dometu revolverskog zrna. Predmnijevao je da Jeffordovi neće ni pomisliti da pucaju na njega na toj daljini, a njemu nitko nije bio ravan u ciljanju na daleke mete iz revolvera. Jeffordovi su jahali na vrsnim konjima, zamijetio je. U navlakama na sedlu nosili su karabinke, a revolvere o boku.

— Sklonite mi se s puta — poviče na njih Prescott.

— Skloni se ti s našeg puta. Zar te nismo već opomenuli da ne navraćáš ovamo — odbrusi mu jedan od trojice.

Prescott počeo prijetiti:

— Ukrali ste moje konje i platit ćete mi to.

Da bi ih smirio, jer je mislio da se nalaze u nepovoljnijem položaju, McAllister dometnu:

— Slušajte, mi ne želimo neprilika, ostavite nas.

— Tko li je taj? — upita jedan od Jeffordovih.

— Zovem se McAllister.

Braća se pogledaše. Pitali su se nije li to onaj poznati McAllister o kojemu su kolale nevjerovatne priče.

Nakon kraće šutnje jedan od Jeffordovih poviče:

— Otuzujete nas da smo vam ukrali konje, Prescott. Nećemo olako prijeći preko te uvrede.

McAllister odvrati:

— Slušajte, možda jeste, a možda i niste, ali tragovi idu ovim smjerom, pa Prescott ima pravo da na vas sumnja.

Prescott je šutio. McAllister je znao da se Prescott uplašio Jeffordovih, iako mu nije bilo jasno zašto. Zar je to onaj isti čovjek koji je želio da Jeffordove napadne u njihovu domu? Ili se samo hvastao, a nije ih uopće namjeravao napasti? Čovjek naoružan spensericom, a iza dobra zaklona, može drugima nanijeti mnogo zla.

Jedan od braće poviče:

— On misli da je ovaj kraj njegov i svakoga tko mu smeta odmah proglasi konjokradicom. Nama je toga već navrh glave.

— Momci, ja idem dalje — upozorio ih je McAllister.

— Nikamo ti ne ideš! Tako dugo dok ti mi ne dopustimo — odvrati jedan od Jeffordovih.

— Tko mi se suprotstavi, ustrijelit ću ga! — poviče McAllister glasno da su ga svi mogli čuti.

Pričekao je još jedan trenutak, a onda potjerao canela. Osjećao je da se Prescott koleba. Onda je čuo kako je i on pošao za njim. Kad se toliko približio Jeffordovima da je jasno vidio njihova lica, zamijetio je da su vrlo slični. Braća bijahu vitli otvrdnuli mladi ljudi koji su trpjeli oskudicu, ljudi koji u životu nisu mnogo postigli. Okrutni ljudi, kao što je i svijet prema njima bio okrutan, pomisli McAllister, ali koji su se na sve mile načine borili da makar nešto od života ugrabe. Jedini zakon koji su priznavali bio je zakon jačega. Opasnosti su se klonili, stoga su i bili vrlo oprezni, ali ni jedan od njih nije bio kukavica.

Promatrali su Prescotta i McAllistera očima gladnih vukova. McAllister oćuti dah smrti koja se nad njima nadvila.

Kad im se približio sučelice, pustio je da mu desna ruka slobodno visi uz bok, spremna da potegne revolver. Pratili su ih prodornim pogledom dok su uz njih prolazili, okrenuli za njima glavu, a potom i konje. Kad su im ostali iza leđa, mišice na McAllisterovim leđima počеше se grčiti u očekivanju zrna. Da je samo jedan od njih dvojice učinio neku neopreznu i nepromišljenu kretnju, ta bi uska staza postala poprištem teškog obračuna.

McAllister je sporo odmicao niz strmu padinu prijevaja. Prescott ga je slijedio korakom. McAllister se nije usudio osvrnuti za sobom sve dok nije odmakao milju od njih. Kad se napokon osvrnuo, vidio ih je kako još stoje na istom mjestu, nepomični u sedlima.

Pogledao je Prescotta. Nije više bio nervozan. Napetost je napokon popustila. Znojio se.

Jedan od Jeffordovih podigne se u sedlu i zaurla za njima:

— Naideš li opet ovim putem, Prescott, ubit ćemo te!

— Grdno ste se zavadili — reče McAllister Prescottu.

— Da, ali ja ću ih već naučiti pame- ti, te ogavne hulje, sve, sve bez obzira — reče odlučno Prescott lupivši dlanom po sedlu.

McAllister ne izusti ni riječi. Kad je nakon nekog vremena ponovo pogledao u Prescottta, zamijetio je da se ovaj malko već smirio. Nasmiješio mu se.

— Premro sam od straha, znaj! Ali premro sam jer se oni boje mene. A čovjek je najopasniji kad se nekoga boji. Tada od straha izgubi razum i počinu neku glupost, povuče i puca, na primjer. Bogami, dobro smo prošli, ali platit će mi oni za to — reče Prescott prijetecim glasom.

Kad su stigli kući, opet je bio onaj stari Prescott. Pričao je i smijao se kao da se ništa nije dogodilo. Lupio je McAllistera snažno dlanom po leđima i rekao:

— Ni riječi o tome mojoj ženi, Mack.

McAllister je mrzio da ga zovu Mack, isto onako kako je mrzio da ga lupaju po leđima. Pa ipak, svladao se. Prescott mu je još bio drag i simpatičan.

Umili su se na dvorištu i s ostalima nahrupili u kuhinju. Prescottova žena dočekala ih je sa smiješkom na usnama. Za stolom momci su razgovarali uglavnom o konjima, a McAllister je jeo s tekom i s uživanjem slušao njihove razgovore. Pošto su momci pojeli i povukli se u svoju spavaonicu, Prescott i McAllister zapališe cigarete. Prescottova žena oprala je suđe i prihvatila se šivenja i krpanja. Doimala se sretnom, pa ipak...

Čim su ugasili, Prescott reče da je vrijeme da pođu u grad. Obećao je ženi da će se rano vratiti i neka bude sretna ako se ne vrate mrtvi pijani. Nasmiješila mu se i potapšala ga nježno po ruci. Savršen par, pomisli McAllister.

Grad je bio točno onakav kako ga je Prescott i opisao. Salun, obična prljava krčma, nalazio se u jedinjoj jednokatnici u gradu, koju su svi smatrali lijepom kućom. Slupana od neosušanih trupaca i dasaka, doimala se kao da će se srušiti pri prvom jačem naletu vjetrova. Pred salunom se ljeska-

la lokva razgažena blata, a uz pročelje kuće pružao se rasklaman nogostup slupan od kvrgavih dasaka, na kojem su pijanci lomili noge.

Prescott skoči s konja u blato. Pošto je zavezao konja uz nekoliko drugih, za privezište, zamahnuo je široko rukom.

— Nije neka palača, ali to je sve što imamo — reče glasno.

Popeli su se na nogostup i ušli u prostoriju koja je zaudarala na znoj, loš viski i ustajali vonj duhanskog dima. Svi zanijemise kad su ušli i stadoše ih pozorno promatrati. Dvojica ili trojica gostiju bučno pozdraviše Prescottta, a ostali im okrenuše leđa kao da ih nisu vidjeli.

Prišli su šanku koji je stajao sučelice ulaznim vratima. Konobar bijaše pravi gorostas. Prescott objasni McAllisteru da je konobar po zanimanju kovač. Danju potkiva konje, a noću poslužuje piće, reče Prescott. Čovjek je imao bikovsku glavu, široka prsa i hladne oči. Doimao se doista goropadno. No, unatoč krupnom stasu kretao se hitro i lako kao na vršcima prstiju. Rukovali su se. McAllisteru se učini kao da mu se ruka našla u procijepu. Bilo mu je jasno da ne bi dobro prošao zametne li kavgu s tim čovjekom.

Pili su odvratani viski i ispirali usta i grlo pivom. Kad je McAllister naručio drugu rundu, pridružili su im se neki ljudi koje McAllister nije poznavao, a kad mu se predstaviše, McAllister im po običaju nije upamtiio ime. Nazdravljali su jedni drugima i McAllisteru se učini da je Prescott vrlo omiljen među tim ljudima.

Osjećao se vrlo ugodno. Ta već odavno nije bio u tako veselom društvu.

Izašao je na časak iz kuće, na svježi zrak. Noć je bila obasjana zvijezdama. Kad se vratio na nogostup, ugleda tri čovjeka koji su mu stali na put u salun.

— Dobar večer, McAllister! — reče mu jedan od njih.

Znao je po njegovu glasu i njihovu držanju da mu ne žele dobro. Stao je i odmjerio ih pitajući se tko li će od njih prvi na njega nasrnuti i kako: nogama, rukama, nožem, ili će povući revolver?

— Dobar večer — ozdravi im McAllister mirno.

Stajali su nepomično, spremni na skok. Osjećao je napetost u zraku, gotovo ju je mogao nâpipati.

— Gdje ti je tvoj novi prijatelj?

— Čini se da nije sa mnom.

— Šteta, trebat će ti.

— A zašto mislite da će mi trebati? Ta vi ste samo trojica?

Jedan se od njih nasmije kroz nos. Onaj u sredini korakne naprijed i zamahne visoko nogom. McAllister je zgrabi objema rukama i potegne čovjeka, tako da se ovaj sruši u blato. Drugi se baci na njega u skoku. McAllister se izmakne i spremno dočeka trećega. Ovaj se bio prevario. Ispružio je ruke ne bi li McAllistera uhvatio za grlo. McAllister se sagne, a potom skoči i udari ga ramenom u želudac, tako da se čovjek odmah izvalio na leđa. Onda, se brže-bolje, okrenuo, jer je opet jedan pošao na njega.

Pitao se koliko će dugo izdržati i hoće li se uopće izvući živ iz te neravnopravne tučnjave. Nitko nije toliko jak da bi se mogao dugo i uspješno oduprijeti trojici ljudi.

Drugi je napadač znao nešto o šakanju. Štiteći se lijevom rukom, zamahnulo je desnom šakom na McAllistera. McAllister skoči unatrag i udari ga nogom u koljeno. Čovjek se svine od bola, a McAllister ga udari šakom pod bradu. Šaka ga je zaboljela, toliko ga je snažno udario. Čovjek se stropošta na leđa.

Sada se opet podigao prvi napadač; brisao je blato s lica i sočno kleo. Pridružio mu se i onaj što ga je McAllister udario ramenom u želudac. Jedan od njih nešto vikne i obojica se istodobno okomiše na McAllistera.

Poskočio je u stranu i sručio se na onoga koji mu je bio najbliži. Zaletio mu se ramenom u prsa. Ostavi bez daha, čovjek zijevne i padne natrag u blato. Ali onaj drugi udari McAllistera šakom iza uha. McAllister poklekne. Odmah su ga počeli udarati nogama. Pao je u blato. Oči i usta bili su mu puni blata. Ništa nije vidio. Pridigao se na koljena i laktove, a onda je opet dobio udarac čizmom u rebra.

Toga se trenu s treskom otvoriše vrata saluna. Izašao je neki čovjek i zabuljio se u tamu.

— Jesi li to ti, Mack?

— Ja, glavom.

Čovjek zaurla i skoči s nogostupa. Napadač kojega je McAllister srušio udarcem u bradu upravo se pridizao kadli se Joe Prescott srušio na njega. Obojica se izvališe u blato.

McAllister se sporo i s mukom podigao na noge i udario najbližeg napadača. Čovjek posrne i padne. Odjednom se uz napadača stvorio još jedan. McAllister se počeo povlačiti.

Sada su već gotovo svi gosti izašli iz saluna.

McAllister više nije bio svjestan toga što se oko njega zbiva u tom sveopćem inetežu. Neki ljudi priskočiše u pomoć napadačima, a neki njemu i Prescottu, a neki su opet mirno stajali i sve nehajno promatrali.

Uskoro se sve smirilo. Ono što su Jeffordovi zamislili kao batinjanje jednoga čovjeka izvrglo se u opću javnu zabavu. Znao je još jedino to da stoji na vlastitim nogama, dok su dva brata Jeffordovih ležala u blatu bez svijesti. Doista, sigurno su imali prijatelja među gledateljstvom, jer su ih neki ljudi brzo odnijeli s poprišta.

Sada je McAllister još žudio jedino za čašicom jakog pica, drugo ga ništa više nije zanimalo. Jeffordovi ga možda nisu pretukli kako su namjeravali, ali on se ipak osjećao sav pretučen.

Joe Prescott se vratio u krčmu i cijelo je vrijeme tapšao McAllistera po ramenu. On je sav sjajio od sreće. Uživao je u tučnjavama, očito. Činilo se da je to običaj u tim krajevima da pobjednici časte gledateljstvo pićem. Zajedno s Prescottom McAllister je iskapio nekoliko viskija i piva. Odmah se osjećao mnogo bolje.

— Kakva divna tučnjava. Baš smo im pokazali, zar ne, McAllister? Jedva sam dočekao da se s njima potučem — derao se iz svega glasa Prescott.

— I dobro si proračunao kad valja da se pojaviš — primijeti McAllister.

— Znaš, momče, da nisam slučajno naišao ubili bi te. Jeffordovi su zlikovci — reče Joe Prescott i udari šakom po stolu, a svi u krčmi prasnuse u smijeh.

McAllister pomisli da su svi luckasti. Njemu je tučnjava bilo navrh glave i klonio ih se kadgod je mogao.

— Mack, ti si izvanredan. Pokazat ćemo mi njima, tim Jeffordovima — vikao je Prescott.

Bili su prilično pijani kad su izašli iz krčme i uzjahali na konje. No, na sedlu su se još mogli držati. Ljudi su izlazili iz saluna i mahali im na odasku.

Dok su jahali, McAllister je pokušao prisposobiti ovoga Prescottta, koji se odvažno i s oduševljenjem tukao, s onim Prescotttom, što je drhtao od straha pred Jeffordovima tog poslijepodneva. Sto ljudi, sto čudi, pomisli.

Stigli su kući sasvim otriježnjeni. McAllister je smatrao da su se izvanredno zabavili. S Prescotttom nikad nije dosadno, pomisli.

Sjahali su držeći se ukočeno i drveno te odveli konje u koral.

— Kakva noć! — reče Prescott.

Umili su se na crpki uživajući u svježini studene vode koja ih je još vše otriježnila.

Otvorila su se vrata na kući. Izašla je Prescotttova žena.

— Jesi li to ti, Joe? — upitala je glasno.

— A tko bi drugi mogao biti u ovo doba, dušo? Evo me, odmah dolazim.

— Jeste li se lijepo proveli? — upita žena.

— Jao, prekrasno — odvrati Joe Prescott.

Ušla je ponovo u kuću ostavivši vrata otvorena.

Ni riječi o tučnjavi, razumiješ li? — upozori Prescott McAllistera.

McAllister im poželi laku noć i pođe prema spavaonici.

Dugo je ležao budan i razmišljao prije nego što je zaspao. Razmišljao je o Prescottu, ali mnogo više o njegovoj ženi.

III

Idućeg dana McAllister je počeo kro-
titi dorata. Uživao je u tom poslu, pa
ga je obavljao polako, natenane, a
prihvatio ga se i stoga da se makar
nekako oduži Prescottu za njegovo go-
stoprimstvo.

Abe Little, Jake i Prescott izjahali
su zorom da dognaju još konja. Pres-
cott je tvrdio da je vidio veliko krdo
na proplancima prema jugu i da su se
doimali divlji kao mustanzi. Curly
French je ostao kod kuće da kroti uhva-
ćene konje. Pošto je svezao dorata o
privezište, McAllister stade promatrati
Curlyja na poslu. Curlyjev je post-
upak bio vrlo jednostavan. Prebacio
bi sedlo preko poludivljeg prerijskog
konja i jahao ga tako dugo dok životi-
nja ne bi iznemogla. McAllister je taj
postupak smatrao vrlo muževnim,
ali... mogao je nanijeti unutarne pov-
rede jahaču i ne biti od koristi za ko-
nja. Prema Curlyjevu mišljenju, konja
je valjalo podjarmiti svaki put kad se
popnete u sedlo. McAllister je s konji-
ma postupao drukčije. Prvi je dan
samo pričao s konjem, tako da se živo-
tinja najprije navikne na njega i do-
bro ga upozna.

O sredini prijedpodneva Prescotttova
žena pozvala ih je da popiju šalicu
kave. Curly se doimao kao čovjek koji
bi rado popio nešto mnogo jače od
kave. Prerijski ga je konj dobro
prodrmao. Zbacio ga je sa sedla neko-
liko puta i činilo se da neće tako brzo
odustati od te svoje zabave.

Curly je jedva sjeo na stolicu i cije-
lo vrijeme nije prozborio ni riječi.
Čim je sasuo u sebe vruću kavu, od-
mah se pokupio iz kuhinje. McAllister
ostade za stolom. Nikamo mu se nije
žurilo.

Prescottova žena mijesila je pitu od
suhih jabuča. Ruke su joj bile bijele
od brašna sve do laktova i doimala se
kao žena koja uživa u svom poslu.

— Joe vas je zavolio, premda je po
naravi vrlo sumnjičav i teško sklapa
prijateljstva — reče mu Prescottova
žena kad su ostali sami.

— Vaš je muž dobar čovjek — odvrati
joj McAllister.

— Sinoć ste se lijepo zabavili, zar
ne?

— O da, upoznao me je sa svojim
prijateljima. Nasmijali smo se do
suza.

— I potukli.

McAllister joj dobaci pogled ispod
oka i zamijeti da se smješka.

— Znači, priznao vam je, zar ne?

— O ne, nije priznao, ali kad se Joe vrati kući sa šljivom na oku poderane košulje i kad šepesa... ha, zar mislite da sam toliko glupa da ne znam da se potukao?

McAllister se nasmije. Dopadala mu se ta žena, premda je znao da ne pristaje u tu sredinu. Pokušao je sebi predočiti njezine roditelje i pitao se kakvo li je samo djetinjstvo provela kad se mogla zadovoljiti životom u toj pustoši. A unatoč svemu izgledalo je da je sretna, zadovoljna, spokojna. Ipak, s njom nešto nije bilo kako valja, premda se nikako nije mogao dovinuti što bi to moglo biti. U svakom slučaju, nije joj bilo mjesto na ranču u toj djevičanskoj pustoši.

— Dopada li vam se ovdje? — upita je.

Pogledala ga je u oči i nastavila je mijesiti tijesto.

— O da, vrlo — odgovorila mu je.

— Zar se nikad ne osjećate osamljenom?

— Imam svoju kuću i svog konja, ako želim i jahati. Ne živimo u oskudici. Uostalom, imam Joea, a uz njega nikad nije dosadno. Smijemo se cijeli dan, uvijek je spreman za šalu i smijeh.

— I ne bojite se biti sami u ovoj pustoši?

Dok je mijesila tijesto, uvojak kose pao joj je preko čela i očiju. Odgurnula ga je natrag zapešćem desne ruke. Na nosu joj je ostao trag od brašna. Nasmiješila se, kao da se ispričava što joj se to dogodilo. Izgledala je još ljepša nego inače. Za tren on požali što je udata za Prescottta, jer već dugo nije bio u društvu tako lijepe žene.

— Zašto da se bojim kad me Joe štiti?

McAllister se sjetio kako se Joe oznojio do straha kad su ih Jeffordovi presreli gore na uzvisini.

Ustao je.

— Hvala za kavu.

— Nema na čemu. Gledala sam vas kako krotite dorata. Kad ga mislite zajahati?

Osmijeh mu zaigra oko usana.

— Kad on bude htio.

Pogledala ga je iskosa da vidi da li se šali. Izašao je i pošao u koral gdje je opet malo pričao doratu. Pokušao

ga je pogladiti, ali se dorat trgnuo i zadrhtao, pa je odustao. Još je s njime razgovarao kad se Prescott vratio s pratnjom. Dognali su dvadesetak konja. Svi su bili znojni, umorni i zadovoljni. Još dok su se umivali, prišao im je konjokrotitelj Curly i pohvalio se da je taj dan pojahao prvi put na četiri konja. Potom su svi pošli da vide što je McAllister postigao.

— Jesi li ga zajahao, Mack? — upita ga Prescott.

— Nisam.

— Pa što si onda radio s njime cijeli dan?

— Razgovarao.

Jake se posprdno nasmiješio, a Prescott prasne u glasan smijeh.

— Kad završim, vrijedit će dva tvoja konja — uvrijeđeno će McAllister.

— Znam, znam, Mack. Samo sam se šalio — reče Prescott.

— I molim vas, nemojte mu prilaziti. Približi li mu se itko od vas, morat ću početi sve otpočetka.

Potom se svi zaputiše u kuhinju na večeru. McAllister je bio zlovoljan i uglavnom je šutio, pa ga stoga više nitko nije podbadao. Shvatili su da je vrlo osjetljiv kad je riječ o konjima.

Idući je dan proveo s doratom. Ostavio ga je samoga samo za vrijeme ručka. Ostali su krotili konje u koralu. Dvorište se prašilo od udaraca konjskih kopita. Prescott je bio nestrpljiv. Želio je da što prije proda konje.

Iduće su noći nestala još dva konja. Ukrali su ih iz samoga koral, a nitko ništa nije čuo ni vidio. Prescott je kiptio od bijesa, a kad se smirio, pošao je s momcima u potragu za kradljivcima. McAllister je pristao da pođe s njima, jer ga je zanimalo što Prescott namjerava učiniti. Jedino je Jake ostao na ranču.

McAllistera ja zapalo da slijedi tragove. Kako se kradljivci nisu trudili da zametnu tragove, McAllister je utvrdio da su došli pješice na ranč, pokupili dva najbolja konja iz zapadnog koral, a odveli ih do mjesta gdje su ih čekali njihovi konji. Trag je vodio prema jugu.

Prescott je bio više nego siguran da su ga pokrali Jeffordovi.

Slijedili su tragove koji su ih vodili prema jugu, sve dok nisu naišli na brdovit kamenjar gdje ih je McAllister izgubio. Sudeći po otisku tragova, McAllister je računao da će im trebati barem četiri sata da stignu kradljivce.

Prescott je sve više gubio strpljenje. Bojao se da ih neće uhvatiti s konjima, a tada ih više ne može kazniti. Objesit će te bitange, kao primjer i opomenu drugima. McAllister se trsio da nađe tragove, ali bez nekog zanosa. Mrzio je vješanje.

Jahao je na čelu zajedno s Abeom.

— Nije vruga da će Prescott doista objesiti kradljivce — upita ga s nevjericom.

— Ne slušaj ga. Voli se napuhavati — odvrati mu Abe.

Nakon dva sata uzaludna traganja McAllister predloži da prejašu kamenjar i potraže tragove s njegove južne strane. Kad su ponovo izbili na travnjak, negdje oko podneva, Curly nabasa na tragove. Tragovi su vodili prema istoku.

Kad je odjeknuo hitac, Abe i Curly skočiše spretno u zaklon, kao da su već sijaset puta bili u sličnim situacijama. Puščana zrna pljuštala su oko njih, ali nitko nije bio ranjen. Tada McAllister spazi među stablima u šumi dvojicu jahača.

— Gadovi, podli gadovi — ponavljao je Prescott glasno.

Zrno mu je okrnulo nadlakticu lijeve ruke. McAllister mu povije ranu rupcem, a on je stenjao od bola.

Uto odjeknu bolan krik iz šume. Ugledao je Abca i Curlyja kako im se približuju. Vodili su sa sobom nekoliko konja. Revolvere su uperili u mršava i vitka mladića koji je pred njima koračao s rukama podignutim uvis. Jedan od braće Jefford, pomisli McAllister i nije se prevario.

Čim ga je spazio, Prescottovo se lice počeo grčiti od srdžbe i mržnje.

— Mank Jefford... sad te imam — procijedi kroz zube.

Kad su im prišli McAllister zamijeti da je Mank ranjen. Učini mu se da je ranjen u glavu, jer mu je lice bilo zaliveno krvlju. Oči mu bijahu staklene od straha, pa je hodao nespretno, nesigurno. Zaustavili su se ispred Prescot-

ta. Mank i Prescott promatrali su se neko vrijeme očima punim mržnje.

— Platit ćeš mi, Mank, platiti za sve — ponavljao je Prescott.

— Zamalo da ja tebe nisam ščepao, Joe. Da sam imao samo mrvicu više sreće, sad bi bio mrtav, Joe — odvrati mu Mank.

Prescott se posprdno naceri i udari Manka šakom posred lica. Mank se sruši na zemlju kao da ga je munja ošinula. Podigao se na lakat i rekao.

— Kukavico, nikad se ne bi usudio da me udariš da te drugi ne štite.

Prescott počeo drhtati od srdžbe.

— Konopac! Abe, donesi konopac! Što prije s njim završimo, to bolje! Podigni ga na konja Curly! U tren oka naći ćemo za tebe pogodno drvo tu negdje u blizini.

McAllister se skameni. Ustrijelio bi čovjeka u samoobrani, ali nikad ih nije vješao. Vješanje je za njega bilo najodurnije umorstvo. McAllister se upita nije li se Abe prevario kad je rekao da se gazda samo napuhava; no, uskoro će doznati istinu.

— Na konja — naredi Curly zarobljeniku.

Mank pode posrćući prema svom konju. Kad je stigao do konja, okrene se i reče:

— Ako želite da se popnem u sedlo, izvolite me podignuti.

Curly udari Manka drškom revolve-
vera po glavi. Mank klone i nasloni se na konja. Konj se izmakne i Mank tresne na zemlju. Curly ga udari nogom u trbuh i naloži mu da ustane. Mank se prihvati stremena i polagano se osovi na noge.

— Uzjaši! — zapovijedi mu strogo Curly.

McAllister pogleda Prescotta. Prescott se nasladiovao tim prizorom. McAllister osjeti mučninu u želucu. Jedva se svladao da se ne uplete u tu svađu. Čekao je da se Prescott pojaže u svojoj pravoj naravi.

Svi su uzjahali i pošli prema šumi. Kad su stigli ispod odebljega i razgranatog hrasta, Prescott povijeh:

— Tu ćemo ga objesiti!

Mank odmjeri stablo tupim i očajnim pogledom. Cijeli se taj prizor McAllisteru činio pomalo nestvarnim.

Debela grana nadvila se nekih deset metara iznad zemlje. Abe je preko nje prebacio konopac, a onda prišao Manku i stavio mu omču oko vrata.

— Nadam se da te neće žaljati — reče Abe pakosno.

Mank mu pljune ravno u lice.

Abe obrisa pljuvačku i glasno se zacereka.

— Vješat ćemo te polako, s užitkom, ništa ti ne brini — reče Abe.

— Što sad opet čekate? — poviče Prescott nervozno.

Abe se udalji od Manka i podigne jahaći bič da ošine konja.

Mank obliže usne i reče:

— Želiš me uplašiti, Joe?

Prescott prasnu u gromoglasan smijeh.

— A zar se nisi već dosta uplašio? — poviče Prescott.

Dao je znak Abeu. Ovaj svom snagom odalami bičem Mankova konja po sapima. Životinja poskoči. Mank podigne ruke i uhvati rukama konopac iznad glave i ostade tako visjeti!

McAllister podbode canela i pojuri prema čovjeku što je visio na konopcu. Pogledao mu je trenutak u oči, a onda bljesnu nož u njegovoj podignutoj ruci i presiječe konopac. Mank tresne na zemlju. Noge se saviše pod njim i on se skvrči stenjući.

I Abe i Curly posegoše za revolverima, ali tog časa McAllister više nije držao u ruci nož, nego revolver, uperen ravno na Prescottu.

— Pomaknete li se, ustrijelit ću Prescottu prije nego što i trepne okom — opomene ih McAllister.

— Curly, Abe, sklonite te revolvare — uplašeno će Prescott.

Oklijevali su trenutak.

— Zar niste čuli što vam je gazda naredio? — upita ih McAllister.

— Past ćeš ti meni u šake, kad-tad! — zaprijeti mu Abe dok su on i Curly spremali revolvare u korice.

— Mack, molim te, skloni taj revolver! Mogao bi zaista opaliti — zamoli Prescott McAllistera.

— Kući, odmah! — zapovijedi im McAllister.

Prescott zagunda.

— Griješiš, Mack. U ovoj zemlji nema zakona, osim naših pušaka. Ko-

njokradice su zločinci koje valja objesiti.

— Kući i ni riječi više — strogo im odbrusi McAllister.

— Oprosti, žao mi je što se to dogodilo. Mislio sam da smo prijatelji. Gorko si me razočarao, Mack.

— Što ti to trabunjaš? Da nije bilo mene, postao bi običan zločinac.

— Znači, moramo se rastati — tužnim će glasom Prescott.

— Vratit ću se da ukrotim onog dorata, a onda zbogom, zauvijek.

— Mičite nam se s puta! — dobaći mu Curly.

— Zaveži, Curly! McAllister je moj prijatelj. Sad sam ljutit, ali on možda ima pravo. U njega je veliko srce, a ja volim ljude u kojih ima srca. Do vraga, pa spasio mi je život. Hajde, požurite kući vas dvojica! — reče Prescott.

Okrenuo je konja i odjahao. Pjevunio je nekakav napjev kroz stisnute zube. Abe i Curly začuđeno se pogledaše i pođoše za njim. McAllister ostade uzrujan i zbunjen. Došlo mu je da se smije i da plače istodobno. Pomisli, Prescott je zaista najneobičniji čovjek na svijetu.

Mank Jefford bijaše teško ranjen.

Milju-dvije McAllister je jahao uz njega pridržavajući ga da ne padne sa sedla. Posljedice od udarca po glavi, rane od zrna i zamalo vješanja ostavile su na njemu vidan trag. Kad je počeo gubiti svijest, McAllister ga uhvati i posadi ispred sebe na sedlo.

Canelo je sporije odmicao pod tere-
tom dvojice jahača. Kako McAllister nije točno znao gdje Jeffordovi žive, zaputio se u smjeru za koji je predm-
nijevao da vodi prema njihovoj kući. Mank, koga je McAllister čvrsto obuj-
mio rukama, zasienjao bi ponekad, više u nesvjestici nego pri svijesti, dok je McAllister razmišljao kakav li će mu doček prirediti Jeffordovi.

Kad je tog posljedopodneva, već kas-
no, u daljini ugledao najprije dim, a potom kuću, canelo je već bio dobra-
no umoran.

Jeffordovi su živjeli u brvnari podig-
nutoj na vrlo lijepu mjestu u malom
dolu kojeg su štitila okolna brda od vre-
menskih nepogoda; brvnara je stajala

na uzvišenom obronku gdje je nije mogla doseći voda iz obližnjeg potoka kad nabuja.

Zamijetio je na prvi pogled da u kući vladaju siromaštvo i nemar. Navošten papir na prozorima bio je ispućan, a ograda korala nedaleko od kuće vapila je za popravkom. Cijela se kuća doimala neugledno; bila je neprikladno i nevješto sagrađena, osobito dimnjak. Jeffordovima, očito, dokolica bijaše milija od rada; da su se i bavili krađom konja, kako je tvrdio Prescott, ne bi to bilo ništa neobično.

Kad se približio kući, na vratima se pojavio neki muškarac. Uskoro se uz njega pojavio još jedan. Vjerojatno Mankova braća, pomisli McAllister. Jedan od njih pomagao je Manku krasti konje. Zašto ga je ostavio na cjedilu kad su ih napali Prescottovi momci?

Obojica podoše prema McAllisteru s puškama u rukama.

Za njima je izašla neka stara žena. Vjeter joj je vijorio sljedom kosom oko glave. Bila je koščata i čvrsta, kao kakav muškarac. Pregača joj bijaše običan komad vreće. Stala je i zabuljila se u McAllistera. Za njom je izašla još jedna žena, djevojka, odjevena u ružnu, bezobličnu i zgužvanu opravu koja joj je dopirala do gležnjeva. Bujna crna kosa padala joj je preko očiju i lica. Bila je bosonoga.

McAllister se zaustavi nedaleko od dvojice muškaraca. Nije mu se baš dopadala misao da se nađe uklješten među njima. Bilo mu je milije da oni stoje pred njim, da ih može držati oblicu istodobno na oku.

— Doveo sam vam brata — reče McAllister.

Braća su stajala nijema i nepomična.

— Što mu se dogodilo? — ote se stariji.

Ona korakne bliže, ali se naglo prene i stane. Govorila je irskim naglasakom.

— Ranjen je i zamalo su ga objesili. Ali nemojte očajavati, ozdravit će — objasni joj McAllister, a onda se okrene i odbrusi čovjeku što mu je stajao s desne strane: — Zar ću ja cijeli dan prosjediti u sedlu i držati ga u rukama?

Obojica podoše prema McAllisteru, oprezno i nerado, kao da su se bojali da ne upadnu u neku stupicu. Muškarac s desne strane odloži pušku te prihvati Manka oko pasa i počeo ga polagano spuštati sa sedla na zemlju. Starica i djevojka zabuljiše se u Manka razrogačenim očima. Mank zastane i uhvati se rukom za vrat.

— Visio je, zar ne? — upita starica pogledavši McAllistera u čudu i srdžbi.

— I ti si tome kumovao? — upita ga jedan od braće.

— Jesam, pa što? Najprije sam ga objesio, onda presjekao konopac i donio ga kući. Saberite se već jednom! Unesite ga u kuću! Nećete ga valjda ostaviti da cijeli dan leži pred kućom — reče im McAllister prijekorno.

— Oh, dokle smo dotjerali! — zavapi žena, pa nastavi: — Otac je uvijek govorio da će Mank završiti na vješalima. Oh, još mu se poznaju tragovi konopca na vratu! Ostatak će obilježen za cijeli život.

Djevojka je zdvojno pogledavala sad jednog sad drugog brata.

— Kako da mu pomognem! — upita prestrašenim glasom.

— Operite mu ranu na glavi i vrat hladnom vodom i pustite ga da se dobro ispava — savjetovao joj je McAllister.

— Ti si Prescottov čovjek. Kako si se samo usudio doći ovamo? — upita ga jedan od braće.

— Nisam ja Prescottov čovjek. Ja sam krotio konje za njega. Najprije sam spriječio vas da ga ubijete i sad mi je zahvalan, a potom sam spriječio Prescottu da objesi Manka. Što vas još zanima?

Starica je bila zbunjena, kao da nije mogla shvatiti što se oko nje zbiva. Djevojka je zurila u McAllistera širom otvorenih usta. Zamijetio je da je djevojka privlačna unatoč tome što je bila uprljana i priprosto odjevena. Tijelo joj je bilo, čak i pod tom lošom opravam, skladno i izazovno, tanahna struka.

— Unesite ga, momci, da ga operemo i da mu previjemo rane — reče starija.

Oklijevali su sve dok starica nije viknula. Trgli su se i uhvatili Manka

za ramena i noge, te ga unijeli u kuću.

Starica se tada obrati McAllisteru:

— Hvala vam, McAllister! Kažite mi jeste li Škot ili stie iz Ulstera?

— Djed je podrijetlom iz Ulstera.

Dobro ga je pogledala.

— Napojite konja i dođite da nešto popijete — pozva ga starica.

McAllister je znao da je to znak dobrodošlice, pa je klimnuo i nasniješio joj se.

Odjahao je do potoka. Kad je cane-
lo utažio žeđ, ostavio ga je u koralu
pošto mu je prije odriješio kolan.

Jedan od braće izašao je u taj čas iz
kuće da uzme pušku.

— Prekrasan konj — reče.

McAllister prihvatiti primjedbu kao
ponudu pomirbe.

— Veoma ga volim — odvrati McAlli-
ster.

Čovjek čučne uza zid kuće i McAlli-
ster čučne uz njega. Promatrali su šut-
ke krajolik.

Djevojka je izašla iz kuće s vrčem
u rukama.

— Majka me šalje da vas ponudim
pićem — reče ona tihim glasom.

Pogledao ju je dobro. Htio je da
vidi što se krije ispod te duge vrane i
nepočešljane kose koja joj je zastirala
lice.

— Hvala — reče on pošto je otkrio
da joj je i lice lijepo pa primi vrč.

Prinesao je vrč ustima i nagnuo ga.
Predmnijevao je da će mu ponuditi
nešto jako, ali to bijaše tekuća vatra
koja mu je sažgala grlo i jednjak. Pa-
zio je da se ne zagrcne i osramoti.

— Oh, strašno! — prošapta za sebe i
ponovno nagne iz vrča, a kad je do-
dao vrč čovjeku do sebe, reče: — Peče-
te odličnu rakiju.

— Majka je to naučila, još tamo u
starom kraju — objasni mu čovjek.

Stara je žena stvarno znala kako se
peče ljuta rakija, pomisli McAllister
suznih očiju, osjećajući se kao da je
progutao žeravicu.

Čovjek je potegao iz vrča kao da
pije vodu. McAllister ga je stoga po-
čeo sve više cijeniti.

— Kako se zovete? — upita McAlli-
ster.

— Frazer. Josh je u kući s Mankom,
a ovo je Milla, naša sestra — objasni
mu.

Nekako mu je teško bilo vjerovati
da je, nema tome davno, pucao na tog
čovjeka i tukao se s njime.

Možda je i Frazer pomislio isto, jer
reče:

— Odlično ste se branili kad smo
vas onda napali, McAllister. Šteta što
nam niste prijatelj.

— Pa, hajde da se sprijateljimo —
reče McAllister.

Nasmijali su se obojica, kratko i
glasno, a McAllister osjeti kako mu se
rakija penje u glavu. Za godinu ili
dvije još bih se na nju i navikao, po-
misli. Opet su obojica šutke buljili u
krajolik ispred sebe. Razgovor im je
zapinjao, a McAllister je baš htio da
razgovaraju, da mu postavi nekoliko
pitanja, ali se bojao da ne pobudi sum-
nju u Frazeru. I ovaj odnos bijaše bo-
lji od nikakva.

— Živate li ovdje već dugo? — upita
ga oprezno.

Frazer zaškilji i pogleda u McAlli-
stera.

— Stigli smo oдавно — reče poslije
kratka razmišljanja.

Prije nego što je McAllister dospio
da mu postavi još koje pitanje, iz
kuće je izašao Josh. Pogledao je jedno-
ga, pa drugoga, kao da odvaguje situa-
ciju, kao da nije siguran kako da se
drži, namršteno ili nasmiješeno. Kako
je bio mlađi od Frazera, čekao je na
bratov mig.

— Kako se Mank osjeća — upita
McAllister.

— Majka je uz njega.

McAllister je ustao.

— Hvala na gostoprимstvu — reče.

U taj je čas i žena izašla iz kuće.

— Hvala vam što ste mi doveli sina
i kući i spasili mu život — reče ona.

— Nema na čemu — odvrati McAlli-
ster.

Ustao je i Frazer. Izgledao je zbu-
njen.

— Najbolje da više ne dolazite ova-
mo, McAllister — reče poslije kratke
šutnje.

— Ne budi nepristojan! — opomenula
ga je strogo majka.

— K vragu, mama, pa što da mu kažem? Znam, njegovi smo dužnici, ali on je Prescottov čovjek, ne zaboravi.

— Nije važno! — poviče srdito žena.

— Kako nije važno, majko! Mi smo s njima u sukobu. Ti sama dobro znaš da bi nas Prescott sve zbrisao s lica zemlje samo da može.

McAllister se usudi upitati:

— A zašto?

Svi ga začuđeno pogledaše.

— Zar ne znate? Pa, mi smo konjokradice, moja braća, moja sestra, majka, svi, baš svi — odvrati Frazer uz kiseo osmijeh.

McAllister gotovo požali što je postavio to pitanje. Budući da se osjećao neugodno, odlučio da što prije ode. Naklonio se blago staroj ženi i prstima taknuo obod klobuka.

Onda se okrene i pođe po cancela.

Svi su mu odmahivali na pozdrav, pa mu je teško bilo shvatiti da su ga, nema tome davno, Josh i Frazer namjeravali ubiti.

IV

Kad se vratio do Prescotta, spremio se za najgore. Ali, Prescott je izašao pred kuću da ga pozdravi čim je ugledao njegova konja u dvorištu. Spustila se tama i Prescott ga je dočekao sa svjetiljkom u ruci.

— Bojao sam se da te više nikad neću vidjeti. Odjahao si ravno u ralje zvijerima. Pretpostavljam da si Man-ka odveo kući.

McAllister samo klimnu u znak potvrde. Prescott reče da je bio siguran da će ga Jeffordovi ubiti. Zaista je bio odvažan. Priznao mu je da se ponio hrabro i onda kad je spriječio njega i njegove momke, da objese konjokradicu. Stoga mu je zahvalan.

— Imao si pravo. Spriječio si me da ne počinim glupost, jer to bi bilo obično umorstvo. Nikad više ne bih mogao pogledati u oči svojoj ženi da sam to učinio. Hvala ti — reče Prescott.

I potapša McAllistera po ramenu kao da je htio potvrditi iskrenost svojih riječi. Potom ga je pozvao da dođu u kuću gdje ga je čekala večera.

Prescott se rastapao u ljubaznosti.

— Odmah ću doći, moram samo skoknuti do spavaonice. Želio bih momcima reći riječ-dvije o tvom povratku — reče na kraju.

Pošto je namirio konja i ostavio ga da se odmara u koralu, McAllister uđe u kuhinju. Prescott je otišao opomenuti momke da ne zadirkuju McAllistera. Abe i Curly još su se žestili na njega što im je pokvario omiljenu zabavu, ali Prescott nije želio kavgе.

Prescottova je žena sjedila uz svjetiljku i šila. Pogledala ga je i nasmiješila mu se kad je ušao.

— Sjedite. Poslužit ću vas večerom. Jeste li se ugodno proveli? — upitala ga je.

McAllister shvati da žena nema pojma što se sve toga dana dogodilo. Sjeo je i odgovorio da se ugodno zabavio. Upitao ju je za dorata. Rekla mu je da mu nitko nije prilazio, točno kako je naredio. Ustala je i stavila tavu na štenjak. Promrmljao je neku ispriku i ponovo izašao. Kad se približio doratu, konj ga se više nije plašio. Donio mu je vode. Konj ju je lakomo popio. Odlučio je da ga istom sutra nahrani. Malo mu je pričao i pokušao ga pogladiti. Konj malčice zadrhta, ali ostade miran. Gladio ga je po glavi, vratu i prednjim nogama.

Sutra započinje najopasniji dio posla.

Vratio se u kuhinju, sjeo za stol i stao promatrati ženu koja se vrtjela oko štednjaka. Kosa joj je bila uredno počesljana i doimala se vrlo lijepom. Prescott je doista sretnik, pomisli. Imao je lijepu i vrijednu ženu.

Vjerojatno je osjećala da je promatra, jer se okrenula i nasmiješila.

Kad se Prescott vratio, zatekao je McAllistera za večerom. Sjeo je nasuprot njemu i stao polagano srkati kavu.

— Mack, da li bi mi htio učiniti jednu veliku uslugu? — upita McAllistera.

— Zašto ne? — odgovori McAllister pitanjem.

— Ja s momcima moram odagnati konje u Fort Lennox. Polazimo sutra ujutro, a vraćamo se za dva-tri dana. Volio bih da ostaneš ovdje dok se ne vratim i da mi čuvaš kuću. Znam, tražim mnogo ali...

— Ne brini. Zabavljat ću se s doratom. Neće mi biti teško, dapače...

— Bit ću miran ako znam da si ti ovdje. Doista, ne bih želio da žena ostane sama u kući, a netko mora pripaziti i na stoku.

Dogovoreno, učinjeno. Prescott i momci odjahat će u ranu zoru.

Pošto je povećerao, McAllister se zahvali ženi, ustane i ode na spavanje.

Momci ga dočekaše šutnjom. Sjedili su na svojim ležajima. Abe je čistio revolver, a Curly je nešto krpao. Dječak se protezao i zijevao. McAllister je također šutio. Vladali su se kao da ga ne vide, a McAllister im je uzvraćao istom mjerom.

Svukao se i zavukao među gunjeve. Začas je usnuo.

...

U zoru se izvukao iz ležaja i obukao. Momci su već bili u kuhinji na doručku. Najprije je navratio do dorata i s njime malo popričao. Prescott izađe s momcima na dvorište i bučno ga pozdavi. Pohvatali su svoje konje i osedlali ih. Abe je natovarao nešto suhe hrane na tovarnog konja.

McAllister se iznenadio što i dječak ide s njima. Osjećao se malčice neugodno što ostaje sam na ranču s Prescottovom ženom. Abe je otvorio koral i odabrao konje koje će povesti sa sobom.

Prescott priđe McAllisteru.

— Mack, nikad ti to neću zaboraviti. Doista, mrzim ostavljati ženu samu na ranču. Sad znam da joj se ništa neće dogoditi kad si ti s njom — reče.

Rukovali su se i Prescott se pope na konja. Žena je izašla iz kuće. Stala je uz McAllistera i doviknula:

— Sretan put, Joe!

— Hvala, dušo, i do viđenja! — poviče Joe Prescott i podbode konja.

Životinje se uskomešale i potrčale kasom zabacujući glave. McAllister pomisli da je krdo konja u trku najljepši prizor na svijetu za ljudsko oko. Prescott se okrenuo i domahnuo im. McAllister i žena odmahnuše mu. Izgubili su ih iz vida jer su se spustili nizbrdo u mali dol, a onda se ponovo pojaviše na uzvišici šareneći se na zelenoj travi tratine sve dok potmuli topot njihovih kopita nije zamro u daljini.

— Odoše — reče suho Prescottova žena i pogleda McAllistera dugim sjetnim pogledom.

Pošla je prema kući. McAllister se vratio svom doratu. Jedan je koral zjapio prazan i McAllister uvede u nj dorata. Nije ga zavezao. Prišao je konju s prednje strane. Dorat zabaci glavu. McAllister priđe sasvim blizu doratovoj glavi i dahne mu u njušku. Životinja se malčice povuče i stane. Čekala je što će se potom dogoditi.

McAllister nekoliko puta obiđe dorata, a onda mu položi ruku na sapi. Konj se trgnu, malčice poskoči i smiri. McAllister ga pogladi dlanom po cijelom tijelu.

Da bi se odmorio, McAllister sjedne na ogradu korala i zapali lulu. Konj se povukao u najudaljeniji kut korala. Kad je istresao lulu, McAllister pođe prema konju tepajući mu. Glas mu je postajao sve jači i jači, sve dok napokon nije stao gromoglasno vikati na životinju. No, glas je podizao postupno tako da se životinja nije preplašila vike. Izgledalo je kao da sluša što joj McAllister govori. Onda poče pred konjem plesati i poskakivati. Konj ga je mirno promatrao svojim velikim očima.

Vičući iz svega glasa, McAllister se približi konju s boka i položi mu ruke sve do lakta na leđa. Dorat se malo pomaknu, kao da se želi izmaknuti, ali se odmah i smirio. Ponovio je to nekoliko puta, prilišćući ga sve jače i jače, sve dok se konj na to nije priviknuo.

Ponovno je pazio da ne učini ništa što bi konja uplašilo. Napokon položi ruke do lakta na doratova leđa i nasloni se na njega svom težinom. Konj koraknu bočno u stranu, ali McAllister poče s njime pričati i životinja se smiri. Obavio je najteži dio posla. Da nije odabrao najpogodniji trenutak, morao bi početi sve iz početka.

Pošto ga je tako gladio i tapšao nekih pola sata i s njime razgovarao grubim rječnikom, navali se na njega cijelom težinom i onda ga pokuša zajahati. No odmah je namjerno skliznuo s njega i spustio se na zemlju na drugu stranu. Učinilo mu se kao da će se konj propeti, ali čim je kliznuo preko njegovih leđa, odmah se smirio. I to je ponovio nekoliko puta, sve dok se

nije sav oznožio, a svaki put zadržao bi se malo dulje na doratovim leđima, sokoleći životinju glasnim povicima.

Potom je danio konopac i složio jednostavan oglavnik i uzde, pa ih stavio konju oko vrata. Doratu se to baš nije veoma dopalo, pa nije ni oklijevao da to i pokaže. No, McAllister ustraje i konj na kraju popusti. Pošto je skinuo ostruge sa čizama, ponovog ga je uzjahao.

Konj se trgnuo kao da će se propeti, ali se predomislio.

Kad je Prescottova žena izašla da ga pozove na ručak, McAllister je polako objahavao koral na doratu.

Mahnuo joj je i doviknuo da odmah dolazi. Pošto je sjahao, skinuo je s konja oglavnik s uzdama i donio mu kablčić svježe vode.

U kuhinji je zatekao ženu uz štednjak.

— Promatrala sam vas kako postupate s konjem. Doista ste strpljivi. Još nikad nisam vidjela da se i tako može ukrotiti konj — priznala mu je.

Nasmiješio se.

Donijela je hranu na stol i McAllister počeo s tokom jesti. I ona je sjela za stol. Jela je vrlo otmjeno i on je uživao da je gleda kako se služi s nožem i viljuškom.

Zapalo je lulu čim se najeo i počeli su razgovarati. Pokušao je nešto više saznati o njoj i njezinu mužu, ali uzalud.

Poslije jela vratio se k doratu i ostao s njime sve do večere. Sutra će ga osjećati, odluči. Predvečer se umio na bunaru, isprao se sebe prašinu, a onda se zaputio u kuću.

Kad je otvorio vrata, ugledao je ženu u blagom odsjaju svjetiljke. Izgledala je vrlo ljupka. Slagala je pasijans na malenom stoliću.

Pogledala ga je i nasmiješila mu se.

— Odmah će večera, samo da završim igru — rekla mu je.

Gledao ju je kako vješto i brzo slaže karte dugim i nježnim prstima. Tada se dosjeti gdje ju je već vidio. Zapanjio se od te pomisli u prvi čas. U tim krajevima ljudi su se, doduše, ženili s najneobičnijim ženama koje su im poslije bile odane i marljive supruge.

Pošto su povećerali, McAllister se kolebao da li bi joj rekao gdje ju je prvi put vidio. Bojao se da je ne dovede u neugodan položaj. Pitao se zna li Prescott tko mu je zapravo žena.

— Vi ste neobičan čovjek, McAllister — rekla mu je prije nego što je mogao otvoriti usta.

— Doista? — upita je začuđeno.

— Vrlo ste staložen i odlučan. Divim vam se kako postupate s doratom. Nikad nisam srela nekoga tko bi bio toliko siguran u sebe, kao što ste vi, a opet vrlo obziran. Postupate li tako i sa ženama?

Nasmiješio se.

— Samo se dječaci hvališu svojim uspjesima kod žena.

Nasmijala se glasno i od srca.

— Svejedno, žene to zanima — podsjeti ga.

— Ako baš želite znati, imao sam i uspjeha.

— Volite ih i ostavljate ih, ali ih nikad ne vrijeđate — reče gledajući ga netremice ozbiljna lica.

— Imate odličnu moć zapažanja — odvrati joj McAllister.

Nešto u njezinu glasu, držanju i pogledu upozori ga da bude oprezan.

— Biste li mogli, recimo, nekome preoteti ženu?

— Nisam nikad pokušao — prizna on uz širok osmijeh.

Odjednom je promijenila predmet razgovora.

— Vi znadete tko sam, ja, zar ne? — upita ga iznebuha i pogleda ravno u oči.

Učinilo mu se da je pri tome malo problijedila.

— Da — reče on.

Nastao je tajac.

— Kako mi je ime?

— Helen le Dru.

— Gdje ste me upoznali?

— U »Imperial Houseu« u El Pasu prije tri godine.

— Sigurno sam na vas ostavila dubok dojam kad me se još sjećate?

— Vi na svakoga muškarca ostavljate dubok dojam.

— Nemojte mi laskati, molim vas. Vješti ste sa ženama kao i s konjima.

— Trsim se koliko znam i mogu.

— I ja se vas sjećam.

— Tada sam još bio običan kauboj litalica, a vi prekrasna žena. Rijetko čovjek susretne divnu djevojku koja dijeli karte, a uz to ima i visok ugled... hm... kako da kažem, djevojku, koju ne može kupiti za novac.

— Davno je to bilo. Promijenila sam se. Nisam više mogla izdržati onaj način života. Bilo je prenaporno. Htjela sam se udati, saviti negdje gnijezdo, imati svoj dom.

— Zašto ste izabrali baš ovo mjesto, daleko od svijeta, daleko od civilizacije?

— Upoznala sam Joea i pošla s njim, a on zna kako valja osvojiti žensko srce, kao i vi.

— Ali mi smo vrlo različiti, Joe i ja.

— Istina ali obojica ste nemilosrdno bezobzirni.

Ponovo zavlada tajac. McAllisteru se učini kao da mu ta žena želi nešto reći, nešto što je muči, ali se ne usuđuje.

Odgurnula je tanjur od sebe, ustala i prišla štednjaku. Okrenula mu je leđa.

— Od čega je zapravo sazdan pravi muškarac? Što je to što ga čini onakvim kakav jest? — upita iznebuha.

— Krv nije voda, pretpostavljam — odgovori McAllister.

— Tko su bili vaši roditelji? Kakva je bila vaša majka? — upita ga žena.

Uvijek mu je bilo teško odgovoriti na to pitanje.

— Zapravo, ne znam. Kažu da je bila Indijanka iz plemena Čejena ili Meksikanica, pa bih prema tome trebalo da budem pola Indijanac ili pola Meksikanac.

— A otac?

— Stari dobri Chad. I njega baš ne poznajem odviše dobro, više se bavio svim i svačim nego svojom djecom.

— Vi zacijelo zbog toga mrzite svoga oca?

Pogledao ju je zgranuto.

— Ne, ni govora! Bio je divan čovjek.

— Ali, zar niste imali teško djetinjstvo?

— Teško ali i sretno. Otac je znao kako valja postupati s muškom djecom. Naučio me je piti, pucati, tući se, jahati. Što sam više mogao od njega tražiti?

Sjela je ponovo za stol i zapiljala se u njega.

Poslije kratke šutnje reče:

— Ja vas odista ne razumijem.

Počela mu je pričati o sebi i svome djetinjstvu; o ocu kockaru koji je mijenjao žene kao košulje i bio vječito zadužen, na rubu propasti i zakona, o tome kako su ga ubili jedne noći dok je ona sjedila za istim kartaškim stolom; o majci koja je ostavila oca kad joj je bilo šest godina. Nije znala je li još živa i nije ju to ni zanimalo jer za nju više nije marila.

Kad je završila, ustala je i pošla da opere sude. McAllister je nabio lulu duhanom i zapalio. Na oproštaju mu je poželjela laku noć, a da ga nije ni pogledala.

Otišao je do zapadnog koralala i zaviždao canelu. Konj je dojurio i ponjušio ga svojom baršunastom njuškom. McAllister ga je milovao nekoliko minuta, a onda ga odveo u drugi koral gdje je bio zatvoren dorat.

Kad je legao, još je dugo razmišljao o svojim domaćinima, a potom je utočio u dubok san.

V

Trgnuo se iza sna, prestrašen.

Začas se razbudio. Rukom dohvati revolver i napne otklonac.

Zapah hladna zraka udari mu u lice. Netko je širom otvorio vrata spavaonice.

Znači, probudio ga je škljocaj zasuha na vratima. Šutio je, jer nezvanom posjetiocu nije htio otkriti svoj položaj.

— McAllister!

Prepoznao je glas Prescottove žene.

— Molim?

— Smijem li ući?

— Samo trenuta! molim vas.

Brzo je navukao hlače, košulju i čizme, obišao oko ležaja i ugledao ženu na pragu spavaonice. »Moram se valjano ponijeti«, pomisli. »Prescott mi je pružio gostoprimstvo. Ne smijem pogaziti svoja načela, koja baš nisu osobita, ali sve ima svoje granice.«

— Što se dogodilo? — upita je znatiželjno.

— Ne mogu više podnijeti samoću, moram s nekim razgovarati.

— Pa niste sami. Imate muža. Joe će se uskoro... — pokuša je urazumiti.

— Kakvog muža! On nije moj muž! — izlaze žena.

McAllister ostade osupnut. A on ih je smatrao savršenim bračnim parom.

— Svejedno, Joe je vaš čovjek — nije se dao zbuniti McAllister.

— On je samo svoj i ničiji više — počeo je žena brzo, gotovo bez daha: — Vi ionako namjeravate otići za koji dan, a zašto ne bismo pošli sada odmah, zajedno, vi i ja. Osedlajte konje i bježimo odavde. Moram pobjeći prije nego što se Joe vrati, daleko, tako daleko da me više nikada ne nađe, ne uhvati i ne vrati ovamo. Ne pobjegnem li još noćas, ne znam kako će sve to završiti.

— Moram priznati da vas ne shvaćam — reče zbunjeni McAllister.

Prišla mu je vrlo blizu. Jednom ga je rukom uhvatila čvrsto za nadlakticu. Privila se uz njega i on osjetio kako ga dotiču njezine oble i čvrste grudi.

— O, morate me shvatiti! Pomozite mi! Pomozite jednoj ženi u nevolji!

— Ne mogu.

— Ne dugujete mu ništa. On vama duguje sve, a pustio vas je da se izvrgnete smrtnoj opasnosti. Sve znam. Sve sam to ja proživjela mnogo puta.

Rasplakala se. McAllister se svemu mogao oduprijeti osim ženskim suzama. Zagrljao ju je da je utješi. Spustila je glavu na njegovo rame i snažno se stisla uz njega. Osjetio je miris njezine kose koja ga je gicala, dok mu je ona nešto nježno šaputala. Njezino se tijelo sve jače upijalo u njegovo. Onda mu se bacila u zagrljaj, usred mrklo noći, u laganoj spavaćici.

Što ako je to podvala, ako je to zamka?

— Molim vas, povedite me sa sobom. Ne morate ostati sa mnom. Odvedite me bilo kamo i ostavite, ali odvedite me — molila ga je usrdno.

— Ne mogu — odvrati ponovo McAllister.

— Zašto ne možete?

Bilo je to pitanje na koje nije smio odgovoriti. Pokušao se izvući iz njezinog zagrljaja, ali toliko se prilijepila

uz njega da je se nije mogao osloboditi.

Ipak, uspjelo mu je.

Iz daljine, najprije potmulo, a onda sve jasnije, kako je dolazio sve bliže, odjekivao je topot konjskih kopita.

— Netko dolazi — upozori je.

Trgla se i on se istrgne iz njezinog zagrljaja.

— Ostanite ovdje — reče i zagrne je u gunj sa svoga ležaja.

Uzeo je henrijevku i izašao. Najprije je razabrao samo tamnu sjenu konja i jahača u noći pod zvjezdanim nebom.

— Stoj! Tko je? — poviče McAllister u mrak pošto je najprije napeo pušku.

— Tražim Prescottta — odgovori jahač.

— Ja sam McAllister. Prescott nije kod kuće.

— Ja sam McCrae, stočar. Stanujem malo južnije odavde. Došao sam vam javiti da su me napali Indijanci. Oduzeli su mi sve konje.

— Hvala na upozorenju.

— Idem dalje. Moram još upozoriti Phillipsove. Nego, slušajte, zašto ih vi ne biste upozorili? Ja se žurim natrag kući.

— Zao mi je, ali ja sam ovdje sam. Mogu vam jedino dati svježeg konja.

— Hvala, uzet ću ga.

Čim je promijenio konje, čovjek žurno odjaha.

McAllister se vratio u spavaonicu, ali žene tamo više nije bilo. Opasao je revolver i s puškom u ruci pošao prema kući. U kući je gorjela svjetlost. Žena je slagala pasijans. Na njezinu licu više nije bilo ni traga suzama, što ga je začudilo.

— Jeste li čuli što mi je rekao McCrae? — upita je.

— Da. Siromah McAllister spasio se jedne nevolje da bi upao u drugu.

— Zašto ne pođete spavati? Ja ću ostati na straži. Indijanci će vjerojatno i k nama navratiti — reče McAllister hineći da nije čuo njezinu zajedljivu primjedbu.

— Ako traže dobre konje, možete u to biti sigurni.

— Imate li revolver?

— Da.

— Dobro zakračunajte vrata čim izađem.

— Nemate pojma kako se osjećam spokojna kad znam da me vi čuvate. Oprostite mi na mojoj trenutačnoj slabosti.

— Ne spominjite mi to, molim vas.

Izašao je. Sada ga je samo zanimalo iz kojeg bi plemena mogli biti ti Indijanci. McCrea to nije mogao pitati. Stočarima su svi Indijanci jednaki. Ako su Čejeni, mogao bi naletjeti na nekoga koga pozna.

Izveo je canela i dorata iz njihova korala i odveo ih u drugi koral k ostalim konjima. Valjalo je da sve konje drži na oku. Potom je otišao po gunj, dobro se u nj umotao i onda sjeo u kut korala. Konji bijahu u početku nemirni, ali se uskoro priviknuše na njegovo društvo. Canelo je došao k njemu i zaspao, kako je često činio. držeći glavu iznad McAllistera.

Probudio ga je neko šum.

Canelo trgne glavu i zanjšti. Taj je konj sve zapažao. McAllister načuli uši i širom otvori oči.

Najprije je čuo kako se polako podiže zasun na vratima korala. Onda ugleda neku sjenu kako se šulja nedaleko od njega. Zaustavio je dah. Pogledao je u nebo i zamijetio da će uskoro svanuti.

Bojao se jedino da ga ne napadnu Sijuksi. U tom slučaju našao bi se u nezavidnu položaju i valjalo bi da je u kući.

Odjednom konji poskočiše, prestrašeni.

Netko je nekoga tiho zovnuo. McAllister je prepoznao riječi. Čejeni! Jedna se sjena popela na konja. Životinja se nekoliko puta propela.

Podigao je henrijevku.

Čuo je neko komešanje sa svoje lijeve strane, ali nikako nije mogao otkriti koliko je tamo Indijanaca.

— Odabrali ste krive konje — poviče na čejenskom.

Tišina koja je potom zavládala potvrdi da su se Indijanci uplašili.

Indijanac koji je bio na straži uz vrata tiho upita:

— Tko si ti?

Vjerojatno je mislio da su se srele dvije družine na istom poslu.

— Zovu me Ronac — odvratí McAllister koristeći se svojim čejenskim imenom.

— A ovo su tvoji konji? — upita onaj koji se popeo na konja.

— Moga prijatelja, a ja ih čuvam — objasni im McAllister.

Dok je govorio, Indijanci zauzeše povoljniji položaj. McAllister uperi u njih pušku.

— Ti si sam, a nas je mnogo. Nemoj ludo izgubiti glavu — reče Indijanac koji je stajao uz vrata korala.

— Varate se, moja je puška u vas uperena i nemojte me prisiliti da vas ustrijelim, braćo.

Čuo je kako nešto šapuću.

— Zašto da poginete kad ste već ote- li dosta konja s drugih rančeva — reče McAllister.

— Ali to su vrsni konji — dobaci mu onaj koji je sjedio na konju.

McAllister je znao da se drugi Indijanac ne javlja zato što se šuljao prema njemu.

— Nema toga konja za koga bi vrijedilo umrijeti — upozori ih McAllister.

— Ako si jedan od naših, što nas ne pustiš da uzmemo konje? Konji nisu ionako tvoji.

— Ne bih htio da ubijem brata — reče McAllister.

Indijanac koji je stajao uz vrata kliznu kroz ogradu. Čim je pokušao ustati, McAllister ga udari kundakom henrijevke. Indijanac se svali licem na zemlju i zastenje.

Indijanac koji je sjedio na konju potjera konja u trk. McAllister mu opali hitac pod noge i on pade s konja. McAllister skoči i pograbi Indijanca za kosu te ga udari koljenom pod bradu. Prevrnuo se na leđa. Kad je ustao, dočeka ga cijev McAllisterove henrijevke uperena u čelo.

Zora je počela rudjeti i McAllister opazi u plavičastoj svjetlosti praskozorja da je njegov zarobljenik vrlo mlad i da se izbezumio od straha da će ga McAllister ubiti.

— Zapaniti, brat ne ubija brata. Gubi se oдавде i na vraćaj se nikad više — reče mu McAllister na čejenskom. Mladić se iznenadi takvim obratom položaja. Lice mu se grčilo pod ratničkim bojama.

— Ti si iz plemena poglavitice Mnogo Konja? — upita ga McAllister.

Mladić klimnu potvrdno. — Pozdravi poglavicu. Dat ću ti dva konja da se uvjeriš da sam Čejen, a sad idi.

Zatim je prišao drugom Indijancu. I taj je bio vrlo mlad. Vjerojatno, dva mlada ratnika na svom prvom pothvatu. Nije ih mogao pustiti da se vrate praznih ruku.

Poklonio im je dva mlada ždrijepca koji još nisu bili žigosani i rekao im da ih uzjašu.

— Hvala na daru, brate — dobaci mu jedan prije nego što će odjahati.

— Idući put pazite kome dolazite po konje — upozori ih McAllister.

Podigli su ruke na pozdrav i odjahali. Čim ih je izgubio iz vida, McAllister zatvorio vrata na koralu i zaputi se prema kući, nasmiješen.

Prescottova žena, sva zajapurena od srdžbe, dočekala ga je na pragu kuće.

— Vi ste ludi! Kako ste se samo usudili? Sve sam vidjela! — gotovo je vikala.

— Zar ne bi bio zločin ubiti dvojicu mladića zbog dva konja? — upita je mirno.

— Joe će podivljati kad čuje što ste učinili — upozori ga ona.

— Oh, Joe to nikad neće saznati, kao što nikad neće saznati ni za vašu namjeru da ga ostavite.

Neko ga je vrijeme gledala netremice u oči, potom se malco smekšala i rekla:

— Dođite u kuhinju, priredit ću vam doručak.

I pošao je za njom u kuću.

...

Prescott i momci sjali su od zadovoljstva kad su se vratili kući. Prodali su sve konje za debele novce. Prescott je od sreće zagrio ženu, podigao je u zrak i zavrtio se s njom u naručju nekoliko puta. Potom reče da je gladan kao vuk, a žena mu odgovori da nije znala kad će doći i da nije ništa priredila za jelo.

— Požuri, ženo — reče, pusti je iz naručja i pljesne po ledima kad je pošla prema kuhinji.

Dok se umivao na crpki, upita McAllistera:

— Kako napreduje dorat, Mack? Još se s njim natežeš?

— Jest će ti iz dlana — odgovori McAllister dok je gledao u Abea koji je pumpao vodu za Prescottta.

Abe mu se učinio nervozan.

— Doista? — upita glasno Prescott još mokra lica.

Pogledao je prema koralu, a onda mu se lice odjednom uzbiljilo.

— Hej, gdje su moja dva konja? — poviče i okrene se prema McAllisteru.

— Poklonio sam ih — reče McAllister mirno.

— Što? — srdito poviče Prescott.

— Došli su Indijanci, pa da ne bi došlo do pucnjave, složili smo se da uzmu samo dva konja — objasni mu McAllister.

— Složili ste se, lijepo! A koliko ih je bilo?

— Dvojica.

— Dvojica! A zašto ih nisi ubio?

— Zato što su me mogli zaklati i odagnati sve konje. Mislim da sam dobro prošao, Joe — odvrati McAllister.

Prescott strese glavom da bi se otarasio kapljica vode. Pride McAllisteru i počeo ga kažiprstom gurkati u prsa.

— Idući put me prvo pitaj smiješ li dijeliti moje konje — izderao mu se u lice.

— Idući put kad me počneš gurkati kažiprstom u prsa, razbit ću ti zube — odvrati McAllister tiho.

Prescott se ukoči i zagleda u McAllistera. Trepnuo je očima, a onda prasnuo u grohotan smijeh.

— Srčan si ti momak, samo si se malo uplašio Indijanaca. Svakome se to može dogoditi — reče Prescott, potapša ga po ramenu, okrene se i pođe prema kući.

McAllisteru, međutim, nije izmaklo da je Curly cijelo vrijeme, dok je Prescott razgovarao s njime, držao ruku na revolveru.

Za vrijeme večere Prescott je bio izvanredno raspoložen. Salio se sa svima za stolom. Žena se smijala njegovim šalama i dosjetkama. Teško je bilo zamisliti da ga je ikad pomišljala napustiti. Poslije jela Prescott je svima nazdravljivao i svi su se ponapili, čak i Jake. Kad su došli u spavaonicu, bacili su se na ležaj u odjeći, svi osim McAllistera.

Abe se nadlaktio na krevetu.

— Šteta što nisi bio s nama, McAllisteru. Bilo je zabavno, zar ne, Curly?

Curly i Jake zahihotaše.

— Pričajte mi onda što se dogodilo — zamoli ih McAllister.

— Kako to misliš, što se dogodilo? — upita ga osorno Curly.

— Znam da ste se napili. Zar je to nešto osobito? — upita ih McAllister.

— Ah, tako. Zacijelo, dogodilo se nešto osobito. Ja se nikad ne napijem — reče Curly uz smijeh.

— Zar se ni večeras nisi napio? — upita ga McAllister.

Curly poskoči naglo i udari glavom o gornji ležaj.

— Tko kaže da sam pijan! — zaurla Curly.

— Nitko.

— Ali si mislio!

— Smiri se, Curly, i lezi! — strogo će Abe.

Curly dobaci mrk pogled Abeu, ali se odmah i smiri, pa se pokorno ispruži na svom ležaju. McAllister je puhnuo u svjetiljku i ugasio je. Začas, svi su hrkali.

Nije dugo spavao, možda samo dva sata, kadli ga je nešto trglo iza sna. Prebacio je noge s ležaja i ustao. Pograbio je revolver i zadjenuo ga za pas gaća. Tiho, na prstima, počao je k vratima i odškrinuo ih. Jasno je čuo potmulo topot kopita u dvorištu. Jahač je prošao mimo spavaonice. Čim je stigao do kuće, vrata na kući se otvoriše i na njima pojavi Prescott. Jahač brzo skliznu s konja.

McAllister se iskrade iz spavaonice, provuče kroz koplje na ogradi korala i poče se četveronoške šuljati prema kući. Htio je čuti o čemu razgovaraju Joe Prescott i njegov tajanstveni posjetilac.

Učinilo mu se da Prescott nije baš ušihćen njegovom posjetom.

— Rekao sam ti da ne dolaziš ova-mo! — srdito će Prescott.

Zatim su počeli šaputati i jedva je ponekad uhvatio koju riječ:

— Dobro... pa znamo se dugo ... hoću da me odmah isplatiš... I Johnny i Mart traže svoj dio... ne, nisam zaboravio... a ni ženu... — govorio je noćni posjetilac.

— Ne, ne smiješ nju u to miješati. Dobro, dobit ćeš svoj dio. Pričekaj me ovdje... cijelo vrijeme drže te moji momci na nišanu — odgovorio mu je Prescott.

Prescott je ušao u kuću. Posjetilac je ostao pred kućom i strpljivo čekao da se Prescott vrati. Kad se ovaj vratio, nešto je dao došljaku i rekao:

— A sad se gubi i da te više nikad ne vidim!

— E da znaš, ni ja tebe više ne želim vidjeti — odvrati mu došljak.

Kad je odlazio, više nije bio tako obazriv kao kad je došao. Podbo je konja i odjahao tako da je cijelo dvorište odzvanjalo od topota kopita.

Prescott je zatvorio i zakračunao kućna vrata čim je došljak izjahao iz dvorišta.

McAllister ustane i pođe uzduž korala. Ponovo se provukao kroz ogradu i pohitao prema spavaonici. Zatvorio je pažljivo i tiho vrata za sobom.

Netko ga zgrabi snažno s leđa.

— Budi miran — procijedi kroza zube Abe.

McAllister se ukoči. Abe ga poče opipavati i prođe rukom oko pasa gaća. Oduzeo mu je remington.

— Zapali svjetiljku, Curly! — zapovijedi Abe.

Šibica planu i svjetlost obasja prostoriju. McAllister se osvrne oko sebe. Jake je sjedio na ležaju i držao u ruci sačmaricu uperenu u njega. Zmirkao je kad mu je svjetlost udarila u oči. McAllisteru se učini preozbiljan za svoje godine. S druge strane stajao je Curly s revolverom u ruci.

— Što vam je? — upita ih McAllister začuđeno.

— A što je tebi da se smucaš naokolo noću? — upita ga Abe.

Čuli su korake na dvorištu. Svi pogledaše prema vratima. Na pragu se pojavi Prescott. Zastao je i pogledao u revolvere razgoračivši oči.

— Zar ste poludjeli? — upita ih Prescott.

Nije bio baš dobre volje. Lice mu bijaše blijedosivo.

— Šuljao se oko kuće — objasni mu Abe.

Prescott ga ošinu očima.

— Je li istina, Mack?

— Da.

— Zašto, Mack?

— Čuo sam topot konja. Kad sam izašao, vidio sam nepoznatog jahača s revolverom u ruci.

— Doista? — tobože se začudi Prescott.

— Da.

— Što si još vidio?

— Ništa. Izmakao mi je. Stajao sam predaleko.

— Zašto si se šuljao?

— Mislio sam da si u opasnosti. Htio sam ti pomoći.

— Htio si mi pomoći?

— Da.

Prescott pogleda ostale. Počeo se smijati, ali smijeh mu je muklo odjeknuo.

— Čuli ste, momci, što kaže Mack. On nikad ne laže. Htio mi je pomoći. Lijepo od njega, zar ne? A sad prestanite s tom komedijom. Abe i ja imamo važnog posla. Curly i Jake, vi ćete ostati na ranču i čuvati kuću. Jeste li čuli?

Abe vrati revolver McAllisteru i pođe za Prescottom u noć.

— Vidjet ćemo se ujutro, momci! — pozdravi ih Prescott na odlasku.

Jake odloži sačmaricu, a Curly revolver.

— Vraćam se pod pokrivač, a' ti, McAllister, prekini te svoje noćne šetnje. Ti i gazda ste prijatelji, a ja ne bih volio da se gazdi zamjerim, razumiješ? — reče Curly i zijevne.

VI

McAllister bijaše iznenađen kad je zatekao Prescotta i Abea za doručkom. Prescott je bio vedro raspoložen i pljeskao je ženu po leđima svaki put kad je prošla kraj njega. Na kraju doručka obrati se McAllisteru:

— Što ćeš danas raditi, Mack?

— Pa, ne bi trebalo da previše zlorabim tvoje gostoprimstvo. Valjalo bi da odem...

— Do vraga čovječe, odakle ti ta pomisao? Zar sam bio neugodan domaćin?

— Ne, nije to, mislio sam...

— Ostani još koji dan. Zar ti se ne dopada kako kuha moja ženica? Zar ti ovdje nije lijepo? Ostani, bilo bi mi drago, Mack.

— Dobro. Još ću malo izvježbati dorata, a onda put pod noge...

— Izvježbaj, izvježbaj. Večeras ćemo u grad, ti i ja, da se malo zabavimo. Dogovoreno, zar ne?

— Ostanite, McAllister, ugodnije se osjećam kad ste i vi u kući — zamoli ga Prescottova žena kad je njezin muž izašao iz kuhinje.

— Dobro, kad i vi glasate za mene. Izvježbat ću dorata, a onda zamoliti Joea da vam ga pokloni — reče McAllister.

Podigla je upitno obrve.

— Zar da Joe nekome pokloni konja! To moram najprije vidjeti da bih vjerovala. Tražit ću da mi ga proda barem za dobru savijaču od jabuka.

Nasmiješen, McAllister izađe.

Kad je prišao koralu i zazviždao canelnu, dotrčao je i dorat. Bio je razdragan. Osedlao je dorata i pojahao.

— Kamo, Mack — upita ga Prescott u prolazu.

— U šetnju.

Prescott mu mahnui na pozdrav i McAllister izjaha iz dvorišta.

Krenuo je prema sjeveru. Pazio je da ga tko god ne prati. Odlučio je jahati prema sjeveru dok se ne uvjeri da ga ne prate, a onda skrenuti prema jugu sa zapadne strane. Znao je da bi za njega bilo najsigurnije da pođe preko zemljišta koje je pripadalo Jeffordovima. Tuda se Prescott i njegovi momci neće usuditi da ga prate.

Jahao je brdovitim krajem gdje je paslo nekoliko krava sa žigom J. Obišao je kuću u širokom luku i nikoga nije sreo, što mu je bilo drago. Nije bio raspoložen za bilo kakve obračune.

Dorat se odlično držao. Nije mu stavio žvale, nego samo oglavnik i uzde od obična konopca. Zavolio je tog konja i bilo mu je žao što će ga morati ostaviti Prescottu.

Skrenuo je prema zapadu i oko podneva, pošto se uvjerio da ga nitko ne slijedi, počeo tražiti tragove. Uskoro je nabasao na svježe tragove za koje je bio siguran da su Prescottovi i Abeovi od prošle noći.

Slijedio ih je prema jugu nekih pola sata, sve dok nije naišao na još jedan trag koji je pretpostavljao je, ostavio konj tajanstvenog noćnog posjetioca.

Uskoro se našao u rijetku šumarku. Našao je mjesto gdje se stranac odmarao. Odjednom ugleda lokvu osušene krvi pod jednim kamenom, a potom dvije prazne čahure. Bio je siguran da je čovjek ubijen, pa je pošao da mu nađe grob.

Nakon punog sata pomnog traženja naišao je na pukotinu u stijeni. Grob je bio zatrpan kamenjem podignutim kao mogila.

Počeo je dizati kamenje, otkopavati grob.

Uto dorat zanjisti.

McAllister skoči do konja, izvuče henrijevku iz navlake na sedlu i skoči u najbliži zaklon. Ali još prije nego što je do njega dospio odjeknuo je hitac i zazviždao između stijena.

Kako nije mogao otkriti odakle na njega pucaju, pogleda u dorata.

Konj je stajao visoko uzdignute glave, načuljenih ušiju. Gledao je prema sjeveru.

McAllister potrči u bolji zaklon. Ponovo odjeknu hitac.

Šćućurio se iza stijene, bijesan sam na sebe.

Stijena će pružati zaklon tako dugo dok strijelac ostane na istom mjestu. Promijeni li položaj, gotov je.

Stoga je odlučio da nađe novi zaklon. Iza sebe ugleda gusto grmlje i iza njega šumu kroz koju se mogao prišuljati protivniku s lijevog boka. Počeo se povlačiti, ali prije nego što je prevalio i desetak metara, puška ponovo opali.

Sad je znao da je strijelac iznad njega na stijeni na neosvojivu mjestu. Svejedno, skočio je u grmlje dok su za njim odjekivali hici iz puške.

Zadihan, bacio se na zemlju. Udisao je zrak otvorenim ustima. Čuo je kako dorat, uplašen pucnjavom, bježi.

Kad je došao do daha, McAllister otpuza prema sjeveru. Stigao je do kraja gustiša i pogledao uzbrdo u gorem stijenjaku. Nije mu se dopala pomisao da se uza nj mora verati, ali protivnika je morao onesposobiti ako je želio da se živ izvuče.

Kamenje se stropoštalo niz kosinu.

Napadač je bio uzbuđen. Znao je da mu McAllister može prići s boka kroz grmlje.

McAllister se pritajio.

Opazio je nekog čovjeka kako skakuće sa stijene na stijenu. Podigao je pušku i naciljao. Ali je čovjek već nestao iza stijene.

McAllister pođe naprijed. Zalijepio se za stijenu i pozorno je motrio stijenjak iznad sebe.

Čekao je nekih desetak minuta, a onda, točno iznad sebe, ugleda cijev puške.

Nije se usudio pomaknuti. Čekao je. No, gore među stijenama čovjek je postao nervozan. Nije mogao izdržati. Počeo je silaziti.

McAllister podigne henrijevku i podupre se grčevito nogama o stijene.

Odmah ga je prepoznao.

Abe Little.

Bio je uzbuđen i oznojen. Abe ga je htio ubiti, a sad kad je došlo njegovih pet minuta, oklijevao je da on ubije Abea. No, znao je da drugog izlaza nema. Ostane li Abe živ, on će umrijeti.

No, Abe ga je opazio, podigao pušku i zapucao još prije nego što ju je upro o rame.

Ali, kako je bio uzrujan, promašio je.

McAllister skoči na noge, uspravi se i opali.

Abe koraknu prema naprijed, poklekne, ispruži ruku da se uhvati za stijenu, ali izgubi ravnotežu i pade niz kosinu ravno pod noge McAllisteru.

Sjeo je. Koljena su mu podrhtavala. Uvijek se tako osjećao kad bi ustrijelio čovjeka.

Napokon se smirio, gurnuo je Abea čizmom i izvrnuo ga na leđa.

— Prokleta budala — reče i odvuče truplo do groba u kojem je ležao nepoznati stranac.

Otkopao je grob. Ugledao je bradatog muškarca. Bio je siguran da je to onaj tajanstveni posjetilac i da su ga ubili Prescott i Abe.

Pretražio je mrtvaca. Našao je samo izbljedjelu fotografiju neke žene i nekoliko novčića.

Abea je pokopao nedaleko od bradonje.

Bio je preumoran da pođe tražiti Abeova konja. Prije ili poslije životinja će sama doći kući, pomisli.

Uhvatio je dorata i uzjahao ga.

Mrzilo ga je da se vrati na Prescottov ranč, ali drugog izbora nije imao.

Skrenuo je udesno i potjerao je konja u kas.

...

Nikoga od Jeffordovih nije sreo na povratku kći i bio im je zbog toga zahvalan. Bilo mu je dosta uzbudljivih događaja za jedan dan.

Kad se vratio na ranč, zatekao je Prescottta zavaljenoga u ležaljku pred kućom. Pušio je, a pokraj ležaljke stajala je boca pića.

Prescott ga bučno pozdravi.

— Već sam mislio da si se izgubio!

— Ponekad i sam to pomislim. Vidjet ćeš kako je dorat postao vrstan konj — pohvali se odmah McAllister.

— Lijepo ga je pogledati, zacijelo.

Prescottova žena pojavi se na pragu kuće. Nasmiješila mu se. Pitao se: zna li ta žena što se sve oko nje zbiva? Zašto je htjela ostaviti Prescottta? Pogledao je Prescottta. Izgledao je sretan i bezbrižan. A morao je znati što je Abe kanio učiniti. Što će se dogoditi kad vide da se Abe više nikada neće vratiti?

Odvao je dorata u koral i pogledao što radi canelo. Ispod oka promatrao je Prescottta i njegovu ženu. Curly je krotio konja u susjednom koralu. Jake je sjedio na ogradi korala i promatrao Curlyja. Svi su izgledali mirni i spokojni.

Kad ih je Prescottova žena pozvala za stol, McAllister upita glasno da su ga svi mogli čuti:

— Gdje je Abe?

Poslao sam ga poslom — odvrati Prescott.

— Prvi put je zakasnio na jelo — primijeti Prescottova žena.

Tko zna je li znala da je Abe otišao čuvati grob noćnog posjetioca. Jesu li posumnjali da je ubijen? Ako jesu, čekao ga je metak u potiljak, bez opomene. Dok je jeo, samo je s pola uha slušao što brbljaju za stolom, toliko je bio obuzet vlastitim mislima. No, sada je barem znao gdje valja smjestiti Prescottta i bilo mu je odjednom žao.

U pola jela začuli su topot kopita u dvorištu. Ođanle gdje je sjedio McAllister nije se mogao vidjeti jahač. Počeo se dizati, ali mu Prescott mahne rukom da sjedne.

— Idem ja — reče, brzo ustade i izađe na dvorište.

Za stolom zavlada tajac. Žena je problijedjela. Curly je netremice promatrao McAllistera.

— To sam i mislio — reče Prescott kad se vratio.

Nitko ga nije upitao što je to mislio. Završili su ručak u tišini. Činilo se da je Prescottta ostavilo njegovo vedro raspoloženje. Kad su počeli ustajati od stola i zahvaljivati ženi, Prescott reče:

— Htio bih s tobom razgovarati, Maci.

McAllister sjedne ponovo, napuni lulu i zapali.

— Da čujem — reče.

— Gdje si danas bio? — upita ga Prescott.

Žena je stajala uz štednjak, nepomična.

— Najprije sam odjahao prema sjeveru. Zašto pitaš?

— Ostavi sad »zašto«. Jesi li siguran da si cijelo vrijeme jahao prema sjeveru? — upita ga Prescott gledajući ga strogo ravno u oči.

— Nisam. A zar sam morao?

— Gdje si bio? Hoću istinu!

— Skrenuo sam prema istoku. Odjahao sam na zemlju za koju sam pretpostavljao da pripada Jeffordovima.

— Zašto?

— Zato. Možda sam želio vidjeti kako će se dorat držati na brdovitom tlu.

— Jesi li čuo pucnjavu?

— Nisam.

— Abeov se konj upravo vratio kući — reče Prescott i zagleda se kroz prozor.

— Kako to da se nisi zabrinuo, prije nego što se konj vratio, zašto se Abe tako dugo zadržao? Čim nije došao na večeru, mogao si pretpostavljati da mu se nešto dogodilo.

Prescott je izgledao vrlo zabrinut.

— Ne razumijem. Ništa od svega toga ne razumijem. Abe se, doduše, čudno vladao u posljednje vrijeme. Zar ne, draga? — obrati se Prescott

ženi da bi ona potvrdila njegovu izjavu.

— Da. Bio si na njega ozlojeđen — potvrdi ona.

— Znaš, Abe je nešto snovao, ali ne znam što — obratio se ponovo McAllisteru.

Možda je Abe doista radio nešto na svoju ruku. Možda Prescott o tome nije imao pojma.

— Valjalo bi da ga potražimo — predloži McAllister.

— Sutra. Uskoro će noć. Predosjećam da je mrtav. Znaš, Mack, o njemu zapravo znam vrlo malo, gotovo ništa. Uzeo sam ga u službu prošle godine, jer je znao kako valja oko konja, a i revolverom se znao poslužiti, možda malko previše vješto.

— Mogli bismo poći za njegovim tragom. Možda negdje leži ranjen. Valjalo bi nešto poduzeti još večeras — predloži opet McAllister.

Prescott ga pljesne rukom po koljenu.

— To je tebi slično, Mack. Ti se nikad ne predaješ, zato si mi drag. Rekao sam odmah prvoga dana ženi da mi se dopadaš jer si osjećajan mladić, zar ne, dušo?

— O da, vrlo osjećajan — potvrdi Prescottova žena.

Prescott ustade.

— Imaš pravo. Osedlat ćemo konje i potražiti ga. Možda mu još možemo pomoći.

McAllister je osedlao canela, a Prescott debelu ridu kobilu. Pošli su prema jugu. McAllister je hinio da slijedi Abeove tragove.

— Ovdje je skrenuo udesno — upozori McAllister Prescotta kad su stigli do šumarka.

— Tebi baš ništa ne može izmaknuti — malo će podrugljivo Prescott.

Kad su stigli do kamenjara, McAllister sjaha.

— Otišao je među stijene. Tragova više nema i sad valja pustiti da nas nagon vodi — reče McAllister.

I Prescott je sjahao i slijedio McAllistera ukorak, pazeći budno na svaku njegovu kretnju. Uto naiđoše na tragove blata na kamenu.

— Ovim smjerom — reče McAllister.

Popeli su se do zaklona odakle je Abe pucao na McAllistera i našli neko-

liko praznih pušanih čahura i opušak od cigarete.

— Pucao je u nekoga — ustvrdi McAllister.

— U koga? — želio je znati Prescott.

McAllister se spusti niz stijenu. Prescott se sporo za njim vukao.

— Hej, ovdje je nečiji grob — poviče McAllister tobože iznenađen.

— Grob? Mislim li da je tu Abe pokopan? — upita Prescott zaprepašteno.

— Ili on ili onaj koga je on ubio — odvratit McAllister.

Počeli su podizati kamenje i otkopavati grob.

Začas im se ukaza lice bradonje. Prescott se trgnu, užasnut.

— Nemoguće! — ote mu se iz grla.

McAllister ga pogleda. Zar je mogao tako dobro glumiti?

— Znaš li tko je to, Mack? — upita ga Prescott.

— Ne.

— To je čovjek koji me je posjetio prošle noći. Abe ga je ubio. Pogledaj ima li uza se zlata.

— Zlata? — začudi se McAllister.

— Da. Dao sam mu zlata. Prijetio mi je. Nema smisla da ti ne kažem istinu. Nisam ni ja neki anđeo, Mack. Taj je čovjek znao nešto o mom prijašnjem životu i ucjenjivao me. Dao sam mu novaca, shvaćaš?

McAllister pretraži truplo stranca, pa reče:

— Nema on zlata uza se.

— Znači, Abe ga je odnio.

— Čekaj, gle, tamo je još jedan grob! — povišenim će glasom McAllister.

Počeli su otkopavati i drugi grob. Ugledali su Abeovo lice.

Kako se u međuvremenu spustio mrak, Prescottovo se lice doimalo bljedelo kao mrtvačko. Uhvatio je McAllistera za nadlakticu.

— Abe je mrtav. Znači, naokolo se vrze treća osoba koja ih je obojicu ubila.

— Možda, ali što se zapravo dogodilo prošle noći kad ste ti i Abe izjahali? — upita McAllister.

— Prošli smo za tim bradonjom. Dao sam mu sve što je tražio, kao da sam neko naivno janješce. Onda sam se predomislio. A zašto da ga se plašim, mislio sam. Odlučio sam da ga Abe

i ja stignemo i prisilim ga da mi vrati moje zlato. Abe ga je pošao tražiti na jednu stranu, a ja na drugu. Čuo sam pucnjavu. Kad se Abe vratio, rekao mi je da su na njega pucali iz zasjede i da im je odgovorio pucnjavom. Mack, misliš li da ga je Abe ubio? Pa to je strašno!

McAllisteru nije izmaklo da je Prescott izbjegavao da spomene ime toga stranca.

— Ali, zašto se onda Abe vratio ovamo? — upita McAllister naivno.

— Tko to zna — odgovori mu Prescott.

— Ne zaboravi, meni si rekao da si ga ti poslao poslom — prisjeti ga McAllister.

— Ah, rekao sam to tek tako. Abe je dolazio i odlazio po svojoj volji, dok sam se ja zanosio da sam mu gospodar. Bilo me je sramota priznati istinu pred tobom.

— Pokopajmo ih — predloži McAllister.

Kad su ih ponovo pokopali, Prescott reče:

— Znaš, Abe je bio revolveraš, možda, ali bio je i dobar radnik.

Uzjahali su. McAllister je jahao iza Prescotta.

Kad su stigli kući, Prescottova ih je žena dočekala na pragu kuće sa svjetiljkom u ruci. Odveli su konje u koral i ušli u kuću.

— Požurite dok je kava topla — pozvala ih je.

McAllister se ispričao i pošao na spavanje. Kad je ušao u spavaonicu, svjetiljka je još gorjela. Curly i Jake sjedili su na svojim ležajima.

— Našli ste Abea? — upita ga Curly čim je ušao.

— Gdje je? — upita Jake.

— U grobu — odvrati McAllister promatrajući pomno Curlyjevo lice koje se počelo grčiti.

— Zašto u grobu? — upita smrknuto Curly.

— Netko mu je prostrijebio srce. A uz njega smo našli još jednoga mrtvaca.

— Koga? —animalo je Curlyja.

— Nikad ga nisam prije vidio.

Jake je nervozno stiskao prste u šaku, a Curly se doimao kao da će briznuti u plač.

— Platit će mi to. Platit će mi to, kućin sin — reče Jake.

— Nije bolje ni zaslužio — odvrati mu McAllister i poče izuvat čizme.

VII

Idućeg jutra McAllister se probudio s gorkim okusom u ustima i upitao se kamo sve to vodi.

Jučer je ubio čovjeka, u samoobrani, ali ipak!

Curly je zapalio prvu cigaretu i dim ga je gušio. Jake je prstima pročešljavao kosu.

McAllister je izašao i umio se na crpk. Hladna ga je voda razbudila. Ogladao se oko sebe. Maglovito je jutro izgledalo sablasno. Gusta magla ležala je u dolini i sličila je na gust bijeli snijeg.

Prescott je izašao iz kuće i domahnuo McAllisteru na pozdrav. Lijep i poznat prizor, a ipak tako neobičan. Smrt i nasilje nadvili su se nad njega.

McAllister je otišao po vedro vode. Odlučio je da se obrije i uredi ne bi li se osjećao vedrije.

Zakasnio je stoga na doručak. Kad je ušao u kuhinju, razgovor je zamro. Znao je da su razgovarali o njemu. Nasmiješio se Prescottovoj ženi i pristojno je pozdravio.

Za vrijeme jela nitko ni jednom riječi nije spomenuo Abea i njegovu smrt.

Osjećao se nelagodno, kao nepoželjni stranac. U normalnim bi prilikama već davno otišao iz te kuće, ali prilike su se izmijenile, pa je želio da još malo ostane. Zanimalo ga je zašto se Prescott zaintačio da ga zadrži. Vjerovatno je želio da ga drži na oku.

Kad bi samo našao neki konkretan dokaz protiv Prescotta, da se uvjeri kako su njegove sumnje opravdane. Unatoč pogibelji koja mu je prijetila u toj kući, Prescott mu je na neki način bio još simpatičan.

Ustao je i zahvalio ženi na doručku. Nije ga ni pogledala. Izašao je. Prescott je upravo odjahao prema jugu. Želio je poći za njim, ali je znao da ne smije, jer bi se odao, ako već nije.

Nebó se naoblačilo u toku prijedpóneva. Josen je na vratima, pomisli. Valjalo je da se otarasi tog posla prije nego što se vrijeme pogorša.

— Ali, gdje li je Tilby?

On je možda znao rješenje zagonetke koja se zvala Prescott. Kako mu nije uspjelo da je sam riješi, zacijelo mu je nešto izmaklo.

Vrzao se po ranču, pušio i razmišljao.

Oko podneva zamijeti da se ranču približavaju neka kola. Curly i Jake prestali su krotiti konje i pozorno su ih stali promatrati. Jake potrči u spavaonicu i vrati se s puškama za sebe i Curlyja.

Uskoro kola skrenuše u dvorište. Vozio ih je čovjek niska rasta u zgužvanom i iznošenom odijelu smeđe boje, vrlo neugledan. Na glavi mu je bio smeđ cilindar, a lice mu bijaše staro i naborano. Nepodrezan brk spustio se čak do brade.

Kola bijahu s arnjevima, prekritim potrganim i zakrpanim voštanim platnom; u njih bijahu upregnute dvije mazge.

McAllister mu pođe u susret.

— Stoj! Što tražiš ovdje? — poviče Curly i prepriječi put kolima.

Vozáč zaustavi kola.

— Dobar dan! Kako ste? — upita ih promuklim glasom.

— Što ćeš ti ovdje? — ponovo ga upita Curly.

— Dovezao sam vam sve što vam treba — odgovori čovjek.

— Ne blebetaj. Reci što hoćeš. Brzo — opet će Curly.

— Dovezao sam vam puna kola svega i svačega, za mlade i za stare, za muškarce i za žene. Samo kažite što želite. Ja sam putujući trgovac. Imam svega, duhana, košulja, hlača, čizama svih boja i veličina.

Jakeovo se lice razvedri, a Curly se počeo glasno smijati.

— Meni trebaju nove čizme — reče Jake.

— A ja bih uzео duhana — doda Curly.

— A vi? — obrati se trgovac McAllisteru.

— Sam ću odabrati.

— Izvolite.

— Pozvat ću i gazdaricu. Možda imate što i za nju — reče McAllister.

— O kako ne! Žena u ovoj divljini! Kakve li odvažne žene! Pozovite je. U mene ima tisuću stvari za lijepe žene — vikao je čovjek glasno lamatajući rukama.

Prescottova je žena sjedila uz prozor i krpala mužu košulju kad je McAllister ušao. Učinilo mu se da su joj oči zaplakane.

— Došao je putujući trgovac s kolima punim razne robe, ako želite pogledati...

Nasmiješila mu se teškom mukom.

— Trgovac? Što taj traži u ovoj pustoši? — upitala je s nevjericom.

— Putuje od ranča do ranča.

— Odmah ću doći.

Kad je izašla, lice joj bijaše vedro i nasmiješeno. Doimala se poput nevina djeteta koje se raduje darovima.

Trgovac se duboko naklonio i skinuo cilindar kad se Prescottova žena primakla kolima.

— Gospodo, danas je za Silasa Tilbyja osvanuo naj sretniji dan njegova života. Nisam ni sanjao da ću u ovoj pustoši sresti takvu savršenu ljepotu. Za vas, vjerujte, dajem poseban popust.

Prescottova žena bila je ushićena. Rumenilo joj je oblilo obraze od uzbuđenja dok joj je trgovac pokazivao svilu i saten, ukrasne vrpce, pamučne i vunene tkanine, samt, sve što žensko srce može samo poželjeti.

Gledajući kako se Tilby pretvara, McAllister gotovo prasnu u smijeh, a Tilby mu vragolasto namigne.

Silas Tilby bijaše prvorazredan glumac. Prodao je momcima brdo gaća i košulja, par čizama i ostruga, nekoliko rubaca i kesu duhana, a Prescottovoj ženi vrpce i tkanine. Svi su izgledali sretni i zadovoljni.

— Ostanite i ručajte s nama, gospodine Tilby — pozvala ga je na kraju Prescottova žena.

— Hvala. Vrlo ste ljubazni, ali ne bih želio smetati.

— Oh, molim vas, ostanite. O'vamo rijetko tko navrati — reče Prescottova žena.

— Teško mi je odbiti vaše gostoprímtvo. Znate, rijetko kada jedem za stolom.

— Ostanite, ostanite, molim vas, Tilby.

— Ne, doista, ne mogu odbiti molbu tako lijepe domaćice, ali, molim vas, dajte nešto i mojim mazgama da zagrižu. I zaslužile su, vjerujte mi.

— Odvedite ih u koral i nahranite — reče žena.

— Ja ću vam pomoći — ponudi se McAllister.

— Hvala vam, vrlo ste ljubazni — reče Tilby.

Čim su se našli na trenutak nasamo, Tilby prošapće, vrlo tiho i vrlo brzo:

— Moramo razgovarati.

McAllister se osvrne, pa kako su uto Jake i Curly izašli iz spavaonice, svi se zaputiše u kuhinju gdje ih je Prescottova žena srdačno dočekala.

Tilby nije našao riječi pohvale za kuharsko umijeće domaćice. Rekao joj je da zavidi njezinom mužu koji ima tako lijepu i tako dobru kuharicu.

Pred kraj ručka začuše topot konja u dvorištu. Svi skočiše do prozora da vide tko to dolazi.

— Kakav konj! — usklikne zadivljeno Curly.

— Predivan — potvrdi Jake.

Svi su potrčali iz kuće, samo je Tilby nastavio mirno jesti.

McAllister je također izašao na dvorište i promatrao Prescottu kako silazi s lijepoga ridana. No, McAllisterovu je pažnju privukao konj pri kraju reda.

Ždrijebac morganske pasmine sa crnim pjegama i zvjezdolikom mrljom na čelu. Pravi konj! Prescott se njime s pravom ponosio.

— Što kažete? Kad on oplodi moje kobile, kupci će navirati sa svih strana da kupe njegovu ždrebad.

— Prekrasan je — reče Prescottova žena.

— Dušo, najljepši pastuh na svijetu.

— Gdje si ga samo našao?

— Darovao mi ga je jedan stari i dobar prijatelj — reče Prescott i zahihota.

McAllister je zamijetio da konj ima na sapima malen žig.

— Odmah će na posao. Zatvorit ću ga samoga u koral. Čim se najedem, sam ću mu odabrati kobile. Mack, što kažeš? Zašto šutiš?

— Prekrasan je — potvrdi McAllister.

— Ima stari Joe dobro oko. Zna on što je dobar konj. Nije odveć krupan. Savršen je.

Prescott je bio izvan sebe od sreće.

Odjednom se uozbilji.

— Ženo, čija su ona kola tamo?

— Trgovca Tilbyja.

— Čija? — poviče.

— Trgovca Tilbyja. Drag i simpatičan starčić...

— Gdje je?

— Pozvala sam ga na ručak.

Prescott je problijedio. Začas je zaboravio na ždrijepca. Ruka mu se maši revolvera.

— Zaboga, Joe, što ti je? — zaprepašteno čuje Prescottova žena gledajući pozorno u muža.

Prescott se sabrao, ali s naporom. Pogledao je na trenutak u McAllistera, a onda se nasmiješio.

— Oh, ništa, dušo. Hajdemo, upoznaj me s tim simpatičnim trgovcem.

Pošli su u kuću.

— Gle, kladim se da ste vi Prescott — poviče veselim glasom Tilby.

Ustao je od stola kad su Prescottova žena, Joe i McAllister ušli u kuhinju.

— Drago mi je da sam upoznao čovjeka čija je žena izvrsna kuharica i savršena kućanica — nastavio je Tilby pošto se rukovao s Prescottom.

Prescottova napetost popusti i lice mu se odjednom razvuče u širok osmijeh. Sjeli su i nastavili jesti. Razgovaralo se uglavnom o konjima.

— I tako, vi ste ovdje pustili koričenje — primijeti na kraju Tilby.

— Namjeravam uzgajati odabranu pasminu konja.

— Vi ste se ozbiljno prihvatili posla — pohvali ga Tilby.

— I te kako — potvrdi Prescott.

Kad su se najeli, Prescott pozove Tilbyja da ostane u gostima koji dan, ali Tilby uljudno odbi poziv, rekavši da mora u grad gdje ga čeka prijatelj. Pošto je zahvalio kićenim riječima Prescottovoj ženi, Joe i McAllister dovedoše mu mazge i ispratiše ga do kola.

— Zgodan stari momak — reče Prescott dok su McAllister i on stajali i gledali za kolima u odlasku.

McAllister je bio siguran da je Prescott prepoznao Tilbyja, a ipak cijelo se vrijeme pravio kao da ga zanimaju samo konji.

Kad su pošli prema koralu gdje je bio zatvoren novi ždrijebac, Prescott upita McAllistera:

— Poznaješ li ti toga starog Tilbyja otprije?

— Nikad ga prije nisam vidio — izlaga se McAllister.

— Jesi li siguran?

— Više nego siguran.

Prescott ga upitno pogleda podigavši obrve, kao da mu ne vjeruje.

— Joe, mislim da je krajnje vrijeme da i ja pođem svojim putem. Kako bi bilo da me otpратиš do grada, pa da popijemo koju na rastanku? — predloži McAllister.

Prescott se trgne, iznenađen.

— Zašto, Mack? Ostaní. Uortačimo se. Ti voliš konje, a ovdje te svi volimo.

McAllister doista nije razumio tog čovjeka. Činilo mu se da iskreno želi da ga zadrži, a poslije Abeove smrti činilo se da ga želi vidjeti mrtvoga.

— Ni govora, Joe. Moram otići. Hvala ti mnogo na svemu. Prihvaćaš li moj poziv za večeras?

Prescott ga potapša po ramenu.

— Kako ne, Mack! Baš se radujem što ćemo se malko napiti, a dođu li oni Jeffordovi, opet ćemo ih namlatiti, zar ne?

Poslije večere, koja je prošla uglavnom u tišini, McAllister je ustao i zahvalio Prescottovoj ženi na njezinom gostoprimstvu.

Žena je bila iznenađena. Gledala ga je širom otvorenih očiju.

— Odlazite? Zar morate? Pa ovdje ste uvijek dobro došli.

McAllisteru se činilo kao da je htjela još nešto reći, ali Prescott joj upadne u riječ.

— To sam mu i ja već rekao, dušo, ali ne vrijedi.

— Čovjek putuje kad ga obuzme žudnja za nepoznatim krajevima — odvraća McAllister.

— Nedostajat ćete nam — reče Prescottova žena na rastanku.

Izašli su. McAllister je uzjahao canela, a Prescott dorata kojega je McAllister ukrotio.

— Zbogom, momci — pozdravi McAllister Curlyja i Jakea dok su jahali kraj spavaonice.

Dok su se rukovali, momci su nešto nerazgovjetno promrmljali. Kad je izjahao iz dvorišta, McAllister se okrenuo. Prescottova žena stajala je pred kućom i mahala im.

Kad su stigli u grad, već se spustila noć, a mjesec je tu i tamo provirivao iza oblaka što su se vukli po nebu. Uskoro će kiša, pomisli McAllister.

Salun je bio krcat gostima, a McAllisteru lakne kad je vidio da nema Jeffordovih.

Progurali su se do šanka i naručili viski i pivo.

— Učinio si ipak jednu pogrešku, Mack — reče tihim glasom Prescott.

McAllister protirne.

— Koju? — upita mirno.

— Trebalo je da me pustiš da objesim Manka Jefforda — reče Prescott.

McAllister odahne.

— Mrzim vješanja. Odvratna su — odvraća McAllister.

— Čovjek se na to ne smije obazirati želi li uspjeti u životu — primijeti Prescott.

— Ako je to istina, onda ćeš ti uspjeti, Joe. No, ne zaboravi, što se čovjek više vine u visinu, to je pad bolniji — opomenuo ga je McAllister.

— Istina, ali padnem li ja, zatrest će se cijela zemlja i mnogi će pasti sa mnom — reče Prescott i obojica prasnue u glasan smijeh.

Pili su i smijali se. Pridružili su im se i neki drugi stočari. Častili su se međusobno. Očito, Prescott je bio omiljen među tim ljudima.

Oko ponoći McAllister odluči da pođe dalje. Prescott je prosvjedovao, kao i ostali koji ga nisu željeli tek tako pustiti. Zaboga, zabava je istom počela. Kako je bio uporan, svi su ga ispratili do vrata. Uslijedilo je pozdravljenje i rukovanje. Prescott ga je ispratio do konja. Stajali su sami obasjani mjesečinom.

— Zao mi je što odlaziš. Dugujem ti život — reče Prescott.

Obojica bijahu pripiti.

— Ništa ti meni više ne duguješ. Naši su računi izravnani.

— Doista? Svejedno, navрати koji put. Sretno!

— Zbogom! — dobaci mu McAllister na odlasku i odjaha u noć.

Jahao je sporo. Mjesečina mu je obasjavala put. Bio je sretan što se napokon oslobodio Prescottta, iako je mislio da Prescott ipak nije pokvaren čovjek. A možda se ispod njegove ljubaznosti i srdačnosti skrivala pokvarenost i izopačenost? Kad bi to barem bilo istina, lakše bi obavio svoj posao.

Čim je stigao do šumarka udaljenoga nekih pet milja od grada, zaustavi se da vidi slijedi li ga tko. Kad se uvjerio da nema nikoga, odjahao je dalje u šumu, krenuvši prema sjeveru.

Počeo se uspinjati na uzvišću. Šuma je bivala sve gušća i gušća. Uskoro će izbiti na obalu jezera, znao je. I doista, ugleda površinu vode koja se ljeskala na mjesečini.

Negdje se sablasno oglasi sova. Canelo je kaskao laganim korakom oko jezera. Obišao je jezero i izbio na lijevu obalu. Opet se oglasi sova, samo malo drukčije. McAllister zaustavi konja i odgovori hukanjem. Čekao je trenutak, a onda ugleda sjenu čovjeka kako mu prilazi kroz šumu.

— Gdje si tako dugo? — upita ga Tilby.

Tilby ga povede kroz šumu. Napokon stigoše do stijenja. McAllisteru se učini da je Tilby nestao među stijenjem. Slijedio ga je u stopu i uskoro se našao, vodeći canela za uzdu, u uskom procijepu, tek toliko širokom da je kroza nj jedva mogao proći konj. Nađoše se pred odbljeskom vatre. Zrak je mirisao toplom kavom.

— Dobro skrovište — prizna McAllister.

— Nadam se.

— Gdje si ostavio kola?

— Sakrio sam ih nedaleko oдавде — odvratí Tilby.

Sada je govorio svojim pravim glasom. Natočio je kavu u lončice i upitao McAllistera je li gladan.

— Nisam — reče McAllister.

Zapalili su i polako srkali vruću kavu.

— Odlično si odglumio ulogu trgovca. Jedva sam izdržao da ne prasnem u smijeh.

Tilby je bio vrlo ozbiljan.

— Ti i ne znaš koliko si blizu bio smrti — reče Tilby.

McAllister mu nije protuslovio.

— Mislim da znam — prizna McAllister.

— Moram priznati, izvrsno si obavio svoj dio posla. Veoma si prestrašio Prescottta, kako ga ti zoveš. No, pošto sam vidio njegov ranč i konje, čuo njegove planove, mislim da će se za njega boriti zubima i noktima. Teško ćemo ga natjerati da sve ostavi i da pobjegne.

I McAllister je bio u to uvjeren.

— Ranč s konjima, to je njegov san — reče.

— Ti kao da si zavolio toga čovjeka? — upita ga Tilby s optužbom u glasu.

— Da, bio mi je simpatičan, eto — prizna preko volje McAllister.

— Prevario te, opčarao svojom srdačnošću.

— Misliš li da te je prepoznao? — upita McAllister Tilbyja.

— Zacijelo, ali i on je odlično glumio, bolje od mene. Tebe je opčinio, ali on je čudna mješavina kukavice i junačine. Sigurno si to i zamijetio?

McAllister klimnu potvrdno.

— Da, i to me je dobrano zbunilo — prizna.

— I nije samo tebe, Rem. Mnoge je to zbunilo. Njegova prevrtljivost, njegova nepostojanost, to je njegova snaga. Kad misliš da će se ponijeti kukavički, on poteže revolver i ubija. Mnoge je to stajalo glave.

McAllister je znao da Tilby ima pravo. Sve što je rekao o Prescotttu bila je nepobitna istina, premda nevjerovatna.

— Ti pouzdano znaš da je to Les-sing, zar ne? — upita ga McAllister.

— Kao što znam da si ti Remington McAllister.

— A znaš li tko su Curly i Jake?

— Za Curlyja sam čuo već oдавno. Okorjeli je zločinac, ubija bez grižnje savjesti, priglup i opasan. Jake je Dillo Kid. Ubio je više ljudi nego što imaš kosa na glavi. Joe ga je uzeo u svoju družinu čim je mogao uzjahati konja.

— Morali bismo hitno protiv njih nešto poduzeti, ali nemamo nepobitnih dokaza — reče McAllister.

— Ni najmanjeg dokaza. No, čuo sam neke priče putujući amo-tamo po

ovom kraju. Poznaješ li Jeffordove? — upita ga Tilby.

— O da.

— Znaš li da ih se Joe plaši?

— Zamijetio sam.

— Znaš li zašto?

— Ne.

— Ubio im je oca, još dok su živjeli u Teksasu, dok su momci bili u pečenama. Nikad mu to nisu oprostili i namjeravaju mu se osvetiti. No, ne mrze ga samo zbog tog što im je ubio oca. Joe je također silovao njihovu sestru. Pričalo se da mu je čak rodila dijete koje je poslije umrlo.

— Uh, kakva ogavna priča! — Što si još doznao? — zainteresiralo je McAllistera.

— Sjećaoš li se kad je Joe odjahao u tvrđavu da proda konje?

— Da.

— Usput su obavili još jedan mali posao. Opljačkali su vojničku blagajnu i ubili blagajnika. Čovjek kojega je Abe ubio bio je s njima u pljački. Pokušali su ga prevariti, ali je čovjek došao noću k njima po svoj dio. Zvao se Bob Earhart, obična protuha. Valja da znaš da si ti vidio samo manji dio, nevažan dio onoga što se tamo zapravo događa. Ja sam jedini čovjek koji još pozna staru razbojničku družinu ne samo po imenu iz videonja. Znaš li ti da je Joe poveo sa sobom cijelu družinu ovamo gore u brda kad mu je dolje počelo gorjeti pod petama. Više od desetak okorjelih zločinaca skriva se u ovim predjelima i krije po lažnim imenima. Tobe Arnessy, na primjer, uzgaja krave malo istočnije odavde; Johnny Miles živi od kartanja u Dowling Cityju; McCabe posluhuje u salunu i ima kovačnicu u gradu; Charlie Roberts radi kao kau-boj na ranču južno odavde. Valja priznati da je Joe uspio sačuvati cijelu družinu više-manje na okupu. Jedino je Earhart loše prošao. Sigurno se zavadio s Joeom. Zacijelo je živio s nekom ženom koja se Joeu svidjela. Joe ubija ortaka samo iz straha ili zbog žene.

— I ti misliš da smo sada mi na redu? — upita McAllister Tilbyja.

— Da. Zar mi ne vjeruješ?

— Vjerujem, vjerujem. Osnjedio sam to čim sam stupio pod Joeov krov.

Tilby zahihota.

— Znaš, čak i onaj konj morganske pasmine, što ga je doznao kući, čak i on je ukraden. Ukradio ga je negdje u Idahou.

— Doista, ne shvaćam kako to da me je Joe pustio otići? — upita McAllister jer ga je ta misao neprekidno mučila.

— Možda si mu bio simpatičan. On je takav, ali to ga ipak neće spriječiti da te na kraju ubije. Ili možda nije želio da te ubije na svom ranču, pa je nekom od svojih momaka naložio da pođe za tobom i da te ubije.

— Što sad namjeravaš? Kako ga misliš osujetiti i uhvatiti? — upita McAllister Tilbyja.

— Kako sam ti već rekao, nemam nikakvih dokaza protiv njega. Zacijelo ti i ja znademo sve njegove zločine, ali kako da ih dokažemo na sudu?

— Kad bismo našli novac koji je opljačkao iz vojne blagajne, da li bi to bilo dovoljno kao dokaz na sudu?

— Da, bilo bi.

— Znači, valjalo bi da se vratim na njegov ranč i da ga pretražim.

— I da te tamo ubiju. Novac je zacijelo skriven na nekom drugom mjestu. Bolje da se okomimo na jednoga od njegovih ortaka i da ga preplašimo. Onda će i Joe morati nešto poduzeti.

— Zanima me kako si ga uspio pronaći, čak ovdje u planinama? — upita McAllister Tilbyja.

— Slijedio sam Jeffordove. Oni ga progone kamo se god makne.

— Zašto ih Joe jednostavno ne poubija?

— To se i ja pitam. Mislim da se Joe boji stare žene. Smiješno, zar ne?

— Koga da prvo preplašim? — upita McAllister.

— Želiš li najokorjelijeg ili nekog slabica? — upita ga Tilby.

— Najokorjelijeg, jer uplaši li se najokorjeliji, onda će se i Joe skameniti od straha.

— Tobe Arnessy, ali neće ti biti lako — upozori ga Tilby.

— Ne brini. Prepusti ga meni — odvratila McAllister.

Tilby ga pogleda ispod oka.

Prostrli su gunjeve i počeli se pripremati za spavanje.

Prije nego što će zaspati, Tilby se podupre na lakat i reče McAllisteru:

— U ovom poslu čovjek razvije posebno osjetilo koje ga upozorava na opasnost. Predosjećam da nam se ne piše baš dobro. Joe je previše dugo bio miran, a to mi se nikako ne dopada.

Zaspali su.

Prije nego što je utonuo u san, McAllister je još dugo razmišljao o Prescottu, odnosno Lessingu. Činilo mu se nevjerojatnim da je taj čovjek, koji se s njime smijao i pio, pravo čudovište. Nikako nije mogao poimati da je čovjek koji je žudio jedino za rančom i čistokrvnim konjima zapravo ubojica koji je ubio mnogo ljudi, bilo za velike novce bilo za sitniš, bilo iz taštine bilo iz straha. Nije mogao poimati da je taj čovjek, koji je živio sretno u braku s lijepom ženom, uživao u silovanju mladih djevojaka.

Unatoč svemu tome Tilby i on moraju stati na kraj njegovim zločinima, moraju s njime na ovaj ili onaj način obračunati, bilo da ga uhvate živa i dokažu njegovu krivnju, bilo da ga ubiju.

VIII

Noć bijaše vlažna i hladna. Studen im nije dala spavati, pa su se neprekidno budili i dizali da nalože vatru. Ležali su u zaklonjenu mjestu, ali vlažna studen probijala se kroz gunjeve i odjeću. U zoru se probudiše ukočenih udova i vratova od hladnoće. Rasplamsali su vatru u živ plamen i postavili lonac za kavu. McAllister je narezao slanine i ispržio je na tavi dok je Tilby pošao da sakupi konje. Vratio se baš u času kad je doručak bio gotov. Jeli su u tišini, a poslije jela zapalili, svaki duboko zanesen svojim mislima i slutnjama. McAllister se poslije odšetao do jezera i umio. Hladna voda posve ga je razbudila.

Kad se vratio, Tilby mu je dao posljednje upute prije odlaska. Dogovorili su se da će se naći na istom mjestu za nekoliko dana. Rukovali su se. McAllister povede canela kroz otvor na stijen i uzjaha.

Pošao je prema istoku, oblišao jezero, pazeci dobro na sve što se oko nje-

ga zbiva. Ugledao je medvjeda među drvećem, ali medvjed ga se uplašio i pobjegao pošto je proučio McAllistera svojim sitnim očicama.

Krajolik je bio prekrasan i McAllister shvati zašto su ljudi željeli da se baš tu nastane. Zima je oštra, istina, ali zemlja, puna potoka, postaje u proljeće pravi raj. Tu se moglo loviti, uzgajati stoka, obrađivati vrt, podići dom i djeca. A što više čovjek može i tražiti od života?

Put ga je vodio uz uzvišicu preko vrleti, ali se canelo junački držao.

Naišli su na još jedno jezerce koje je izgledalo kao dragulj među visokim planinama. Zastao je za tren da se konj odmori. Sjeo je na kamen i zagledao se u bistru i mirnu vodu obasjanu sunčevim zrakama koje su se probijale kroz guste krošnje drveća, dok je konj pasao sočnu travu. Uživao je u toj dubokoj tišini, osjećao se u njoj miran i spokojan, premda je znao da će je uskoro remetiti puščani hici. Razmišljao je o svome životu, svojoj borbi protiv zločina i nasilja, a žudio je jedino za mirnim kutkom i obiteljskim životom.

Uzjahao je ponovo i objahao obalu jezera uspinjući se sve više, dok nije dospio na malu visoravan, zeleni dol smješten među vrletnim crnim stijenama koje su ga nadvisivale sa svih strana. S visoke stijene padao je bijel pjenušav slap koji se slijevao u brzi potok. U dolu je paslo bado krava, a iza šumarka na blagoj padini uzdizao se vijugav stup dima.

Arnessyjeva dom.

Znao je da s Arnessyjem neće tako lako izaći na kraj. Joe je možda već obavijestio svoga ortaka o opasnosti koja mu prijeti, pa se McAllister pobojavao da će ga umjesto dobrodošlice dočekati kiša metaka čim se približi Arnessyjevoj kući. Valjalo je da ga na neki način prevari, da uzme inicijativu u svoje ruke, a ne da ga taj opasni i samouvjereni čovjek prevari. Morao je preplašiti Arnessyja, tako da ga strah izbezumi, da učini neku glupost, da se preda ili pobjegne.

No ako su razbojnici bili u dosluhu, ako je bio unaprijed obaviješten o njegovoj posjeti, mogao ga je dočekati u zasjedi i ustrijeliti s leđa.

Krave, koje su tu pasle visoku travu što im je dopirala do koljena, lije no su podizale glave, žvakale i buljile u McAllistera. Sve su nosile žig A. Znači, Arnessy je želio da ga smatraju radišnim i čestitim čovjekom.

Kuća je stajala iza šumarka. Obična brvnara s uzidanim dimnjakom, kuća kakvu čovjek slupa na brzinu da bi se zaštitio od prve zime, grabežljivih životinja i nasrtljivih razbojnika. Posli je će sazidati nešto bolje, udobnije.

Nadesno od kuće ugledao je mali koral s nelobiko konja u njemu. U dvorištu su svinje rovale po blatu, a kokoši čeprkale po gnojištu. Prizor ga je iznenadio, jer takvu idilu nije očeki vao u kući Tobyja Arnessyja.

Otvorila su se kućna vrata i na pra gu se pojavila lijepa žena. Ostao je zapanjen. Nježnom je rukom zaklonila oči od sunca da vidi tko joj to dolazi u pohode. Pozorno je promatrala doš ljaka.

Još jedno iznenađenje. Prije se na dao svemu drugome nego lijepoj ženi na vratima Arnessyjeve kuće.

Kad joj se približio na dvadesetak koraka, zamijeti da je žena vrlo mla da, uska struka, ali snažno građena, plavih očiju. Lice joj nije sjalo nekom osobitom mudrošću, ali se doimala kao prostodušno i čestito žensko čelja de s pjegama oko nosa. Noge joj bija hu obuvene u teške čizme. U lijevoj je ruci držala sačmaricu. Svaka žena u ovoj divljini morala se znati sama braniti.

Zaustavio je konja i prstima dota kao obod klobuka. Promatrala ga je pomno, otvoreno. Žena, sama u toj div ljini, imala je pravo na to.

— Dobar dan — pozdravi je McAlli ster.

— Dobar dan — odzdravi mu žena.

— Je li vaš muž kod kuće?

— Nije daleko.

— Zovem se McAllister.

— Ne poznajem vas.

— Znam.

— Sto želite?

— Želio bih razgovarati s vašim mu žem.

— Zašto?

— Podigla je pušku i uperila je u McAllistera.

— Poslovno — odvrati McAllister.

Je li znala tko je zapravo Arnessy? Je li i ona pripadala Lessingovoj dru žini ili je bila samo nevinna sudionica u njihovim pothvatima?

— Kako poslovno?

— Ja sam predstavnik zakona.

Zatreptala je očima.

— Zašto tražite moga supruga?

— Ne morate se plašiti. Želio bih mu postaviti samo nekoliko pitanja. Na tragu smo zločincu koji se skriva u ovim krajevima.

— Moj je muž pošten čovjek, kunem vam se. Mi smo došli ovamo lani u jesen. Čestiti smo ljudi. Mučimo se da bismo preživjeli.

Pomakao se u sedlu.

— U to ne sumnjam, ali baš čestiti ljudi kao vi mogu mi najviše pomoći. Mogu li sjahati?

— Možete — pristala je žena poslije duljeg razmišljanja.

Sjahao je, odveo canela u koral, a kad se vratio, čuנוو je uza zid kuće. Znao je: ako je Arnessy u dolini, vi dio ga je u prolazu, pa će začas doći kući. Ili mu je žena lagala da joj je čovjek u blizini.

Promatrao je ženu ispod oboda klobuka. Bila je vrlo uzbuđena. Velike grudi dizale su se i spuštale od uzbuđenja. Po vanjštini se doimala kao prava kućanica, žena koju bi mogao poželjeti svaki muškarac koji odluči živjeti u toj divljini i pustoši. U svakom slučaju, Arnessy je naišao na pravu ženu.

— Baš ste se ovdje lijepo smjestili. Imate cijelo malo gospodarstvo, zar ne? — upita je McAllister.

Učinilo mu se da joj pitanje laska, pogledala ga je ali ništa nije rekla.

— Predivan je i plodan ovaj kraj — nastavi McAllister ne bi li iz nje izvu kao koju riječ.

— Osjećam se vrlo osamljenom bez ženskoga društva — odjednom će žena.

— A Prescottova žena?

Posprdno se nacerila.

— Daleko je — odvrati.

— Ali, ona je vrlo ugodna osoba.

— Možda za muškarce. Previše se napuhava.

— Ima i zašto — reče McAllister.

— Možda i nema — odvrati mu žena i zašutl.

U tom trenu McAllister začu topot konjskih kopita. Oboje, i žena i McAllister, okrenuše se da vide tko dolazi. Ako je Arnessy, nije mu se baš žurilo.

Čovjek je jahao krupnoga šarca, a oprema na njemu bijaše teksaška. Lice mu bijaše preplanulo od sunca, ugodne vanjštine, ali neobrijano, a odjeća govedarska, nošena i pokrpana. Jedino mu čizme bijahu nove, sa srebrnim ostrugama. Ispod crnoga bezobličnog mlobuka provirivali su srebrni uvojci kovrčave kose. Skočio je spretno sa sedla. Arnessy bijaše stasit, vitak čovjek.

Zaputio se ravno prema McAllisteru. Držao se nehajno, ali ozbiljno. Vidjelo se po izrazu njegova lica da se rijetko smije.

— Dobar dan. Vidio sam vas kad ste dolazili — pozdravi ga čovjek.

McAllister ustane i pruži mu ruku.

— Dobar dan. Ja sam McAllister.

— Tobias Arnessy. Čuo sam da stanujete kod Prescottta — reče čovjek koji nije skrivao svoje pravo ime, premda je za to imao razloga.

— Da.

— On je čovjek od zakona — reče žena.

Tobias Arnessy nije trepnuo ni okom.

— Prvi put to čujem — reče, a oko kuta usana zaigra mu jedva primjetan osmijeh.

— Nisam želio da se to razglasi naoko — odvrati McAllister.

— No, ženo, ponudi gosta pićem! — reče čovjek glasno, hineći da nije čuo McAllisterov odgovor.

Žena potrča u kuću i vrati se s bocom i dvije čaše koje Arnessy natoči držeći obje u jednoj ruci.

Čučnuli su obojica uza zid kuće. Arnessy je rekao ženi da nešto priredi za jelo. Nitko još nije pohvali se Arnessy, otišao žedan i gladan iz njegove kuće.

McAllisteru se učini da ima posla s veoma staloženim i uravnoteženim čovjekom, kojega će teško moći uplašiti.

— Smijem li vas upitati što predstavnik zakona traži u ovom planinskom šumskom kraju.

— Kako ne — odgovori McAllister i gucne iz čaše, pa reče mirnim glasom: — Hvatam Lessingovu bandu.

Arnessy je nepomično buljio u daljinu.

— Vrlo ste otvoreni. Zacijelo ne bez razloga.

— Želim o tome s vama razgovarati.

— Zašto baš sa mnom? — upita ga Arnessy i pogleda, a oči mu bijahu staklene i hladne.

— Lessing živi tu negdje u vašem susjedstvu, pa sam mislio da vi znate nešto više o njemu.

— Ne poznam nikoga tko se zove Lessing.

McAllister je znao da taj čovjek nije tako miran kako se pravi. Zanimalo ga je koliko je nemira unio u njihov dom i da li žena prisluškuje njihov razgovor.

— Promijenio je ime — reče McAllister.

— A zašto bi Lessing mijenjao ime? I ja sam nekad jahao s družinom koja se nije bavila baš poštenim poslom, pa nisam promijenio ime. Čovjek se ne može osloboditi svoga imena, čak ako ga i promijeni. Ime je dio svakoga čovjeka.

McAllister je bio zatečen Arnessyjevom iskrenošću.

— Bili ste član Lessingove družine?

— Ponekad sam i s njime jahao. No, Lessing se ne skriva ovdje u planinama.

— Razgovarao sam s njime na njegovu ranču — reče McAllister.

Arnessy se tignuo.

— Kako! Razgovarali ste s Joeom Lessingom na njegovu ranču? — začuđeno će Arnessy, a smiješak mu zaigra oko usana.

— Joe Prescott je Joe Lessing — reče McAllister.

— Joe Prescott! Pa vi ste poludjeli, čovječe. Ne, varate se. Prescott nije Lessing — odvrati mu Arnessy tako uvjerljivo da mu je McAllister zamalo povjerovao.

— Znači, zabunio sam se — zaključio razočarano McAllister.

— Ne shvaćam odakle vam ta misao. Prescott uopće nije nalik na Lessinga.

McAllister pokušao još jednom.

— Neki je dan Lessing opljačkao vojnu blagajnu u tvrđavi.

— Glupost. Lessing je pobjegao preko granice. Skriva se u Ojinagi. Neki

mi je dan pisao. Neprekidno je u vezi sa svojim starim ortacima.

— A vi? — upita tiho McAllister gledajući ga u oči.

Arnessy postade odjednom goropadan. McAllister je odmah uočio da je taj čovjek u srži zao. Oči mu se zastakliše, hladne i bezosjećajne oči ubojice.

— Ja? A što ja?

— Možete li mi reći gdje ste bili u vrijeme pljačke?

— Zacijelo da mogu.

— Morate, Arnessy!

— Bio sam ovdje. Već mjesecima nisam silazio u grad. Žena može posvjedočiti.

Uto se otvoriše vrata na kući. Žena je stajala na pragu iza McAllistera, bijesna kao ris.

— Gubite se odavde! Tobe je pošten čovjek — počela je vikati.

— Nosi se u kuću! — poviče Arnessy.

— Neću! Ne bojim se ja nikoga, a najmanje ovoga uhode koji je došao da...

Arnessy ustade, pograbi je za ruku i gurne u kuću, pa zaključa vrata.

— Ne možete mi ništa prikrpiti, McAllister. Čist sam kao suza. Pustite me na miru. Zar da cijeloga života plaćam za greške svoje mladosti?

— Tobe, ako ste čisti, ništa vam se ne može dogoditi. Nimate se čega plašiti.

— Premda sam čist, nisam kukavica. Znam i mogu se braniti ako treba.

— Meni je potrebna pomoć. Hvatam okorjelog zločinca i ubojicu. Čovjeka koji... ne, ne mogu mu nikako oprostiti silovanja žena i djevojaka, a vi zacijelo ne želite da vam se ime povlači s njegovim, zar ne?

— Ostavite vi mene na miru.

McAllister ustane.

— Žao mi je što ste zaboravili kako izgleda Joe Lessing. A poznajete li možda Johnnyja Milesa, Dilloa Kida, Charlieja Roberta i kovača McCabea? Zar ste ih sve zaboravili?

— Kunem vam se, ne poznam ih.

— Šteta. Mogao sam vas izbaviti iz mnogih neugodnosti. Ovdje vam je lijepo i vi zacijelo želite da do svoje smrti u miru poživate, zadovoljan i spokojan. No, vi živite u kraju u kojem žive i svi stari članovi razbojnič-

ke družine kojoj ste i vi nekad pripadali. Loše vam se piše, Tobe.

— Ne budete li držali jezik za zubima, netko od njih prosvirat će vam glavu metkom — opomene ga Arnessy.

McAllister se nasmije.

— A vi mislite da sam sam došao ovamo? Varate se, Tobe. Vidite, iza onoga prijevoja gore uperena je puška ravno u vas — govorio je McAllister.

Arnessy nagoniski pogleda u najbliži prijevoj.

McAllister pođe do korala i uzjaha canela. Kad je prolazio mimo Arnessyja, dobaci:

— Onda, hoćete li mi reći istinu?

— Gubite se odavde.

— Lessinga ću uhvatiti živoga ili mrtvoga.

Trenutak su se gledali u oči.

McAllister zatim okrene konja i odjaha sporim korakom. Ukočio se u sedlu od straha da će mu Arnessy pucati u leđa. Kad se osvrnuo, ugledao je Arnessyja i ženu kako stoje i gledaju za njim.

Spustio se niz visoravan i pošao prema zapadu. Sjahao je kad je zašao u šumu. Pritajio se i čekao da se spusti mrak. S prvim sumrakom začu topot konjskih kopita. Zamro je prema jugu. Arnessy je ipak odlučio upozoriti Lessinga.

Bilo mu je žao žene, same, gore na visoravni, u pustoj kući.

Zora ga je zatekla u brdima iznad Prescottova ranča. Dalekozorom je promatrao što se dolje zbiva. Bilo mu je hladno, bio je gladan i dao bi sve na svijetu za lončić tople kave.

Uskoro je ranč oživio. Curly i Jake izašli su iz spavaonice češući se i zjjevujući. Zatim su iz kuće izašla tri čovjeka živo razgovarajući. McAllister ih je odmah prepoznao: Lessing, Arnessy i McCabe. Žena je također izašla iz kuće i pridružila im se. Kad bi samo mogao čuti o čemu razgovaraju. To je bilo Lessingovo ratno vijeće.

Uplaše li se i pojure li po svoj dio od pljačke blagajne, mogao bi ih zaskečiti na djelu. Riskirat će život, ali s malo sreće mogao bi i uspjeti.

Arnessy je prvi uzjahao i otišao. Za njim je otišao McCabe, pošto je uhvatio nekoliko konja u koralu i poveo ih sa sobom prema gradu. Curly i Jake

još su se nešto dogovarali s Lessingom čim se žena vratila u kuću.

Poslije doručka Joe i momci odjahali su prema sjeverozapadu: možda u grad, a možda i prema Tilbyjevu skrovištu.

Oklijevao je na trenutak, neodlučan što da učini. Ako su pošli do Tilbyja, valjalo bi da pođe za njima i pomogne Tilbyju.

A ako su pošli u grad, Tilby će ga ismijati vrati li se neobavljena posla.

Odlučio je stoga da najprije siđe na ranč i posjeti Prescottovu ženu.

Žena ga je dočekala na sredini dvorišta. Već na prvi pogled zamijetio je da je uzrujana, nemirna. Ne, nije bila preplašena, ali očito je predosjećala da Joeu i njoj prijete zlo.

Čim je sjahao, rekla mu je srdito:

— Kako se samo usuđujete doći ponovo ovamo?

Nasmiješio joj se.

— Zar ste zaboravili da ste nedavno htjeli pobjeći sa mnom? — podsjeti je McAllister s porugom u glasu.

Obraze joj obli rumen.

— Ja ... ja vas ... ne razumijem, McAllister — počela je zamuckivati nešto tišim glasom.

— Helen... ne glumite. Vi zacijelo znate zašto sam došao i tko sam. Ja znam tko je Joe.

Nesvjesno je podigla ruku k vratu kao da je boli grlo. U očima joj se očitovao strah.

— Ne govorite gluposti.

Izbjegavala je da ga pogleda u oči.

— Ja još nemam opipljivih dokaza protiv Joea. Nemam dokaza, nemam svjedoka za zločine koje je počinio na Jugu, za silovanja i pljačke, ali dokazat ću da je opljačkao blagajnu i ubio blagajnika, a to je dovoljno da ga osuđe na smrt vješanjem.

Zinula je u njega otvorenih usta.

— Kakva silovanja? — upita.

— Znači, vi ne znate istinu o svome mužu? A što vi uopće o njemu znate? O tom zločincu Zapada. Vi ga zacijelo zamišljate junakom koji je pljačkao bogate da bi obdario siromašne, zar ne? Zar doista ništa niste čuli o njegovoj slabosti prema nevinim djevojkama, prema ženama, o silovanjima.

— Nije istina. Sve ste to izmislili da bih ga zamrzila.

— Zašto ga Jeffordovi mrze? Mislite li samo stoga što im je ubio oca?

— Da.

— Imaju oni i sestru koju je vaš Joe upropastio.

Razgoračila je oči, osupnuta.

— Lažete — prosikće kroz zube.

McAllister je iznebuha upita, hotеći da je uhvati na prepad, prije nego što se uspije ponovo sabrati:

— Kamo je otišao?

Šutjela je trenutak kao da ne zna što bi valjalo odgovoriti, ali se brzo sabrala.

— U grad — reče.

— Gdje je sakrio novac iz blagajne?

— Kakav novac? Nemam pojma ni o kakvu novcu.

— Helen, vi živite u opasnosti. Jedino vas ja mogu spasiti. Uostalom, što vi dugujete Joeu?

Odjednom joj se lice prenerazi, zjapuri se. McAllister začas shvati da je učinio kobnu pogrešku.

— E, varate se! Ja mu sve dugujem. Sve što imam.

— Nije naš običaj da vješamo žene, ali vi biste mogli biti izuzetak. Ako se dokaže da ste bili sudionica u njegovim nedjelima, novine će o vama naširoko pisati kao o ženi čudovištu, javno će mnijenje tražiti za vas smrtnu kaznu i nećete se moći živi izvući, vjerujte. Pomozite mi i ja ću vama pomoći.

Lice joj se zgrčilo, u trenu je postala ružna i stara.

— O ne, nećete vi mene tako lako uplašiti kako mislite. To nam je hvala za gostoprimstvo koje smo vam pružili, je li? Zapamtite, ništa vi njemu ne možete natovariti na leđa.

— Objesit ćemo ga, a vi i momci visjet ćete kraj njega — zaprijeti joj McAllister.

— Joe je pošten čovjek. Radi svoj posao i živi u miru. Možda je u mladosti i počinio poneki prekršaj, ali tko nije? Dobro, možda je u samoobrani i ubio nekoliko ljudi, a zar vi niste? To još ne znači da je zločinac — vikala je na McAllistera iz svega glasa.

— A silovanja? — upita mirno McAllister.

Zašutjela je.

Buljila je trenutak izgubljena pogleda u daleka brda i razmišljala kao da

donosi presudnu odluku. Odjednom lice joj se ukoči.

— Došli ste da se nagodimo, zar ne? — upita ga napokon.

— Da — odvrati McAllister.

— Kažu da sam lijepa i poželjna žena. Nudim vam se u zamjenu za Joea. Pošteno?

Mislila je to ozbiljno. I podala bi se samo da on pusti Joea na miru. Očajnički korak koji je svjedočio da je spremna žrtvovati svoju čast za Joea i da je Joe u smrtnom strahu kad se ona odlučila na taj korak.

— Ne prihvaćam — odvrati McAllister.

— Pa kako da se onda nagodimo? — upita ga ona smrknuta pogleda.

— Ja želim spasiti vas, a ne njega.

— Onda se uzalud trsite — reče mu.

— Kako hoćete — odvrati joj McAllister s istim podsmijehom u glasu.

Okrenuo se i pošao prema canelu.

— Zašto nas mučite? Zašto nas gonite kao da smo divljač? — povikala je za njim.

— Da vas spriječimo u vašim zlodjelima — odvrati joj McAllister.

— Želim vam smrt, što još nikad nikome nisam željela! — vikala je.

Nasmijeo se i odjahao.

Kiptio je od srdžbe. Opet je izgubio mnogo dragocjenog vremena. No, nadao se da ih je još jače uplašio, makar to. Tješio se.

Odjahao je prema zapadu i obišao grad.

Oko podneva pustio je canela da se malo odmori i napase. Studen mu se počela uvlačiti u kosti. Uzjahao je i pošao dalje pod sitnom kišicom koja je gusto padala. Navukao je ogrtač protiv kiše. Kad je stigao do jezera, kiša je pljuštala kao iz kabla. Mocar do kože, nadao se da je Tilby podigao šator i da će ga dočekati topla kava.

Kad je skrenuo od obale prema stijenama, gdje se Tilby utaborio, učini mu se da čuje neko šuškanje u šipražju po lišću i šibama.

Odmah je zaustavio konja i zabuljio se između drveća kroz gusti zastor od kiše.

Zatim odjeknu hitac.

Zarinuo je ostruge u bokove canela i pojurio. Uto je ugledao tamnu sjenu kako promiče između drveća u šumu.

Jahač se svio uz vrat konja i nabio je klobuk duboko na oči.

McAllister pojuri za njim i povuče revolver, ali ruka mu se zaplela u ogrtač i nikako da je izvuče.

Kad je izvukao revolver, jahač je već daleko odmahao, nestao u šumi i kiši. Prvo je pomislio da pođe za njim u potjeru, kadli začu još jednog konja kako njišti negdje iza njega. Okrenuo se u sedlu i vidio još dvojicu jahača kako bježe u šumu. Povikao im je da stanu, a kako ga nisu poslušali, podigao je ruku s revolverom.

Negdje je prasnula puška i zrno mu prozviždalo pokraj uha.

Uslijedilo je još nekoliko hitaca, no, na sreću, ni jedno ga zrno nije pogodilo.

Opalio je.

Jahači okrenuše prema sjeveru, a jedan poskочи na sedlu, pogođen, pa se grčevito uhvati za jabuku. Uskoro zamaknuše poput sjena duboko u šumu i McAllister ih izgubi u gustoj kiši.

Okrenuo je canela i pohitao prema stijenama.

Kad je došao do mjesta gdje se Tilby utaborio, sve je bilo razbacano i slomljeno, a Tilby je potrbuške ležao na zemlji, u lokvi krvi, raširenih ruku i nogu.

McAllister klekne kraj njega i prevrne ga na leđa. Oči mu bijahu otvorene, lice žuto kao od ilovače, ranjeno, krvavo.

— Rem, prekasno — promućao je Tilby tihim staračkim glasom.

Čim je vidio da je Tilby, osim rane na glavi, bio ranjen i u trbuh, McAllisteru bi jasno da Tilbyju više nema spasa.

Podigao je zaklon od kiše i poda nj prenio ranjenog Tilbyja.

— Hladno mi je — prošapće Tilby.

McAllister naloži veliku vatru i stavi na nju lonac kave.

— Tko su bile te zvijeri koje su te tako unakazile? — upita ga McAllister.

— Lessing, Curly i Dillo Kid. Sad je red na tebi.

Arnessy i McCabe već su ti za petama — prošapće Tilby uz krajnji napor.

Kad je kava uzavrela, McAllister je natoči u lončić i prinese Tilbyjevim usnama.

— Srkni malo tople kave, dobro će ti doći — reče mu McAllister.

Ali kad je pokušao da mu podigne glavu, ona klone u stranu. Tilby bijaše mrtav.

Pošto je Tilbyju sklopio oči, tužna srca, te ga pokopao u dubokom grobu, umotanoga u voštano platno, sjeo je na kišu i dugo buljio u daljinu. Osjećao se sam, strahovito osamljen.

Nakon duga razmišljanja odluči da pođe k Jeffordovima. Jedino su mu oni mogli sada pomoći. Jedino se njih Joe plašio. Jedino je tamo bio u sigurnom skloništu. Odlučio je sa sobom povesti i Tilbyjeva kola puna raznih stvari. Jeffordovi su siromašni i lakše će ih pridobiti za sebe doveze li im puna kola darova i dvije mazge.

IX

Kiša je malo popustila, a snažan vjentar gonio je nebom tmurne oblake. Kad je izbio iz šume, promrzao i mokar, ugleda dim kako se uzdiže iz dimnjaka na kući. Stara je žena priprema la doručak.

Ugledali su ga još prije nego što se spustio niz proplanak.

McAllister je zaustavio kola prije, nego što će ući u dvorište. Tri su brata stajala pred kućom s puškama upe renim u njega.

Josh poviče:

— Gubi se odakle si došao, McAllister!

• Frazer dodade:

— Opomenuli smo te da se više ne vraćaš ovamo.

Jedino je Mank šutio.

McAllister ga upita:

— Kako zdravlje, Mank?

— Dobro, hvala. Dugujem ti život, nisam zaboravio — odgovori Mank.

Uto iz kuće izađe i stara žena. Trenutak je stajala neodlučna i pozorno promatrala McAllistera, a potom se nasmiješila.

— Dobro jutro vam želim. Milla, postavi još jednu šalicu, dobili smo gosta. Dodite, nemojte se na njih obazirati.

— Pitaj ga, majko, zašto je došao — opomenu je Josh.

— McAllister je u mojoj kući uvijek rado viđen gost — odvrati stara žena.

— Nije došao bez razloga, upamti — nastavi Josh.

— Istina, došao sam da tražim vašu pomoć. Želim uhvatiti Lessinga. Ubio je mog prijatelja, a sada hoće i mene — iskreno reče McAllister.

Cinjenica da je znao Prescottovo pravo ime sve ih je prenerazila.

— Sada će se gnjev cijele bande sručiti na nas. Ne, nisi smio doći ovamo. Ne mogu dopustiti da majka i sestra stradaju. Ono što ti dugujem dugujem ti ja osobno i nitko drugi — prijekorno mu dobaci Mank.

— Ali Joe se jedino vas plaši — reče McAllister.

— Ne kada vodi cijelu bandu na nas. Tada je hrabar i nikoga se ne boji — reče Josh.

— Dobro, ako se plašite, popit ću šalicu kave da se okrijepim, pa odlazim — pomalo uvrijeđen odvrati McAllister.

— Ne slušajte ih. Udite. Josh, odvedi McAllisterova konja u koral i nahrani ga — ponovo se javi stara žena.

Pošto su doručkovali, Mank reče:

— Doista, možda nam se pruža jedinstvena prilika da se napokon obračunamo s Lessingom. Ionako mu jedinom moramo stati na prste.

— Zašto baš sada kad vodi cijelu bandu? — primijeti Frazer.

— Zato što će nam McAllister pomoći da ga uništimo — reče Mank.

— Slažem se s tobom, Mank — do metne Josh.

— Zacijelo je već odlučio da iskoristi ovaj trenutak i da nas uništi, a McAllister nas je samo opomenuo pravodobno — nastavi Mank.

— Istina — potvrdi Mankove misli stara žena.

— Valjalo bi da se sakrijemo u brda i ondje ga dočekamo — predloži Josh.

— Ja nosim sa sobom punomoć da svakoga tko mi želi pomoći da uništim Lessingovu bandu mogu imenovati svojim pomoćnikom. Kad završimo s Lessingom, prodajte Tilbyjeva kola i njegove mazge i započnite nov život. Kola su puna raznih stvari i robe što se može dobro prodati — predloži im McAllister.

— Nije nam baš po volji da postanemo pomoćnici šerifa, naš bi se otac okrenuo u grobu kad bi to čuo, ali svi ćemo ti pomoći. No, moramo negdje skloniti žene — reče Mank.

— Mi se možemo i same braniti — dobaci Milla.

— Ne! Josh i Frazer neka ostanu ovdje sa ženama i čuvaju kuću. Ako ih Joe napadne, neka se povuku u brda, a ti, Mank, poći ćeš sa mnom — predloži im McAllister.

Frazer je mislio da je Mank još pre-slab da bi jahao, pa predloži da on pođe s McAllisterom umjesto Manka. — Ni govora, Frazer. Ja sam jedini među vama koji je dorastao rukovanju revolverom — pobunio se Mank.

Na kraju se u svađu morala umiješati i njihova majka. Ona je bila protiv toga da i jedan od njezinih sinova uleti u ruke onome koji je ubio njihova oca.

— Ima mnogo jednostavnijih načina ako želite počiniti samoubojstvo — rekla je na kraju starica.

— Slažem se, ali i ja imam svoju taktiku, inače više ne bih bio živ — objasnio joj McAllister.

Zatim im je objasnio da bi želio uhvatiti živoga makar jednog člana Lessingove družine i prisilili ga da progovori. Taj bi mu razbojnik poslužio kao glavni svjedok na suđenju Lessingu.

Braća baš nisu bila ushićena tim planom. Oni bi radije odmah ubili Lessinga.

U tom trenutku McAllister je počeo dvojiti je li uopće dobro učinio kada je zamolio braću da mu pomognu u hvatanju Lessinga.

Stara žena morala ih je ponovo miriti. Naredila im je da šute i slušaju McAllistera.

— Samo budite oprezni. Lessing i njegovi ortaci bezvoljni su zločinci. Ustrijelit će vas noću s leđa. Morate biti podli i lukavi kao zmijske, inače im niste dorasli — opomenula ih je ona.

— Ne bojte se. Namjeravam da ih pohvatam jednoga po jednoga — uvjeravao ju je McAllister.

Pošto su se napokon dogovorili što je kome raditi, Mank ustade i obrati se ostalima:

— Dobro, McAllister i ja sad odlazimo. Čuvajte kuću!

Najprije su se zaputili do Lessingova ranča. Kad su izbili na prijevoju s kojega je pucao vidik na kuću i ranč, McAllister zamoli Manka:

— Molim te ostani ovdje i štiti me.

— Silaziš?

— Da.

Mank je sjahao, izvukao pušku iz navlake u sedlu i legao, pošto je pokraj sebe položio šaku naboja.

McAllister odjaha niz padinu.

Prišao je ranču s južne strane gdje ga nisu mogli opaziti momci iz spavaonice. Nije želio da upadne u njihovu stupicu. Podsvesno je predosjećao da griješi, ali u tom trenutku nije mogao smisliti ništa pametnije.

Ranč je iz daljine izgledao napušten.

McAllister je zastao i pažljivo se osvrnuo oko sebe.

— Joe! Javi se, ako si u kući, Joe! — poviče koliko ga je grlo nosilo.

U koralu je bilo još nekoliko konja, što je značilo da svi nisu otišli s ranča.

Uto se otvoriše vrata na kući i na pragu se pojavi Prescottova žena.

— Joe nije kod kuće — doviknula mu je.

Laže, pomisli McAllister.

— Dođite, Mack — poviče i domahne mu rukom.

Nije ga smetalo što će ga žena možda smatrati kukavicom, jer ga je iza prozora kuće mogla čekati puška u zasjedi, a njemu se nije ludo ginulo.

— Izadite iz dvorišta. Želio bih s vama razgovarati — doviknu joj.

— Ako želite sa mnom razgovarati, dođite u kuću — odvrtila mu je.

Okrenuo je konja i pošao natrag odakle je i došao.

Potrčala je za njim.

Stigla ga je sva zadihana. Izgledala je ljepša no ikad.

— Pošao je u potragu za vama. Ubit će vas. Bježite! — opomenula ga je.

— Ubio je Tilbyja — reče McAllister kratko.

Trgla se kao da ju je grom ošinuo.

— Tilbyja? — gotovo je kriknula.

— Tilbyja, da! — odvrati McAllister.

— Lažete! Zašto bi Joe ubio tog simpatičnog starčića? Oh, oprostite... ništa

više ne razumijem — počela je zamuckivati.

Ne, nije se pretvarala. Sažalila mu se. Osjetio je da više ništa ne osjeća za Lessinga, nikakve naćlonosti, osim duboke mržnje.

— Helen, bježite dok još imate vremena!

— Ne mogu.

— Zašto?

— Ne mogu vam to objasniti.

— Htjeli ste sa mnom pobjeći.

— Joe me na to prisilio — priznala je.

— Kamo je otišao?

— Sve da i znam, ne bih vam rekla.

Podbo je canela i odjahao bez pozdrava. Kad se osvrnuo, vidio ju je kako ulazi u kuću.

Kad se vratio do Manka, odlučio je da pođu u posjetu Arnessyju. Kako je Lessing bio u dosluhu sa svojim ortacima, zacijelo su se svi skupili kod Arnessyja.

Ogledavao je dol nekoliko trenutaka držeći se zaklonjenih mjesta. Uskoro u šumi naidoše na svježe tragove trojice jahača.

Kad su stigli do šumarka, sjahali su. S tog su mjesta mogli vidjeti Arnessyjevu kuću, iako im je grmlje djelomično zastiralo vidik.

— Ja ću poći prema kući, Mank, molim te štiti me — reče McAllister.

— Popet ću se na drvo odakle puca dobar vidik na kuću. Pričekao je dok se Mank smjestio među granjem u krošnji visokog drveta. Odlučio je dojahati do kuće, jer na konju će im lakše uteći pojure li za njim.

Zaustavio se uz koral u kojem su bila dva konja.

Ili Joe još nije stigao, ili je negdje drugdje skrio konje, zaključio McAllister.

Nitko nije izašao iz kuće da mu zahvali dobrodošlicu, no instinktivno je osjećao da ga promatraju kroz jedan od prozora.

Polagano je jahao niz padinu prema kući.

Kad je stigao na domet revolverskog zrna, zaustavi konja i poviče:

— Hej, ima li koga u kući?

Dim se dizao iz dimnjaka. Je li se zastor na prozoru doista pomakao ili se to njemu samo činilo?

Canelo je pod njim podrhtavao. Stavio je ruku na držak revolvera, spreman na najgore.

Vrata su se polako otvorila i na njima se pojavila žena.

— Dobar dan — pozdravila ga je.

— Dobar dan. Je li Tobe kod kuće?

— Ne, izašao je. Uđite, sama sam — pozva ga žena uz zavodnički smiješak koji je mnogo obećavao.

— Je li Joe dolazio?

— Ne, nije. Tobe je odjahao na njegov ranč — reče žena.

— Pridite da porazgovaramo. Tobe je u nevolji i možda mu možete pomoći — pozva je McAllister.

— Uđite i popijte čašicu. Sama sam. Neće vam biti žao.

U tom trenutku opazi kako se netko primiće uglu kuće. Unatoč smrknutom nebu i kiši, ugledao je odsjaj puščane cijevi.

Podigao je revolver i opalio. Canelo malko poskoči.

Iz puščane cijevi iza kuće planu plamen.

McAllister ponovo opali, a puška mu odgovori paljbom.

McAllister se sruši sa sedla i počeo se valjati po zemlji dok se ne zaustavi ležeći na leđima.

Žena krikne i potrči prema njemu.

— Ne miči se! — zapovjedi promukli glas iza kuće.

— Ubio si ga! — uplašeno će žena.

Čovjek podigne pušku da ispli još jedan metak u McAllistera, za svaki slučaj. Uto odjekne puška u daljini.

Mank pogodi napadača u slabine i ovaj zatetura. Ispustio je pušku iz ruke i zabuljio se u McAllistera. Mank ponovo opali. Čovjek zastenje, okrene se na peti i pade licem na zemlju.

Kad ga je McAllister, digavši se, okrenuo na leđa, prepoznao je lice Curlyja Frencha.

Žena se okamenila od straha.

— Koliko ih još ima? — upita je McAllister.

Zatresla je nijemo glavom.

Uto se začu i topot Mankova konja.

— Odlično gađaš, Mank. Hvala ti — pohvali ga McAllister.

— Šteta što umjesto Curlyja nisam ustrijelio Joea — reče Mank.

Pošto su pokopali Curlyja, ušli su u kuću i McAllister zamoli ženu da im skuha kavu.

Kuća je bila oskudno namještena. Pokućstvo je bilo od sirova drveta, klupe neizdjelane.

Promatrao je mladu ženu dok im je točila kavu u šalice. Još je bila potresena onim što je maloprije vidjela. Slušala je sve što su joj naložili, pokorno, bez prigovora.

— Kako se zovete? — upita je McAllister.

— Jenna — odgovori žena tihim glasom ne pogledavši u McAllistera.

— Jenna, ja sam šerif. Tobe je teški zločinac i bit će osuđen na smrt, ako mi ne pomogne da uhvatimo Lessinga. Lessing zlorabi Tobeovo prijateljstvo, premda Tobe ništa ne duguje Lessingu. Vrijeme je da Tobe počne misliti na vas i sebe. Imate udoban dom, lijepo stado, zar da to sve izgubite zbog Lessinga?

Gledala ga je razrogačenih očiju.

— Helen je već obećala da će nam pomoći da uhvatimo Joea. Ona ga je prozrela i odlučila pobjeći dok još ima vremena — nastavio je McAllister.

— Pokvarenica! — prošapće djevojka.

— Ona je nekad bila Tobijeva djevojka.

— Lažete! — gotovo poviče djevojka.

— Trebat će joj netko da je izbavi odayde, a ako to ne bude mogao Joe...

— Tobe me nikad neće iznevjeriti.

— Na vašem mjestu, ja baš u to ne bih bio tako siguran.

— Želite među nas posijati sumnju? Gubite se iz moje kuće, dosta mi je vaših laži!

— Slušajte, urazumite se. Otkrijete li mi gdje se skriva Tobe, smatrat ću to olakotnom okolnošću i za Toba i pustiti vas da pobjegnute iz zemlje.

Gledala ga je kao da mu ne vjeruje.

— A sad mi još kažite gdje ste sakrili novac — upita je McAllister.

— Kakav novac? — upita ga djevojka pomalo prestrašeno.

— Onaj koji je Tobe s Lessingom opljačkao iz blagajne.

— Vi buncate!

— Pretražimo kuću — predloži Mank.

Pretražili su cijelu kuću, svaki kutak, sve dok novac nisu našli pod ka-

menom na ognjištu, pohranjen u llimenu kutiju.

Žena je odjednom pobješnjela. Počela im je otimati kutiju iz ruku.

— Tobe će vas ubiti kad mu kažem da ste odnijeli njegov novac koji je zaradio prodajom krava — prijetila je.

Odjednom se primirila. Činilo se da razmišlja.

— Dobro. Dajte mi novaca i konja i ja odlazim. Dosta mi je svega — predloži im.

— Napokon ste se urazumili — primijeti McAllister.

— Ne budi lud. Nemoj je pustiti. Ona je za nas važan svjedok — opomenuo ga je Mank.

— Ne volim se petljati sa ženama — odvratila mu kratko McAllister.

— Odmah odlazim. Ne želim ostatiti ni minute dulje u ovoj proklesoj kući — reče žena, spremi novac u njedra i navuče kaput.

Izašli su, uhvatili joj konja i osedlali ga.

Kiša je prestala padati i s planina je puhao hladan vjetar, a na nebu su zasvjetlucale prve zvijezde.

— Kamo ste nakanili? — upita je McAllister.

— Najprije u grad.

— Idete potražiti Toba?

— Tobe nije u gradu.

— Gdje je?

— Ne znam.

Pomogao joj je da se popne u sedlo.

— Uzalud vam je trud. Tobe će vam se osvetiti i ubiti vas — reče žena i odjaha.

— Pogriješio si što si je pustio da ode — primijeti Mank.

McAllister zahihota.

— Pođemo li za njom, odvest će nas ravno do Tobe i Lessinga — odvratila mu veselo McAllister.

— Oprosti, nisam znao da si toliko lukav — složi se s njim Mank.

Pošto su po kući pokupili svu municiju koju su našli, odpavali su sata dva i još prije nego što je zora zarudjela pošli na put. Sa sobom su poveli sve konje iz korala, jer u tim krajevima čovjek nikad ne zna kad mu može zatrebati svježi konj.

Slijedili su Jennine tragove koji su sve više skretali prema jugoistoku. Prošli su mimo Lessingova ranča, koji

je izgledao napušten, te nastavili slijediti Jennine tragove koji su sada vodili prema kući Jeffordovih. Mank je postao vrlo uznemiren.

Kad su izbili na prijevoj iznad kuće, stali su kao ukopani, zapanjeni onim što su vidjeli.

— Kuća! — prošape Mank muklim glasom, kao da mu se grlo odjednom osušilo.

X

Od kuće je ostalo još samo zgarište.

Jedan zid, na koji se oslonila pougljena greda, ogoljen i zagaravljen ognjem i dimom, stršio je sablasno uvis, crn na pozadini zelenoj od svježe trave. Tu i tamo zgarište se još dimilo i pucketao je crveni žar u crnom ugljenu izgorjelog pokućstva.

Mank pojava niz padinu kao da je poludio.

— Hej, Mank, ne luduj! — poviče za njim McAllister.

Lessing i njegovi ljudi vjerojatno su čučali u zasjedi i čekali da ih ubiju.

Izvukao je pušku iz navlake u sedlu i oprezno pojahao za Mankom niz proplanak.

Našao je Manka kako bulji u ono što još nedavno bijaše njegov dom, ukočen i osupnut onim što je vidio. Očito, mučila ga je strepnja je li tko od njegovih izgorio zajedno s kućom.

McAllister obide zgarište i pride mu sa stražnje strane. Tu je u plitku jarku našao tragove koji su vodili u brda i šumu. Pozvao je Manka.

— Ne očajavaj. Spasili su se, pobjegli su kroz jarak — reče McAllister i pokaza mu tragove.

— Koliko ih je bilo?

— Ne bih ti to znao reći, vjerojatno svi, sudeći po tragovima. Mank, moramo ih pronaći. Sigurno se skrivaju gore u brdima — reče McAllister.

Podboli su konje i oprezno pošli uzbrdo prema šumi. McAllister se bojažljivo osvrtao na sve strane. Nikako mu nije išlo u glavu da im Lessing nije postavio neku stupicu u koju su svaki čas mogli upasti. Znao je da se Lessing želi otarasiti svih svjedoka svojih zlodjela i da zato mora poubija-

ti sve Jeffordove, a i njega kao predstavnika zakona.

Penjali su se uz jarak nekih stotinjak metara, a potom zašli u visok guštik. Jarak se penjao dalje u brdo, a polomljeno šiblje grmlja bilo im je jasan znak da se tim putem probilo nekoliko ljudi prije njih.

Kad su izbili iz guštika i šipražja na malu čistinu, izgažena ih je trava vodila sve više i dalje prema vrletnom gorju. Tu ih trag povede prema istoku.

Uletjeli su u stupicu. Čim su se približili stijenama, odjeknuo je pucanj puške. Za njim drugi, pa trać!

Zasjeda, pomisli McAllister i sočno prokune.

I nije se prevario. Zrna su pljuštala oko njih. Gađali su ih iz dvije puške, ali loše. Podbo je konja i pojurio prema prvoj stijeni. Još dok je skakao iz sedla, izvukao je henrijevku iz navlake na sedlu.

Valjalo je pomoći Manku.

Mankov konj posrne, pa se izvali na bok, pogođen. Mank brzo skoči sa sedla i spretno izvuče noge iz stremena da ga konj ne bi uklješito pod sobom. Konj ostade ležati i ritati se.

McAllister otvori paljbu iz puške onamo gdje su se uzdizali plavičasti oblaci dima od baruta.

Mank se privuče konju i pokuša izvući pušku iz navlake na sedlu, ali je pucnjava bila gusta i morao je odustati od te namjere. Ispružio se pljoštimate iza ustrijeljena konja koji mu je jedini pružao kakav-takav zaklon.

McAllister dobaci pogled Manku. Obojica su bila u nezavidnom položaju. Svoju neopreznost platit će glavom. Mogli su se izvući samo ako McAllisteru uspije da se probije do vrha, iznad napadača, te odande vatrom zaštititi Manka dok ne pobjegne.

— Spasavaj se, McAllister! Meni nema spasa! Bježi! — poviče Mank.

McAllister ostade nijem. Mrzio je razgovarati u takvim prilikama.

Začuo je kako se kamenje kotrija niz stijenje točno iznad njegove glave. Dolaze! Ne, ne smiju ih zarobiti. Nije mogao podnijeti misao da živi padnu Lessingu u ruke. Znao je kako bi se

Joe veselio da im se može cerekati u lice prije nego što ih ubije.

Mank se počeo vrpeljiti. Rukom je dohvatio kundak puške. Dok ju je izvlačio, na njega se šasula kiša metaka — odozgo sa stijena. Zrna su udarala u ustrijeljenog konja. McAllister im odgovori pucnjavom. Zrna su tukla o kamen i zviždala zrakom. Svuda je vrebala smrt. Odjednom pucnjava prestade.

Mank ustade i potrči koliko su ga noge nosile.

McAllister ga je nastojao štiti vatrom, trudeći se da prisili napadače da drže glave u zaklonu. Ispraznio je magazin puške. Potom se kiša zrna sasula na Manka u trku.

Gotovo je dotrčao do zaklona među stijenama kadli mu desna noga otkáže poslušnost i poklekne pod njim. Zalamtatao je rukama po zraku da bi zadržao ravnotežu, ali ipak padne, udari o zemlju.

— Ustani, ustani! — poviče mu McAllister.

Mank podigne glavu i pogleda u McAllistera. Lice mu bijaše uprljano blatom, oči divlje, pune parična straha. Očito, snaga ga je izdala, nije se više mogao pomaknuti s mjesta.

McAllister odbaci henrijevku i potrči prema Manku. Bila je to ludost, ali McAllister nije o tome mnogo razmišljao, nije za to imao vremena. Uhvatio je Manka za ovratnik kaputa i počeo ga vući u zaklon. Mank zastenja od bola, ali McAllister se na njega nije obazirao. Kao nekim čudom dovukao ga je u zaklon i ispustio iz ruku. Ponovo je pograbbio henrijevku, ali je ona bila prazna. Drhtavim prstima stao je puniti pušku. Paljba je prestala i čuo je kako napadači silaze niz stijene uz glasne poklike.

Još malo i sve će biti gotovo, pomisli.

Razmišljao je kako da pomogne Manku koji je sjedio naslonjen na stijenu i držao se objema rukama za list noge. Usne su mu se grčile, u očima se odražao strah.

McAllister pogleda uz brdo. Čim je spazio sjenu kako im prilazi, opalio je, ali promašio.

— Penji se na konja! — poviče Manku.

Ponovo je zapucao na napadače.

— Ne mogu ustati — zavapi Mank.

— Na konja, brzo! — dobaci mu McAllister preko ramena.

Mank ustane s teškom mukom. Trešao se kao list na vjetru. Počeo se uspinjati na sedlo.

— Požuri, nemamo mnogo vremena! — dovikne mu McAllister.

Opet opazi čovjeka na stijeni kako im se primiče iznad njihova zaklona. Ponovo opali, ali ponovo promaši.

Opet nastupi zatišje.

Tajac zavlada poprištem, samo se dim baruta vijugao zrakom.

— Mack, jesli li to ti? — javio se Joeov glas, a onda cinično cerekanje.

McAllistera oblije hladan znoj.

— Dolazimo ti u posjetu, Mack — doviknu Joe.

— Samo dodite — odvratila McAllister Joeu, a Manku reče: — Popni se već jednom na tog konja, Mank!

Mank okrene glavu i pogleda ga očajnim pogledom.

McAllister podigne pogled i ugleda nekog čovjeka kako se vere niza stijene. Naciljao je i opalio. Čovjek krikne i pade među stijene.

McAllister pritrči Manku i pomogne mu da se popne u sedlo. Mank se savio i uhvatio za jabuku sedla. Činilo se da će se onesvijestiti.

Lessing i njegovi ljudi trčali su niza stijenje. McAllister skoči u sedlo i potjera bjesomučno canela. Konj se popne i zagalopira unatoč dvostruku teretu koji je nosio.

Zapucali su za njima. Progalopirali su nekih stotinjak metara i bacili se u zaklon gdje su našli još jednog konja. Preplašio se pucnjave i počeo propinjati kad je McAllister pokušao da ga uhvati. Napokon, popevši se u njegovo sedlo, McAllister ga potjera prema istoku držeći u jednoj ruci uzde Canela na kojem je jahao Mank.

Kad su se popeli na vrh brda, ponovo ih je dočekala puščana paljba. Sagnuli su glave i odmicali što su brže mogli. Začas se nadoše u gustoj šumi, ali su nastavili galopirati, jer je McAllister znao da će Joe poći u potjeru za njima.

Počeli su se uspinjati uz vrlo strmu kosinu. Napokon izbiše na prijevoj. Stali su da se odmore.

Požurio je da previje Mankovu ranu. Mank je bio samo lakše ranjen, ali je izgubio dosta krvi. Kad je sve bilo gotovo, Mank se malo pribere, no još je drhato, blijed kao smrt.

— Moramo pronaći majku... — bilo je prvo što je prozborio kad se osvijestio.

— Naravno, samo ako ostanemo živi — odvrati mu McAllister.

Ponovo je s mukom podigao Manku na sedlo, a zatim je načulio uši da čuje s koje strane stiže potjera.

Nastavili su se uspinjati prema brdu. McAllister je htio da se popnu što više, da nađe prikladno mjesto gdje bi mogao ostaviti ranjenog Manka i napasti protivnika s boka. Pazio je da što više jaše po kamenitu tlu, kako bi ostavio što manje tragova za sobom.

Ponovo je počela sipiti kišica. Ponovo su ušli u šumu. Uspinjali su se sve strmije. Kad se McAllister osvrnuo nizbrdo, opazio je nekoliko jahača kako hitaju za njima. Noć je još bila daleko, a Mank je bio na izmaku snaga. Kad bi se samo mogao naći kakav dobar zaklon!

Šuma je bivala sve rjeđa. Napokon su izbili na golu vrlet koja se uspinjala do kamenitog sljemena. Još dok su se uspinjali uz golu vrlet začuo je kako ga je netko dozivao.

Stao je i ogledao se.

Visoko iznad sebe, na vrleti, opazio je nekoga kako mu domahuje.

— Josh! — krikne Mank.

McAllister upravi konja prema čovjeku na vrleti. Malo zatim, došli su se još penjali, ugledao je uz Josha još jednog čovjeka, onda i djevojku. Trenutak zatim, sastali su se Joshom, Frazerom i Millom.

— Gdje je majka? — bilo je prvo što ih je upitao Mank.

— Gore u zaklonu — odgovori mu Josh.

— Kako je majci?

— Malo je noge bole, ali je inače zdrava.

Svi su pošli uz brdo, a Frazer je vodio canela za uzde. Među stijenama, u zaklonu, ležala je stara žena na kaputima koje su sinovi za nju tu prostrli. Lice joj je zaslalo od sreće kad je ugledala Manka, ali se odmah i uoz-

biljila od brige kad je vidjela da je on ranjen. Pošto im je dao svoju plosku viskija, da Manku njime isperu rane, McAllister dohvati pušku i pođe u izviđanje.

Znao je da ih Lessing slijedi i da su svojim dolaskom ugrozili život cijele obitelji Jefford. Imali su dvije puške više, istina, ali je valjalo misliti i na sigurnost žena. Već na prvi pogled vidio je da stara žena neće dugo živjeti. Nije više mlada, a imali su samo dva konja za njih šestoro. McAllister se namršti pri toj pomisli. Situacija očito nije bila ružičasta. Našli su se u klopci, ovdje visoko u brdima, iz koje nije bilo izlaza.

Došao je Josh i stao uz njega.

— Imate li hrane? — upitao ga McAllister.

— Ni zalogaja — odgovori Josh.

— A vode?

— Ni kapi.

— Uzmi moju podsedlicu s canela i natkrij zaklon da žene ne kisnu, a na tlo podastri moj gunj — reče mu McAllister, pa ga uhvati za ruku i prošapće: — Josh, u beznađnoj smo situaciji. Majka neće dugo izdržati — reče šaptom McAllister.

— Ne luduj! Ostani. Ovdje ćemo ih zadržati — opomenu ga Josh.

— Bez hrane i vode? Uostalom, ja sam za sve kriv. Ja sam vas u ovo uvalio i ja vas moram iz toga izbaviti.

— Glupost! Jednoga je dana moralo doći do obračuna između Lessinga i nas.

— Dobro, idem — reče McAllister praveći se da nije čuo njegov odgovor.

— Pričekaj! Ne možeš sam! Ubit će te! Jedan od nas poći će s tobom!

McAllister se pravio kao da nije čuo što mu Josh govori, pa nastavi:

— Imate samo dva konja. Kad vas uklješte, posadite žene na konje i bježite prema istoku.

Uzeo je pušku iz navlake na sedlu i napunio džepove strelivom, pa polako i oprezno prešao preko sljemena i počeo se spuštati niz brdo. Sišao je među gromadno kamenje stijena, šeućurio se i stao promatrati kako pada kiša. Oklijevao je, neodlučan, ne znajući na koju stranu da krene.

Cvokotao je od studeni, promrzao i mokar, te požalio što kraj sebe nema

plosku viskija. Bojao se da će završiti kao i Tilby, da nikad neće uspjeti uhvatiti Lessinga i predati ga u ruke pravdi.

Vrijeme je sporo odmicalo. Tada zastrepi da je Lessing stigao na brdo s druge strane i napao Jeffordove, a on tu bespomoćno čuči i čeka. Možda je Lessing podijelio družinu u dva dijela, pa misli Jeffordove zaokružiti i napasti s leđa.

Potom je razmotrio svoju situaciju.

Da bi stigao do napadača valjalo je pješice pretrčati veliku razdaljinu.

Napadači su zacijelo za njim jurili na konjima, a možda su, da bi se poslužili ratnom prijevarom, negdje sakrili konje i sada im se prikrajaju pješice. Da je on na njihovu mjestu, tako bi postupio. A Joe?

Ogledao se oko sebe. Nigdje žive duše, ali je znao da ga pozorno promatraju mnoge oči. Stoga se počeo šuljati s najvećom oprežnošću. Pograbio je pušku i počeo na sve četiri puzati prema sjeveru. Svaki je kamen iskorištavao kao zaklon.

Sat poslije toga penjao se gustom šumom prema jugu, budno motreći oko sebe. Obazrivo je obišao brdo, držeći se podalje od njegova podnožja. Računao je da je Lessing tu negdje sakrio konje.

Nije ih odmah opazio, ali je najprije naišao na trag stopala u vlažnoj zemlji, koji je vodio prema istoku ravno uz brdo. Tragovi su bili još svježiji, jer bi ih inače kiša isprala.

Pošao je za tragovima. Za nekih pola sata naišao je na konje, odnosno na osam konja; dva više nego što se nadao. Nalazili su se u zaklonu pod stijenom, dobro sakriveni, osedlani, ali opuštenih kolana. Popeo se nad stijenom iznad njih i trenutak razmišljao što da učini.

Najprije se morao uvjeriti da u blizini nema stražara. No, začuo je kašalj i spoznao da je u njegovoj blizini neka žena. Nadvio se nad stijenom što je više mogao i ugledao Jennu. Zamijenila je muškarca na straži i Joe je dobio jednog muškarca više za borbu protiv Jeffordovih.

McAllister se našao u nedoumici. Što da s njom učini? Znao je kako

valja obračunati s muškarcima, ali kako da se obračuna sa ženom?

Valjalo ju je onemogućiti da podigne vik, stoga je odlučio da je svlada na prepad.

Prvo je spustio pušku, a potom skočio za njom sa stijene. Žena je počela vriskati čim ga je ugledala. Skočio je na nju i dlanom joj začepio usta. Otimala se i grebla ga, borila se kao lavičica. Napokon mu je uspjelo da joj uguća rubac u usta i da je povali na zemlju. Svezao joj je ruke na leđima, a potom je okrenuo na leđa. Oči su joj sijevale od srdžbe. I u srdžbi je bila lijepa. Tobe Arnessy je znao odabrati pravu ženu.

Nadao se da ostali nisu čuli Jennine krikove. No, ipak je odlučio da požuri. Odabrao je za sebe jednoga od boljih konja, pa spremio pušku u navlaku na sedlu. Potom je svima konjima stegnulo kolane i svezao ih jednoga za drugoga u dugi niz. Znao je da je opasno voditi osam konja sa sobom, ali Jeffordovi nisu imali dovoljno konja, a uz to je želio da Joe i družina ostanu pješaci.

— Do viđenja! — dobacio je mladoj ženi koja ga je otrovno pogledala.

Pošao je prema zapadu, oko pola milje. Znao je da će topot konjskih kopita privući pozornost ljudi na brdu, ali drugog izbora nije imao. Očekivao je svakog časa da će na njega zapucati, ali ga je sreća poslužila — nitko nije ispalio ni jednog metka.

Prije nego što će izaći s konjima na čistinu, zastao je na trenutak. Vidio je da je uspon najblaži sa sjeverozapadne strane. Stoga je odlučio da obiđe brdo i izbije na istočnu padinu u nadi da Lessing i njegovi ljudi tamo nisu još stigli. Možda se i varao, ali ako je htio da dovede konje Jeffordovima, morao je nešto i riskirati. Želio ih je izbaviti, spasiti, osobito staru ženu. Sada ih je već smatrao svojim ljudima.

Poveo je karavanu konja prema istoku, pazeći da se što manje izloži opasnostima, jer su svakog časa mogli na njega zapucati.

Prešao je dobar dio puta, a nitko ga nije zamijetio. Jahao je, koliko je mogao, šumom, ali čim je skrenuo prema

zapadu, šuma se prorijedila i uskoro je izbio na čistinu kamenjara.

Opazili su ga.

Puščani hici zaglušili su topot kopita njegovih konja. Podbo je konja. Osjećao se užasno nezaštićen, kao da je gol na kamenjaru.

No, učini mu se da ga gađa samo jedan strijelac. Potjerao je konje uzbrdo, ali konji nisu mogli brzo kasati, bili su privezani previše blizu jedan za drugim. Strijelac nije posustajao. Čvrsto je odlučio da pogodi McAllistera. Hici su odjekivali jedan za drugim, ali iz prevelike daljine. Ni jedan ga nije pogodio. Savio se uz vrat konja, a kiša mu je udarila u oči i lice.

Odjednom se konopac, za kojim su bili vezani konji, napnuo. McAllister je gotovo pao sa sedla. Stao je i osvrnuo se. Vidio je: prvi konj u koloni, onaj iza njega, pao je pogođen metkom.

Prokune i skoči sa sedla.

Strijelac ga je i dalje obasipao mecima. Konji su se uskomešali i činilo se da će se razbježati. Jedan je počeo ostale vući natrag. Zaništali su. Ranjena se životinja bacala i udarala konja iza sebe.

To se samo meni može dogoditi, pomisli McAllister.

Presjekao je konopac kojim je bio vezan ranjeni konj. Izvukao je revolver i ustrijelio konja, da se jedna životinja više ne muči. Preplašeni hicem, ostali su se konji stali propinjati i otimati, pa su ga gotovo srušili. Nije imao vremena za razmišljanje, bio je sav znojnan i očajan. Skočio je na sedlo, podbo konja i pojurio bježeći od puščane paljbe.

Za nekoliko se trenutaka našao izvan dometa metaka iz napadačeve puške. No, bio je svjestan toga da ga ono najgore tek čeka. Uspon uz brdo bit će pravo samoubojstvo.

Gonio je konje ostrim kasom, tako da se konopac više nije mogao zaplesti. Jahao je ravno prema sjeveru. Prošao je oko četvrt milje, a za njim nisu zapucali.

Poslužila ga je sreća; naniijela ga je na neku staru stazu u času kad je već počeo zdvajati, ne znajući kako da povede konje uz brdo. Držao se staze. Konji su potegli iz sve snage. Privio

se uz vrat konju da se zaštiti od pljuska kiše koji ga je zaslijepljivao.

Iznebuha se pred njim stvori neki čovjek.

Izdigao se iza goleme stijene i doimao se kao utvara u gustoj kiši. McAllister mu je naletio ravno na nišan.

McAllister potegne revolver, jedino što je u tom času mogao učiniti, pa se sagne u slučaju da ga čovjek pokuša ustrijeliti. No prije nego što je mogao opaliti, negdje prasne puška, čovjek zatetura i sruši se sa stijene pred njega na stazu.

Netko od Jeffordovih štiti me vatom, pomisli McAllister. Nastavio se uspinjati. Konji su zaobišli ustrijeljenog čovjeka na stazi, pazeći da ga ne zgaze.

McAllister se uplaši da bi i njega mogli ustrijeliti Jeffordovi ako ga zamijene za nekoga od Lessingovih ljudi, pa im poče dovikivati da ne pucaju.

Čim se oglasio, meci se sasuše na njega sa svih strana.

Sagnuo je glavu i počeo bježati uzbrdo u galopu. Za nekoliko trenutaka našao se na sljemenu, a kad je skočio sa sedla, Jeffordovi ga okružiše sa svih strana.

Stara žena se rasplakala. Bile su to suze radosti.

Sjedili su u krugu na mšici i promatrali okolicu. Četiri muškarca, jedan od njih ranjen, te dvije žene, jedna od njih starica, naoružani samo s tri revolvra i jednom puškom. Ali sve ih je ponijela nada: bisage na konjima, što ih je doveo McAllister, bile su pune hrane. Našli su čak veliku plosku punu vode. Svi su pozorno promatrali okolicu i istraživali da ih Lessing ne bi slučajno iznenadio i zatekao nespremlne. Iz nekoga njima neznatnog razloga, Lessing je odlučio odgoditi napadaj. Možda se uplašio, možda je čekao da zanoći, jer se nadao da će ih noću, u mraku, lakše pohvatati. Jamačno je želio da ih sve poubija, a da pri tom ne mora žrtvovati ni jednog od svojih ljudi.

McAllisterovi živci bijahu napeti, a on zabrinut. Nazočnost žena najviše ga je brinula, uznemiravala. Nikako se nije mogao dosjetiti kako da ih iz-

bavi iz tog škripca, a da pri tom ne ugrozi njihove živote.

Upitao je staru ženu da li se osjeća dostatno jakom da jaše. Odgovorila mu je da je on još bio u pelenama kad je ona jahala i neka se za nju ne brine. Milla, koja je odrasla među braćom, bila je vrsna jahačica.

Ali kojim smjerom da bježe?

Uto se javi Josh:

— Poći ćemo prema sjeveru; poznajem put, a postoji i utabana staza prema Arnessyjevoj kući. Tamo ćemo se skloniti jer Manku i majci valja što prije naći krov nad glavom. Ne mogu ostati na otvorenom, na studeni. Samo, čim pođemo, Lessing će udariti za nama.

— Ja ću ga zaustaviti — odgovori McAllister.

— Što?

— Prevarit ćemo ga. Imamo deset konja, a nas je šestoro. Ja ću uzeti canela i još četiri konja, splest ću mrežu, sakriti se u nju među konjima, te poći prema jugu. Vi pričekajte dok ja odmaknem, a onda krenite prema sjeveru.

— Ne, ne možemo dopustiti da se ti žrtvuješ za nas — odvratila Josh.

— Morate, zbog majke i Mille.

— Majka nikad neće na to pristati.

— Nećemo je ni pitati. Ja moram uhvatiti Joca živa. Učinit ću to na indijanski način, što ne bih mogao učiniti ako ostanemo svi zajedno.

— Nećeš stići živ na drugu stranu stijenja.

McAllister se malko nasmiješi.

— Zar doista misliš da ću izjahati pred njihove puške goloruk? Ja znam kako se to radi, inače bih pošao s vama.

Josh je pošao obavijestiti ostale o McAllisterovoj namjeri; no tek što je završio, Frazer počeo pucati. Svi skočiše u zaklon iza stijena. Napadaj je počeo sa sjeverne strane, ali je začas prestao kao što je i počeo. Napadači su vjerojatno odustali kad su vidjeli da Jeffordovi drže odličan položaj za obranu. Opet je zavládala tišina među brdima. Sumrak se polako spuštao na vrletno gorje. McAllister je počeo odabirati konje i spremati se za polazak. Majka je prosvjedovala, nije željela da ih McAllister ostavi, a Mank ga

počeo psovati, pa ga je majka morala opomenuti da prestane. McAllister se pravio kao da ih ne čuje i nije se obazirao na njihove opomene. Sumrak se ubrzo spustio, a čim mrak padne, svi će se naći u smrtnoj pogibelji.

Stara se žena nikako nije mogla pomiriti s mišlju da ostave McAllistera samoga. Rukovao se sa svima redom. Kiša je prestala padati, ali je stijenje još bilo sklisko. Pošao je prema canelu. Na trenutak ga je obuzeo strah što se zaputio u tako pogibeljan pothvat, pa je gotovo počeo da od njega odustane. No, više nije mogao natrag, ponos mu to nije dopuštao. Uvulao se u mrežu koju je ispleo od konopaca između dva konja, canela i jednog snažnog vranca, pa legao u nju kao u kolijevku. Potom je dohvatio uzde i pozvao Josha.

— Ošini ih, Josh!

— Sretno — dovikne mu Josh i ošine konje.

Canelo i vranac potrčase nizbrdo i povukoše ostale konje za sobom. McAllister se nadao da će canelo i vranac, između kojih je visio, držati postojani razmak između sebe i da ga neće prignječiti.

Odjednom osjeti kako je počeo kliziti naglavačke kad su konji zagrabili strminom nizbrdice. Osjećao se vrlo neugodno u tom položaju. Izbili su na kamenjar i vranac se poskliznuo. McAllisteru srce prestade gotovo kuca ti od straha da će vranac pasti, ali životinja ponovo uhvati ravnotežu i potrča dalje niz strmu padinu. Prešli su kamenjar i ponovo naišli na meku travu. Osjećao se malo ugodnije. Kroz topot kopita začuo je puškanje. Pogode li canela ili vranca, gotov sam, pomisli.

Odjednom ga je snašla grdna nevolja. Canelo je, bez vidljiva razloga, skrenuo ulijevo i udario u vranca. Prignječili su ga bokovima, zastali, a druga su dva konja, koje su vodili za sobom, na njih natrčali. McAllister ostade bez daha i krikne od bola. Canelo prepozna glas svoga gospodara i potrča naprijed, pa povuče ostale konje. Ponovo je McAllister mogao disati punim plućima. Na časak se ogleda za sobom. Činilo mu se da puške sijevaju

DJEVOJKE!

tina

JE REVIJA ZA NAS

tina

JE REVIJA SA STRIPOVIMA

tina

PIŠE O NAŠIM RADOSTIMA

tina

PIŠE O NAŠIM BRIGAMA

tina

PIŠE O NAŠIM TAJNAMA

u TINI ćeš naći sebe

u sebi ćeš naći TINU

sa svih strana. Nadao se da ga Jeffordovi štite vatrom.

Činilo mu se da se već cijelu vječnost koprcu u mreži. Strmina je bila neravna i ponekad bi se prevrtao s boka na bok, a jednom mu je čak trbuh strgnuo po oštroj stijeni. Konji su čas klizili, čas posrtali niz padinu vrtoglavo brzinom, čas kaskali usporanim korakom, pa je McAllister morao podvignuti canelu da ubrza korak.

Više mrtav nego živ izvukao se napokon iz mreže koja mu se urezala u meso, a konopci su na njemu ostavili duboke tamnocrvene pruge.

Oteturao je malo dalje od konja i našulio uši.

Čuo je kako netko trči prema njemu.

Odredivši po sluhu odakle je čovjek trčao, McAllister izvuče revolver i opali. Čovjek je prestao trčati.

Spremio je revolver, pa potrčao na trag do konja. Ivukao je nož iz korica za pasom. Hitro je prerezao konopce mreže, smotao ih i spremio. Zatim je uzjahao canela i odjahao, povevši ostale konje sa sobom.

Nije daleko dospio. Stao je. Nitko ga nije slijedio i to ga je zabrinulo. Obuze ga zebnja u duši. Tko zna jesu li Jeffordovi uspjeli pobjeći Lessingu? Pošao je i zaustavljao se svakih desetak koraka, ali je svuda vladala grobna tišina, ni traga potjeri. Nije još ni pravo odlučio što da učini kadli gore na brdu započe puškaranje. Pucnjevi su mu se činili kao sablasni zvuci. Čuo je konje u galopu i znao da se to Jeffordovi povlače. Pustio je konje. Počeo ih je udarati bičem i vikati. Tjerao ih je prema jugu. Zatim je okrenuo canela i pojahao na jug putem kojim je i došao.

Tek kad je ponovo stigao do podnožja brda, zamijetio je da mu je revolver prazan.

Skočio je sa sedla i žurno ga napunio.

Gore na brdu pucnjava je odmicala sve dalje i dalje. Kako da privuče na sebe pažnju Lessinga i njegovih ljudi? Kako da ih nađe u noći crnoj kao tinta?

Došetio se.

— Joe! Joe! — zaurala u noć.

Pucnjava začas utihne.

Cijelo je brdo utonulo u mrtvu tišinu, samo je u daljini odjekivao potmulu topot konjskih kopita. Izmakaoše Jeffordovi, pomisli s olakšanjem McAllister.

Napokon se topot kopita izgubio u daljini.

Tajac.

Gore na brdu ljudi su zanijemili, ukipili se i napeto čekali. Svi su se ustremili na čovjeka koji se oglašio u podnožju brda, želeći da ga ubiju.

U toj mukloj tišini začu se šušanj. Netko je napinjao oponac revolvera.

Skočio je u stranu. Revolver plane i zrno udari u stijenu. McAllister se primiri, zadrži dah. Nedaleko od njega netko poviče:

— Silazite, momci, našao sam ga!

Tobe Arnessy!

Mislio je da je naslutio gdje se čovjek nalazi, pa ustane i opali. Začu struganje potkovanih čizama niz stijenu. Je li ga pogodio? Ne, Tobe je samo promijenio položaj. Pucanj sijevne iz tame i za vlas promaši McAllistera.

Otkotrljao se po zemlji nekoliko metara dalje i primirio.

Čuo je kako ljudi silaze niz padinu brda. Valjalo se odatle što brže izvući. Izbacio je prazne čahure i ponovo napunio revolver.

Našulio je uši.

Čuo je kako mu se Tobe prikrada.

Iznenada opazi crn obris čovjekove sjene na tamnoplavom nebeskom svodu.

McAllister nacilja i opali.

Čovjeku ispade revolver iz ruke i zazvekeće padajući niz stijenu.

— Ranjen sam — zastenje Arnessy i sruši se na zemlju.

McAllister nije imao što čekati. Hitro se počeo penjati uz kosinu brda. Naletjet će na njih trenutak prije nego što me očekuju, računao je. Iznenadenje i prepad vrijede koliko i tucet dobrih pogodaka. A za trenutak započet će borba na život i smrt.

— Tobe! Tobe, jesi li ga pogodio? — vikao je Joe s brda.

— Ranjen sam. Pomozite mi! — vapio je Tobe.

Zastali su kad su to čuli. Prestrašili su se. Nitko nije znao gdje se sakriva neprijatelj. Odsad više nitko neće biti

siguran je li crna sjena pred njim prijatelj ili neprijatelj. McAllister se tako našao u prednosti. Za njega je svaka sjena bila neprijatelj. Pošao je prema Joeu Lesingu.

— Mirno, momci, ne mičite se. Izgubili smo McAlistera, moramo ga pronaći — upozoravao je Joe svoje ljude.

Arnessy je i dalje zapomagao. McAllister osjeti napetost svuda oko sebe. Nije se vidio ni prst pred očima. Netko se pomakao nekih pedesetak metara daleko od McAllistera i ovaj začu zveket ostruga o kamen. Ostao je miran s revolverom u ruci. Znao je da će njegovi živci izdržati ovu napetost dulje od njihovih.

Arnessy opet zavapi:

— Johnny! Roy! Pomozite!

— Idem mu pomoć. Ne pucajte, momci — netko reče u tami.

McAllister pogleda prema zapadu, začu korake u čizmama po kamenjaru i opazi tamnu sjenu kako se vuče uz stijene. Nije zapucao. Nečasnno je ubiti čovjeka koji ide pomoći svome drugu, prijatelju, bližnjemu. No, znao je također da će to još više zbuniti sve ostale.

— Ne silazi, Johnny! Ustrijelit će te! — opomene ga Joe Lessing.

McAllister počeo puzati prema mjestu gdje se nalazio Joe.

Nije dopuzao ni desetak metara uzbrdo kadli zamijeti da se netko miče točno iznad njega. Stao je i ležao nepomično iza niskog humka koji se pružao preko padine brda.

Neki se čovjek šuljao približavajući se polako i spuštajući se oprezno niz brdo. McAllister duboko udahne i skupi noge poda se, spreman da skoči. Čovjek prođe tik kraj njega. McAllister skoči. U posljednji čas čovjek se dao u trk. McAllister promaši i udari ga po ramenu. Čovjek zatetura, okrene se i opali iz revolvera, ali promaši. McAllister napne hitro otklonac i opali. Čovjek se sruši i počeo kotrljati niz padinu brda.

Ljudi su počeli vikati i pucati nasumice. McAllister je znao da ne znaju kamo i u koga pucaju. Vidio je odsjev puščane cijevi s lijeve strane, okrenuo se i opalio dva metka u tom smjeru, čisto nagonski, bez ciljanja.

Joe je vikao na svoje ljude da prestanu pucati.

McAllister je potrčao. Posustao je i zateturao preko lamenja i granja koje mu se uplitalo među noge.

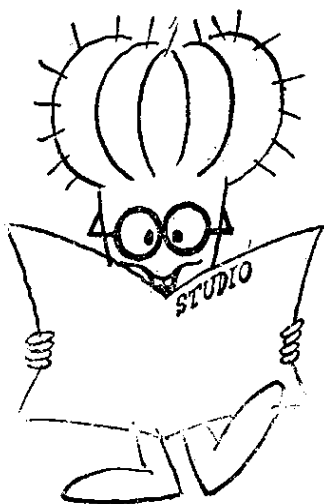
Pred njim se ustobočio neki čovjek.

— Lezi, budalo! — poviče Joe, zamijenivši McAllistera za jednog od svojih ljudi.

No trenutak zatim već se predomislio. Dva hica prohujaše uz McAllistera, ali on nastavi trčati ravno prema čovjeku pred sobom.

Lessinga obuze panika. Počeo je bježati uz brdo. Pustio se na milost i nemilost McAllisteru. Ako je išta znao, trčati je znao vrlo dobro. U pos-

**»STUDIO«
JE REVIIJA
S NAJVECOM
NAKLADOM U
JUGOSLAVIJI!**

ljednji trenutak u očaju se okrenuo i htio zapucati, ali se McAllister već bacio na njega. Udario je ramenima u Lessingova kojena i srušio ga na zemlju. Lessing se pokušao dignuti, ali je McAllister bio brži. Dok se Lessing teturajući dizao, McAllister ga pograbi za gležnjeve i prevrne na zemlju. Lessing bubne o tlo. Valjao se po zemlji i dva put potegnulo okidač revolvera, ali po ispucanim nabojima. McAllister mu klekne na prsa i zamahne remingtonom. Lessing zastenje i zaloprci se. McAllister je znao da ga nije posve onesvjestio, ali više nije imao snage da ga ponovo udari.

— Primiri se, Lessing, ili ću te ubiti!
— procijedi McAllister kroz zube.

Kad se Joe primirio, McAllister povije niz padinu:

— Ne mičite se. Joe se predao. Joe, reci im da ću te ubiti ako mi se samo za korak približe.

— Slušajte što vam kaže, momci, inače će me ustrijeliti. Ne šalite se. Budite razumni, molim vas! — poviče Joe što je glasnije mogao.

— Konje sam vam potjerao prema jugu. Požurite, još ih možete stići i pohvatati. I više se nikad ne vraćajte — poviče im McAllister.

— Tobe je umro, Joe. Johnny i Kid su ranjeni — javi se jedan od Lessingovih ljudi.

Lessing zastenje kao da će zaplakati.

— Upropastio si me, Mack. Gotovo je sa mnom, čini mi se — reče Lessing.

— Hajde, ustani, Joe. Idemo u malu šetnju uz brdo — reče McAllister i zviždukom pozove canela koji poslušno dotrči do svog gospodara.

Kad su stigli na vrh brda, glas stražara pozove ih da stanu.

Iza stijene izađe Josh Jefford.

XI

Zarudjela je zora.

McAllister je sjedio i pušio. Zavezanih ruku i nogu, Joe Lessing pozorno ga je promatrao sa svog mjesta među stijenama.

— Razorio si moj san, Mack. Osjećaš li se zbog toga sretnijim? Šteta, mogli smo postati dobri prijatelji. Još si mi simpatičan, Mack. O ne, ništa ja tebi ne zamjeram, znaj — govorio je Joe Lessing.

McAllister se prene. Valjalo je izdržati ove i slične propovijedi sve dok Lessinga ne strpa iza rešetaka. No, u srcu se osjećao zadovoljan. Istina, bio bi zadovoljniji da je mogao uhvatiti još kojega od Lessingovih ljudi, da mu posluži kao glavni svjedok na suđenju, ali se morao zadovoljiti s onim što je imao u rukama. Ako Helen le Dru nije uništila sav dokazni materijal, imat će dosta dokaza protiv Lessinga. Nadao se da joj Lessing nije povjerio gdje ga je skrio. Uskoro će znati sa čime može računati.

Kad je jutro svanulo, nigdje više nije bilo ni traga Lessingovim ljudima. Razbježali su se prestrašeni. Ili su ga možda čekali negdje u zasjedi da ga napadnu, ali to je bila pogibelj koju je morao očekivati.

Činilo mu se da mu život kroči od jedne pogibelji u drugu. Ali više nije bio sam. Josh je ostao uz njega. Jeffordovi su bili uvjereni da su se Lessingovi ljudi razbježali da ih ne stigne ruka pravde. K tome, prenerazili su ih gubici koje su pretrpjeli u okršaju samo s jednim čovjekom.

McAllister je zamolio Josha da pođe do mjesta gdje je ostavio svezanu Jennu, da je oslobodi i kaže joj da je njezin muž poginuo.

Ostali su sami, Lessing i McAllister.

— Hajde da se nagodino, Mack. Reci mi što tražiš — ponudi mu Lessing.

— Želiš me potkupiti, je li?

— Zašto ne? Svako ima svoju cijenu. Tvoja je vrlo visoka, znam, ali ja imam dosta novaca da te potplatim. Zaboravi na časak na svoja moralna načela i simpatije. Razgovarajmo poslovno.

McAllister ga pogleda u čudu. Lessing je odista mislio da može potkupiti McAllistera.

— Znam, imaš novaca koje si ukrao iz blagajne — reče McAllister i nasmiješi se.

— Svatko je dobio svoj dio, ali još mi je dosta ostalo — odvrati samouvjereni Lessing.

— Gdje si ga skrio?

Lessing pogleda iskosa u McAllistera i lukavo se nasmiješi.

— Pokazat ću ti tek kad mi daš riječ da ćeš me pustiti — reče Lessing.

— Postoji još nešto što želim više od novca — nastavi McAllister.

— Što?

— Zavolio sam onog vranca što sam ga ukrotio za tebe — objasni mu McAllister.

— Tvoj je, uzmi ga.

— Potpiši odmah kupo-prodajni ugovor, inače ga neću uzeti.

— Daj papir i olovku. Odmah ću potpisati — odvrati Lessing, pun nade.

McAllister napiše kupo-prodajni ugovor na komadu papira koji je našao u bisagama na sedlu. Potom ga je pružio Lessingu zajedno s olovkom, a Lessing ga je potpisao.

— Vidiš, vjerujem ti — reče Joe dok je McAllister savijao papir i spremao ga u džep.

McAllister se lukavo nasmiješi.

— Onaj koji se daje lako nasamariti nije bolje ni zaslužio nego da ga objese — odvrati mu McAllister.

— Gade! — zasikta prevareni Lessing.

— Odista? — upita ga kao začuđen McAllister.

Kraj

**Moda, kozmetika,
domaćinstvo**

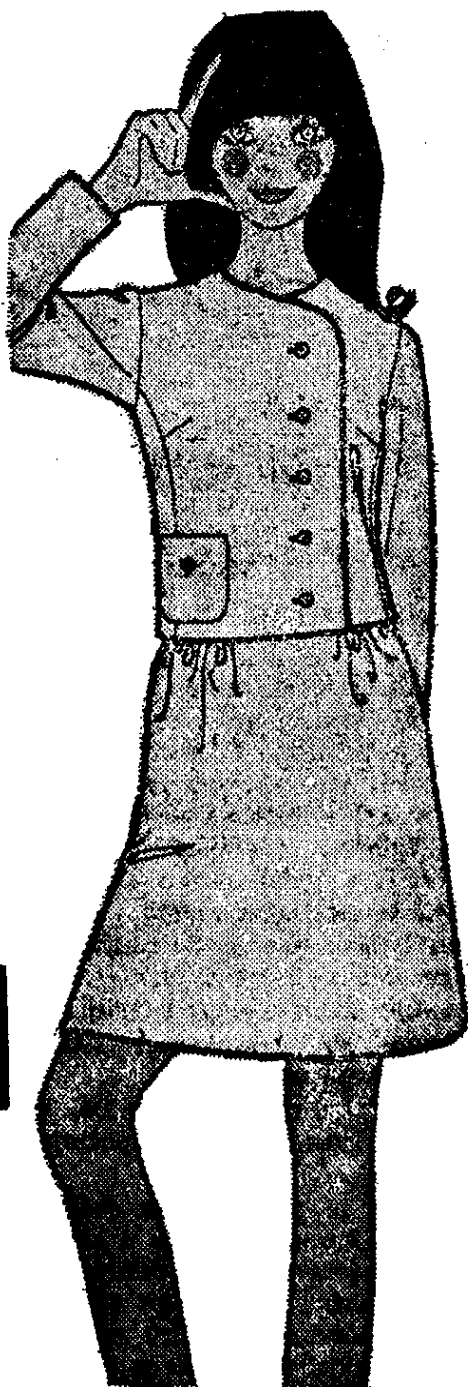
**Savjeti
liječnika i
psihologa**

**Novela, roman,
zanimljivo štivo**

**ukratko: SVE
ŠTO ZANIMA
SUVREMENU
ZENU**

Svijet

**jugoslaven-
ska ženska
revija**

ARTHUR HELLIWELL

OBEĆANA SUTRAŠNJICA

Gareth je vozio automatski, prisiljen prometnom gužvom nakon uredovnog vremena. Pritiskao je i otpuštao kočnicu, zastajkivao i ponovno kretao. Na sjedalu do njega ležala je torba s večernjim novinama, »Trgovačkim vjesnikom« i pismom.

Iz čiste navike otvorio je radio. »Kada budem prestar da sanjarim«, zapjevao je sladunjavi glas.

Gareth je valjda po tisućiti put pritisnuo kočnicu lupkajući prstima nestrpljivo po upravljaču.

»Prestar da sanjarim...« Da, upravo to! Prestar da bi započinjao iznova,

Pročitao je pismo svega jednom prije nego što ga je vratio u kuvertu, ali mu je svaka riječ ostala urezana u mozgu. Pismo ga je, tipkano na posebnom papiru njegove tvrtke, obavještavalo da će potkraj godine cijeli njegov odjel biti ukinut, da mu tvrtka zahvaljuje na

dugogodišnjem požrtvovnom radu i da će mu vrlo rado dati najbolje preporuke — uopće, pomoći mu u svakom pogledu...

Gareth je uspio prijeći samo nekoliko metara, a onda se na semaforu upalilo crveno svjetlo.

»Hoću da zapamtiš«, nastavljao je pjevati glas s radija.

Izvadivši iz pretinca krpu za prašinu, Gareth se nagnuo i obrisao prednje staklo.

Pismo i nije došlo sasvim neočekivano. Već dugo su se pronosile glasine o tome. U cijeloj su se zemlji tvornice aviona zatvarale jedna za drugom, a mnogi mladi ljudi već su davno bili napustili posao.

Upalilo se zeleno svjetlo i s njegove desne strane neki mlad čovjek u sportskim kolima jurnu naprijed.

Kakva simbolika, mislio je tužno Gareth. Tako je to: mladi ljudi s najvišim kvalifikacijama, koji su upravo završili sveučilište, izgurat će ga s njegova mjesta.

— Dobre crtače uvijek trebaju — rekao je mladi Evison, bacajući otkazno pismo u košaru kao da nema nikakve važnosti za njega. — Ono što mi se u cijeloj toj stvari ne dopada jest njihov način. Znate, čuo sam da su to držali tako dugo u tajnosti kako ne bismo sebi našli drugo mjesto prije nego što započeti poslovi budu gotovi. Tipično!

A Masters, koji je imao dugu kosu i odijela nabavljena u ulici Carnaby posegnu za drugom cigaretom.

— Upravo ih vidim kako sjede i vijećaju o tome koji bi im bio najpogodniji trenutak da objave novost. Rujan, kažu, prvi tjedan u rujnu. Gospodo, slažete li se?

Pošto je dao znak žmigavcem, Gareth skrene s pretrpane glavne ceste i s uzdahom olakšanja pritisne gas.

Za pet minuta bit će kod kuće — pet, četiri, tri, dva — skrenuo je za ugao u svoju ulicu. Koliko već godini čini to isto?

Još su živjeli u istoj onoj kući koju su unajmili nakon rata, a namjeravali su je zadržati samo tri ili četiri godine. Ali prilika za kupovinu pružila se upravo kad je David prohodao, a Jeane je tako dobro napredovala u obližnjoj pučkoj školi.

I tako su odlučili da ostanu sve dok djecia ne odrastu. Onda bi se preselili bliže gradu, unajmili manji stan samo za njih dvoje — i on ne bi morao putovati u grad svaki dan.

Vještom kretnjom Gareth skrene u dvorište i uveze kola u garažu.

Tada još nisu znali da se potrebe množe kada obitelj raste. Nisu znali da će u sobi kraj njihove biti kolicijevka, kako bi Jeane, kada bude s mužem uvečer izlazila, mogla ostaviti bebu da joj je čuvaju.

Nisu ni slutili da će David na kraju tjedna dovesti kući svoje drugove sa sveučilišta. A za blagdane su sobe bile doslovce pretrpane. Kuća se također s godinama mijenjala: u predvorju su sada na mjestu stare peći na ulje stajali radijatori.

Večeri su počele bivati svježije. Gareth je u prolazu nesvjesno doirnuo radiator i osjetio ugodnu toplinu. Bacio je torbu u kut police u predsoblju i pošao ravno u kuhinju.

Marion mu je, po običaju, pružila lice da je poljubi.

— Kako je bilo, dragi?

— Kao obično — reče on.

Sjeo je na kuhinjski stolac da bi navukao iznošene papuče.

Svi smo mi robovi navike, mislio je. Uvijek isto, uvijek isto, ali danas ne baš sasvim.

Obično blijedo Marionino lice bilo se zarumenjelo. Ona je premještala tanjure stavlajući ih da se griju, iako ih je već prije bila tamo stavila, solila je pečeni krumpir koji je već bio posoljen — Gareth ju je sam vidio kako je to već bila uradila.

— Nema pošte? — upita on samo da nešto pita.

Ona odmahne glavom.

— Samo račun. Nisam znala da je već vrijeme da se plate. A ti?

— Uvijek je vrijeme za plaćanje — reče Gareth promatrajući je kako se diže na prste da bi s najviše police dohvatila plavo-bijelu zdjelu za juhu.

Odjednom ga tako snažno obuzme nježnost i ljubav prema njoj da mu se upravo steglo grlo.

— Imaš besprijekornu liniju za jednu bazu — reče on.

— Malo preširoku u bokovima — odgovori ona.

A kada se okrenula da ga pogleda, on opazi, na veliko iznenađenje, u njezinim očima suze. A Marion nije nikad plakala...

U jednom je skoku bio na drugom kraju kuhinje i uhvatio je u naručje.

— Bila sam danas kod liječnika — reče ona tiho, prislonivši lice na njegove grudi.

On ju je nježno milovao po kosi.

— I?

— Da, istina je, dobit ću bebu. U mojim godinama, u četrdeset i drugoj!

Drhtala je i on nije znao plače li ili se smije. Činilo se, i jedno i drugo.

— Rekao je da je sve u najboljem redu i da sam posve zdrava. Ne treba da se brinem. Neka odem na kliniku i uzimam vitamine i sok od naranče. On me je već ubilježio u bolnici...

Podigao joj je glavu i vidio joj na licu smiješak i jedva vidljiv trag suza.

— Baš kao što si rekao: sada kad sam sigurna, kada više nema »ako« i »ali«, mogu mirno sve pripremiti. Neće mi biti lako, činit će mi se kao

da počinjemo sve od početka. Što ti misliš? Možeš li početi sve od početka?

Ispruživši lijevu ruku, on je iza njenih leđa gasio jedan za drugim plamičke na plinskom kuhu.

— Ne mogu zamisliti ništa ljepše nego da počnem sve od početka — rekao je on naslonivši glavu na njenu kosu.

— Sjećaš li se kako je bilo kad se rodila Jeane, pa David? Čini mi se da su to bile najsretnije godine što smo ih proživjeli.

— A sada živimo sami u ovoj velikoj kući. Njihajka još stoji u vrtu i na prozorima dječje sobe rešetke. Konačno ćemo se trgnuti i otpočeti sve od početka.

Ona ga je čvrsto stezala.

— Oh, Gareth, kako te volim! Kad ti tako misliš, ničega se ne bojim. Kad me ti voliš, sve mogu izdržati.

Nježno ju je poljubio, a onda, zagledavši joj se u oči, vidio je u njima povjerenje i ljubav. Sada je znao što mu je činiti.

— Imam i ja novosti za tebe — reče i ode u predsoblje po svoju torbu.

— Dobio sam danas ovo pismo — reče pružajući joj omotnicu.

Ona ga uze dok je njemu srce divlje udaralo — ne više zbog tupog očaja nad propalim nadama, već zbog svega onoga što će im donijeti sutrašnjica...

ZA SVAKU ŽENU

Ako se odlučite:

- da se odijevate onako kako sami želite
- da uštedite novac
- da budete elegantni

sve to, bez ičije pomoći i bez ikakvog predznanja omogućit će vam do sada najbolja i u Evropi najpopularnija knjiga

KROJENJE I ŠIVANJE

knjigu su napisali najpoznatiji njemački stručnjaci a izdala je poznata ženska revija »NEUE MODE« iz Hamburga i prvi put je prevedena na naš jezik

KUPON NARUDŽBE ZA KNJIGU

»KROJENJE I ŠIVANJE«

Naručujem pouzecom — poštom knjigu »Krojenje i šivanje« po cijeni od 70,00 dinara i troškovima poštarine.

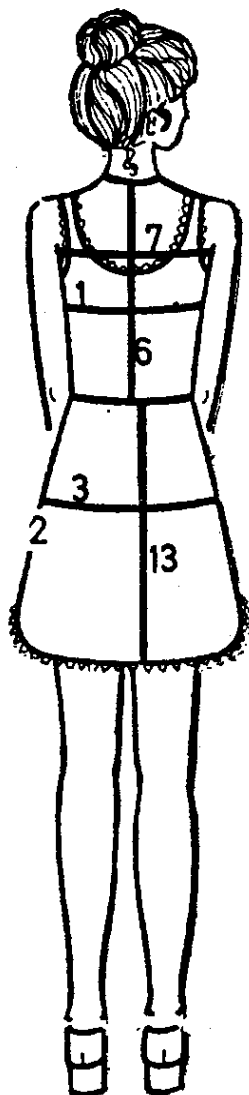
Ime i prezime naručioca:

Mjesto stanovanja (poštanski broj):

.....

Ulica i broj:

Kupon narudžbe slati na adresu: Vjesnikova Press Agencija, 41000 Zagreb, Ljubice Gerovac 1.

DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

83. F. Short: ZAŠTITNIK IZ TEKSASA
84. Hal Warner: LEŠINARI TONTO BASINA
85. John Gilmoor: PAKLENA PJESMA PUSTINJE
86. William O'Connor: DVOBOJ S PRIJATELJEM
87. Al Cody: NA STRANI INDIJANACA
88. Jim Sheridan: NAMAMI VUKOVE U ZAMKU
89. H. S. Sharon: SMRTI U SUSRET
90. H. S. Sharon: ĐAVOLJI RANČ
91. Clay Hunter: USAMLJENIK S RIO BRAVA
92. Robert Ullman: MOHIKANINA DRUŽBA
93. H. S. Sharon: LOV NA DOLAR
94. Robert Ullman: ŠANSA ZA BENA
95. Shepard Rifkin: PUT KINGA FISHERA
96. L. L'Amour: DOLINA MIRA
97. H. Haton: KONJANICI IZ PAKLA
98. B. Arthur: DVA REVOLVERA
99. Dudley Dean: TVRD ORAH
100. D. B. Newton: POVRATAK OSVETNIKA
101. H. S. Sharon: OSVETA BUNTOVNIKA
102. H. S. Sharon: PLJAČKA U LOS ALAMOSU
103. J. T. Edson: ČOVJEK KALIBRA 44
104. Matt Chisholm: POBJEDA MCALLISTEROVIH
105. Lee Martin: ZLODUH SANTA RITA
106. Robert Ullman: KOLORADO KID
107. Bill Fargo: OTMJENI PLJAČKAŠI
108. Matt Chisholm: CRNI KAUBOJ
109. F. H. Cristian: DOUŠNIK
110. U. H. Wilken: GROBAR JOE
111. L. L'Amour: OPASAN PUT
112. G. F. Unger: UNAJMLJENI REVOLVERAŠ
113. Frederick H. Christian: SUDDEN U ŠKRIPCU
114. Lee Floren: REVOLVERI IMAJU RIJEČ
115. F. G. Unger: UMRIJETI ZA VIRGINIJU
116. Matt Chisholm: KRVAVE OKLADE
117. Marshall Grover: TREĆA PLJAČKA
118. J. T. Edson: VRIJEME OBRAČUNA
119. U. H. Wilken: NA ZMIJSKOJ RIJECI
120. J. H. Edson: U SUSRET BORBI
121. Matt Chisholm: TRAGOVI BARUTA
122. Scott F. Scott: NESTALA KOČIJA
123. Louis L'Amour: NEUSTRASI VI BORAC
124. H. S. Sharon: TVRDOGLAVI ŠERIF
125. Jonny Pegg: BEZIMENI BORAC
126. L. L. Foreman: GRINGO
127. G. F. Unger: KILRAINOVA BORBA
128. Frederick H. Christian: SUDDEN ISTRAŽITELJ
129. Mat Chisholm: MCALLISTER U OPASNOSTI

U PRIPREMI:

130. Louis L'Amour: OBRAČUN KOD ŽUTOG BRDA

Timothy Tatcher.

**humorističko-kriminalistički
roman**

•u novinskim kioscima

